

ပထမအထိမ်းအမှတ်

ကြယ်စင်ပျားခေ

မာယာမိုးနှင့် - မာယာအညို

ဒဂုန်လုံခြုံရေးအဖွဲ့

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
 ၂၀၁၈၊ မေလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
 ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
 အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
 ရွှေပဒေသာအောင်ဆန်း
 အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၉၀၀ ကျပ်
 အုပ်ချုပ် - ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅ • ၈၃

ကြယ်စင်မှူးဝေ
 မာယာမိုးနှင့်မာယာအငြိုး / ကြယ်စင်မှူးဝေ - ရန်ကုန်၊
 ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၈ ။
 ၂၈၈ - စာ ၊ ၁၂ . ၃ x ၁၈ စင်တီမီတာ။
 (၁) မာယာမိုးနှင့်မာယာအငြိုး

ကြယ်စင်မှူးဝေ

မာယာမိုးနှင့်မာယာအငြိုး

မာယာမိုးတွေ

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ညိုညို မိုင်းနေ

မိုးခါးရေတွေ သွန်ချာလား

စံပယ်ပွင့်လေးတွေ မိုးရေထဲမျောလွင့်

နိုင်သစ်

အေးမှုတွေ ရွှေလိုရှားနေပေါ့
ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းစိမ့်နေတဲ့
မာယာအညှို့တွေထဲ
အချစ်က ပျက်နာငယ်ငယ်

ယွန်းယုရီရီ

အခန်း (၁)

နိုင်သခံ။

ညီအငယ်ဆုံး မျိုးသစ်၏အလောင်းကို ကြည့်ပြီး အံ့ကို
တင်းတင်းကြိတ်၊ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိ၏။
မျက်ရည်တို့ကလည်း အဆက်မပြတ်။

ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ကြေမူး၊ နားကျင်၊ စူးအောင့်နေ
လိုက်တာကလည်း နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပုပ်သွားပြီလားတောင်
မသိ။

ရင်နာလွန်းလို့ပါ။ ယူကျုံးမရဖြစ်လွန်းလို့ပါ။ မသေခင် အသည်းအသန် နာကျင်ခံစားသွားခဲ့ရသည့် ညီငယ်။

ကလပ်မှာ ပါတီတစ်ခုမှာ ရန်ဖြစ်သတဲ့။ တစ်ဖက်လူက ဘေးနှင့်ထိုး။ တုတ်နှင့်ရိုက်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဝိုင်းဝန်းကန်ကျောက် ဆောင့်နှင်းကြတာ။

ဘယ်လောက်များ နာကျင်သွားရရှာမလဲ။

ဘယ်လောက်များ နာကျည်းဖို့ကောင်းလိုက်ပါလဲ။

ညီအစ်ကို (၂) ယောက်တည်းမို့ အသက်ကလည်း (၁၀) နှစ်လောက်ကွာသည့် ညီငယ်မို့ နိုင်သခံ ညီငယ်ကို အသည်း ပေါက်မတတ် ချစ်မိပါသည်။

ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များစွာဖြင့် ကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှ မချီမဆန် အသက်ထွက်သွားရရှာသည့် ညီငယ်ကို နာကျင် ကြေကွဲစွာ အခံရခက်စွာကြည့်ရင်း -

နိုင်သိခံရင်ထဲမှာ လက်စားချေလိုစိတ်တွေက တဖွား ဖွား။ တားမရ ဆီးမရ။

ပုဒ္ဒဏ်တရားတော်အရ -
ရန်ကို ရန်ချင်းမတုံ့နှင်းရ ဆိုပေမယ့် ပြုသူအသစ်။

ဖြစ်သူအဟောင်းဆိုပေမယ့် နိုင်သိခံ ဘယ်လိုမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တရားချလို့မရ။

တရားဥပဒေက အပြစ်ပေးမည် ဆိုပေမယ့် သေချာတာ မဟုတ်။

သူညီကိုသတ်သည့် တစ်ဖက်လူတွေထဲမှာ မျက်နှာကြီး သည့်၊ ဩဇာကြီးသည့် ဒိတ်ဒိတ်ကျဲတွေရဲ့သားတွေပါသည်။

ကိုယ့်နိုင်ငံ အနေအထားကလည်း တကယ့် အပြည် ပြည်ဆိုင်ရာ လေယာဉ်ကွင်းကြီးထဲမှာ အထင်ကရ ပစ်သတ်သွား သည့် ဦးကိုနီလို လူသတ်မှုမျိုးတောင် သေချာ ရေရာတာမဟုတ်။

ယခုလို ကလပ်ထဲမှာ ပါတီထဲမှာ ဆေးပေါက်နေသည့် ဗုန်စီးနေသည့် ပိုက်ဆံရှိ သားသမီးတွေ၊ လူလွန်မသားတွေ၊ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ၊ မိမနိုင် ဖမနိုင်တွေ၏ သားသမီးတွေကိစ္စ ဆိုတာ ပိုပြီး အဖော်ရခက်ပေမပေါ့။

သူတို့နောက်ကွယ်မှာ အကောင်ကြီးကြီးတွေပါလေ။ အမှုက ရွတ်တွေးလေဖြစ်မည်။

ညီငယ်၏ မချီမဆန်ခံစား၊ အသက်ထွက်သွားခဲ့ရသည့် ဝံ့ခိုပ်တွေက နိုင်သိခံ၏ရင်ကို နှင်းချေ ဆုပ်ဆွဲနေခဲ့ပြီ။

ဟာမူရီတီ ကိုစ ဥပဒေလိုပဲ။

မျက်လုံး မျက်လုံးချင်။

အသက်ကို အသက်ချင်။

တရားဥပဒေကို လက်တွဲမပြန်လျှင်နေပါစေ သူတတ်နိုင်
သမျှ ညီငယ်အတွက် လက်စားချေတော့မည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်
လိုက်တော့မှ -

သူရင်ထဲမှ အပူမီးဟာ နည်းနည်းအရှိန်လျော့သွားခဲ့
သလို။

နိုင်သခဲ။

အသက် (၂၈) အထိ ဘဝကို တရစပ် ရုန်းကန်လှုပ်ရှား
ခဲ့လိုက်ရတာ။

အဘယ်သူသိနိုင်မလဲ။

သာမန် လက်လုပ်လက်စား၊ သားသမီးတစ်ယောက်။

နိုင်ငံရပ်ခြားမှာလည်း အောက်တန်းစားအလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့ဖူးပါရဲ့။
ပြည်တွင်းမှာလည်း ဘဝကို အောက်ခြေမှ သိမ်းကျုံးပြီး စခဲ့ဖူးပါ
ရဲ့။

အသက် (၁၂) နှစ်အရွယ်လောက်မှစပြီး ဘဝကို စစ်
ချက်နာဖွင့်ပြီး ရေစုန်၊ ရေဆန်တွေမှာ ဗေဒါပျံလို အံကိုခဲခဲ့၊
ဘဝစုံခဲ့သူမို့ အနေအထားတစ်ခုကို သူ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီ။

သူ ရင့်ကျက်၊ အဆင်ပြေလာခဲ့သမျှသည် ယခုတော့
ညီငယ်လေး သေဆုံးဖို့ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ကိုယ့်တုန်းက ပညာမပြည့်စုံသမျှ ဘဝကို ကြမ်းတမ်းစွာ
ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသမျှ ညီငယ်အလှည့်ကျ သူ ပြည့်စုံစွာ
ခန့်ဆင်းပေးခဲ့သည်။

ကိုယ်က (၁၀) တန်းတောင်မအောင်ခဲ့ရသူမို့ ညီငယ်
အလှည့်မှာ ပညာတွေ ငိုးထိအောင်တတ်စေချင်ခဲ့မိတာ သူ့အမှား
သား။

ရန်ကုန်မြို့မှာ ကိုယ်ပိုင်တိုက်နှင့်၊ ကားနှင့် တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားကြီးဟာ လူပေါင်းတွေများနေတာ။ ဆေးတွေ၊
အရက်တွေနှင့် နှစ်ပင်လိမ် သုံးပင်လိမ် ချနေတာလား။

သူက ရှေ့မှာ စီးပွားတွေ ကျုံးရှာနေတာမို့ နောက်ကို လည်း လှည့်မကြည့်နိုင်ခဲ့ပါ။ မိဘ (၂) ပါးကလည်း ဆုံးပါးသွားခဲ့ တာ (၅) နှစ်တောင် ကျော်ခဲ့ပြီမို့ ညီလေးတစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန်မှာ လွတ်နေတယ်ထင်ပါရဲ့။

ဒါမှမဟုတ် သပွတ်အူထဲ ခြေကွဲမိလို့ ကြားက ဓားစာခံ ရလေသလား။ ငရုတ်သီးတွေနှင့်ပေါင်းလို့ ကြက်သွန်ပါအထောင် ခံရလေသလား။

ညီလေး၏အသုဘက ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့်ပင် ပြီးဆုံးခဲ့ရသည်။ သူကလည်း တကယ့်ပဂေးကြီး မဟုတ်သေး။ ယခုမှ စီးပွားရေးလောကထဲဝင်တာ မကြာသေးတာမို့ အပေါင်း အသင်းက ခပ်နည်းနည်း။

ညီသူငယ်ချင်းဆိုသူတွေလည်း (၁၀) ယောက်၊ (၁၅) ယောက်လောက် ပေါက်ချလာခဲ့ကြပါသည်။

နည်းပညာတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီး၏ အသုဘစ နာကျည်း ကြေကွဲဖွယ်အတိ။

သူသူငယ်ချင်းတွေထံမှာ စနည်းနာရသည်။ ရဲကလည်း ရဲအလုပ် လုပ်။ သူကလည်း ကိုယ့်ညီ၊ ကိုယ့်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော

သွေးသားရင်းလေးအတွက် စစ်ဆေး ဖော်ထုတ်ချင်ပါသေးသည်။

ကမ္ဘာကျေသော်လည်း ဥဒါန်းမကျေ။ ကိုယ့်ညီဟာ ခွေး တွေ ဝိုင်းကိုက်သလို အကိုက်ခံရ၊ အရိုက်ခံရ၊ အကန်ခံရပြီး ဖွဲ့အိတ်ကြီးလို သေဆုံး၊ ခံစားသွားခဲ့ရတာ။

ညီသူငယ်ချင်းတွေ၏ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကား တွေကို သူ ဆက်စပ်ပြီး ကောက်ချက်ဆွဲရတာ။

“ကိုယျိုးက ဒီလောက်မဆိုးသေးပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်။ သူ့ဘော်ဒါတွေကသာ ဂျွတ်စပွတ်ကြီးတွေ။ လူတစ်ကိုယ်လုံး တက်တူးတွေ ပြည့်နေပြီး သူဌေးသား၊ ခရိုနီသားတွေနဲ့ သူက ပေါင်းမိသွားတာ”

“သူပိုးနေတဲ့ကောင်မလေးက ယွန်းယုမိုရ်တဲ့။ ခုဖြစ်တဲ့ ကောင်တွေကလည်း ကောက်ရိုးပုံ ခွေးစောင့်။ ယွန်းယုမိုရ်ရဲ့ အစ်ကိုကလည်း လူမိုက်၊ ရဲရင့်ရဲ့သက်တော်စောင့် နောက်လိုက် ခွေး။ အမှုကတော့ ရှုတ်ထွေးနေတာပဲ။ ဘယ်လိုကောက်ချက်ဆွဲရ မယ်တောင် မသိပါဘူး အစ်ကိုရာ”

“မင်းတို့နဲ့ သူငယ်ချင်းမဟုတ်ဘူးလား။ သူ ကလပ်သွား တော့ မင်းတို့ရော မပါဘူးလား”

“ကျွန်တော်တို့က သူ့လောက် ရေမလျှံဘူးအစ်ကို။ ကလပ် မှန်မှန်မတက်နိုင်ဘူး။ အဲဒီ နိုက်ကလပ်တွေ၊ ဘာတွေ ဆိုတာ အစ်ကိုရာ။ တကယ့် ဂျွတ်စပွတ်တွေ သွားစုတဲ့နေရာပါ။ တော်ရုံ၊ တန်ရုံ မိကောင်း ဖခင် သားသမီးတွေ မသွားကြပါဘူး”

“အဲဒီနေ့က ဗလပါသွားတယ်လေ။ ဒီကောင်လည်း ခေါ် အစစ်ခံပြီးပြီအစ်ကို။ ရဲစခန်းမှာ ဆွဲထားတာ (၄) ယောက်၊ တကယ်က”

“ပြောလေ ဝါ့ကိုသေချာပြော”

“ကျွန်တော်ကြောက်တယ်အစ်ကို။ ကိုယ်က သေချာသိ တာမဟုတ်ဘူးလေ။ ဗလကိုလည်း တစ်ဖက်အဖွဲ့တွေက အသက်အန္တရာယ်ပြုမယ်လို့ မြီးခြောက်ကြတယ်။ တကယ့်ပွဲ တွေနဲ့မှ ကိုယ့်က သွားပြီးငြိမိတယ်”

“တောက် ဒီနေ့ ဗလပါလား”

“ဟိုအနားမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ခိုနေတာ ဗလပါ။ အဲ အဲ ဟာ”

“ဘာတုံး”

“သူ့ဘေးနားက ကောင်မလေးက ကိုယ့်သူငယ်ချင်း

ကိုမျိုးကြိုက်နေတဲ့ ယွန်း... ယွန်းယု”

“ဘာ”

အဖြစ်အပျက်က လူငယ်တွေ ရည်းစားကိစ္စကြောင့်လား။ ဘာရန်ညှိုးရန်စတွေကြောင့် မသိရပေမယ့် -

လူငယ်လေးတစ်ယောက် တိုင်းပြည်၏ အညွန့်အဖူး တစ်ခုတော့ အချိန်မတိုင်ဘဲ ကြွလွင့်ခဲ့ရပြီ။

နိုင်သခံ ဗလရှိရာသို့ လူတွေကြားထဲမှ တိုးလျှိုးသွား လိုက်သည်။

သူ့သန်မှာ၊ ရေခဲတိုက်မှာ၊ မီးသဂြိုဟ်ရာနေရာမှာ လူတွေကတော့ စည်းကားလျက်။ သူ့အုပ်စုနှင့်သူ၊ သူ့အလောင်း နှင့်သူ။

ညီလေးမျိုးသခံကို သဂြိုဟ်ပြီး အရိုးပြာပြန်ယူခဲ့ပြီး သူ ခင်ထဲမှ သစ္စာဆိုမိသည်။

“ညီရေ... ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ ဘဝဆက်တိုင်း ဝေး ကွာရပါစေကွာ။ ညီကို မတရားနှိပ်စက်၊ သတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ကောင် တွေကိုလည်း တရားဥပဒေက အပြစ်ပေးချင်ပေး၊ မပေးရင် အစ်ကိုကိုယ်တိုင် အပြစ်ပေးမယ်လို့ ကတိပြုပါတယ်ကွာ”

သူ ဗလအနားသို့ရောက်သွားတော့ ယွန်းယုဆိုသည် ကောင်မလေး။ လှစ်ခနဲ ထပြေးသွားသည်။

သူမြင်လိုက်ရပါ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကတည်းက ကြည့်နေ ခဲ့တာ။ သူမ ဘယ်လောက်လှလှ၊ ကိုယ့်ညီကို သတ်သည့်အုပ်စု နှင့် ပတ်သက် ယှက်နွယ်နေသူမို့ နိုင်သခံ အမုန်းမျက်လုံးများနှင့် ကြည့်တာပါ။

ရင်ထဲမှာ တူးခါးနေအောင် မုန်းဖို့ကြည့်တာ။

တစ်ယောက်တည်း ချောင်ကပ်ပြီး မျက်ရည်ကျနေသည့် ဗလ။ သူ့ကိုမြင်တော့ လန့်သွားပုံ။

“အစ်ကို ကျွန်တော် ကျွန်တော် သူ့ကို မကာကွယ်ခဲ့နိုင် ဘူး အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်တော်က ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်နေခဲ့တယ်။ သူတို့ကလည်း သမင်ကို ခွေးအတွေ့ ဝိုင်းဆွဲသလို အုပ်စုလိုက် ဖြိုကြတာဆိုတော့။ ကျွန်တော်တို့အနားရောက်ချိန်မှာ သူ သူ”

စကားတွေ ထစ်ထစ်အအား မျက်ရည်တွေ ဖြိုးဖြိုးဖြိုင် ဖြိုင်ကျလာသည့် ဗလပုံစံက ရှော့ရနေတုန်း။

သူ့မျက်စိရှေ့တွင်ပင် အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းက ပိုးစိုးပတ် စက်နှင့် ကွဲပြဲ အနှိပ်စက်ခံလိုက်ရသည်။

ဆေးဘဲတွေ၊ ရှုပ်ဘဲတွေ၊ လောကရဲ့အပိုလူတွေ။ သူဌေး၊ ခရီးနီတွေရဲ့အောက်ခြေလွတ်နေသည့် လူလွန်မသားများ။

သူတို့ဘက်ကတော့ ကျောင်းသားတွေပါ။ တစ်ခါတလေ ကလပ်လာမိတာ၊ ငြိထားခဲ့တာတွေကရှိတော့ ကလပ်မှာ ပါတီပွဲ မှာ ဝိုင်းပြီး ဖြဲခဲကြ၊ ဆွမ်းကြီးလောင်းခဲ့ကြတာ။

“စောစောက ကောင်မလေးကဘာလဲ။ မင်းတို့လိုပဲ နည်းပညာကျောင်းသူလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို၊ သူ သူက ဘာအပြစ်မှမရှိရှာ ပါဘူး”

“မင်းကို ရှေ့နေလိုက်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ဘာလဲ။ ငိုညီကိုသတ်တဲ့အမှုမှာ သူက ဘယ်နေရာကပါတာလဲ”

“သူ သူ့အစ်ကို သူ့အစ်ကိုက ကိုယျိုးနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တဲ့ ခဲရင့်အပေါင်းအသင်း။ တစ်ဖွဲ့တည်းတွေပါ အစ်ကို”

“အခု ရဲဖမ်းထားတဲ့အထဲမှာ အဲဒီကောင်တွေပါ သလား”

“ပါပါတယ်၊ ရုံးထုတ်တော့ တွေ့ပါလိမ့်မယ်အစ်ကို”

“အေး ... ကျားနဲ့ဆင် တွေကြသေးတာပေါ့ကွာ။

ငါ့ညီကို အသေဆိုးနဲ့သေအောင် ဝိုင်းဖြိုခွဲကြတဲ့ မြေခွေးတွေ၊ ဥပဒေက အပြစ်မပေးရင် ငါ့ကိုယ်တိုင်အပြစ်ပေးမယ်”

“ယွန်း ယွန်းယုကိုတော့ အပြစ်မမြင်ပါနဲ့အစ်ကိုရယ်။ သူ့မယျာ သူ့အစ်ကိုကိုလည်းမနိုင်။ အခု သူ့အစ်ကို ထောင်ကျရင် သူ့ဘဝသူတောင် မနည်းနေရရှာမှာပါ အစ်ကို”

“ဪ... မင်းက ရန်သူ့ဘက်ကပါတာပေါ့လေ။ ငါ သိပြီးပါပြီကွ။ သူ့ကြောင့် သူ့ကြောင့် ငါ့ညီသေရတာ။ သူ့ကို ဝိုင်းလှုံကြပြီး ရန်ညှိုးတွေဖွဲ့ကြ။ တောက် မိန်းမျက်တော့ ပြည်ပျက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ”

“ငါ့မြင်လိုက်တယ်။ ရုပ်ကိုက ယောက်ျားတွေရဲ့အသည်းကို ဖယ်လိုတောက်ကစားမယ့်ရုပ်။ ကိုယ့်ရုပ်ချောချောလေးမှ အားမနာ”

“ဟာ ... အစ်ကို အစ်ကိုမှားနေပြီ။ သူက ဘာမှ အပြစ်မလုပ်ရပါဘူး အစ်ကို”

“တော်ပြီ ... ငါ ဘာမှ မကြားချင်တော့ဘူး။ တောက် ငါ့ညီကို ခွေးလိုဝိုင်းကိုက် ဝိုင်းဖြိုခွဲတဲ့ကောင်တွေ။ ထိုက်တန်တဲ့ အပြစ်ရအောင် ကြိုးစားပြမယ်”

နိုင်သိမ် ဒေါသတွေ အရမ်းထွက်နေတာမို့ ဗလ တုပြိုင် မပြောခဲ့တော့ဘဲ နောက်မှ ရှင်းပြတော့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်ရ ငါသည်။

ကယ်ပါဝင်သူက ယွန်းအောင်ဆိုသည့်ကောင်နှင့် သားဦးဆိုသည့်ကောင် (၂) ကောင်တည်းပါတဲ့။

“တောက်”

နိုင်သိမ် သတင်းကြားထားသည့် ရဲရင့်ဆိုသည့်ကောင်က လွတ်ထွက်သွားပြီ။ သူက တကယ် အကောင်ကြီးကြီး ခန့်နီကြီးတစ်ဦး၏သား။

ငွေရော၊ ဩဇာတိက္ကမရော နောက်မှာ လက်မည်းကြီးတွေကအပြည့်။

တရားဥပဒေကိုရော ရဲတွေကိုပါ ထုံးလိုချေ ရေလိုနောက်နိုင်စွမ်းရှိသူ။

ဥပဒေဆိုရင်လည်း ဘောင်လွတ်အောင် ရှောင်တတ်၊ တိမ်းတတ်၊ အကြံဉာဏ် အကူအညီတွေ ယူတတ်သည်။

ကြီးသည်အမူငယ်အောင်။

ငယ်သည်အမူ ပပျောက်အောင် သူမိဘများက ဖန်ဆင်းတတ်သည်။

ယခု တရားခံဝက်ခြံထဲမှာ ရောက်နေတာ မအူမလည်တွေလား၊ ဓားစားခံတွေလား၊ တကယ့်တရားခံတွေလား။

အခန်း (၂)

ပထမနေ့ ရုံးချိန်။

တရားခံက (၂) ယောက်ပဲရှိတော့သည်။ ဖမ်းတုန်းက ၄-၅ ယောက်ပေမယ့် ခန့်နီသူဌေးကြီးတွေ၊ ပဂေးကြီးတွေ၏ သားတွေမို့ ဘယ်လိုတွေ ညှိနှိုင်းပြီး ရွေးထုတ်ယူသွားကြသည်မသိ။

လူငယ်သဘာဝ။

ရန်တွေဖြစ်လို့ ဝိုင်းပြီးဆွဲကြတာပါ။ ဖြန်ဖြေကြတာပါ။

ယွန်းအောင်နှင့်သားဦး။
သူတို့ရုပ်တွေကလည်း မေတ္တာရှိစရာ တစ်စက်မှမရှိပါ။
မြို့မေတ္တာခံယူမည့်ရုပ်တွေပါပဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး တက်တူး
တွေ ပွထနေပြီး ဆံပင်ရှည်တွေ ဖရိုဖရဲ၊ နေပုံထိုင်ပုံ ဖရိုဖရဲတွေ။
အပွေးပြင် အပင်သိ။

မြင်တာနှင့် ဂျွတ်စပွတ်တွေ၊ ဆရာကြီးတွေမှန်း သိသိ
သာသာ။

လူဆိုးရုပ်တွေ။ လူတွေကတော့ ခပ်ချောချော။ သူတို့၏
ဆရာကြီးဖြစ်သည့် ရဲရင့်က ဘယ်လိုတွေ လိမ်ညာလှည့်ဖြားပြီး
စည်းရုံးထားသည်တော့မသိ။

အပြစ်ဟူသမျှ သူတို့ (၂) ယောက်ထဲ ကြီးခံနေလေ၏။
“ကျွန်တို့လူတွေက ဆွဲကြ လွဲကြတာပါ။ မျိုးသခံကို
ထိုးတာ ကြိတ်တာ ကျွန်တော်တို့ (၂) ယောက်တည်းပါ။”

နောက်ဆုံး သိသိကြီးနှင့်ပင် ရှေ့နေတွေ၊ သက်သေ
အလိမ်အညာတွေနှင့် ရဲရင့်ဆိုသည့်ကောင် လွတ်ထွက်သွားပါ
လေ၏။

နိုင်သိမ် မကျေနပ်၊ လုံးဝမကျေနပ်။ နိုင်လုံသည့်သတင်း

ရပ်ကွက်အရ သူ့ညီကိုသတ်တာ ရဲရင့်လည်းပါသည်။

“ရတယ်လေ၊ တရားဥပဒေက အပြစ်မပေးနိုင်တော့
သည်း ငါကိုယ်တိုင် အပြစ်ပေးလိုက်ရုံပေါ့။”

နိုင်သခံစိတ်ထဲမှ ကြီးဝါးရင်း လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါ
အောင် ဆုပ်မိသည်။

စီးပွားရေးကတော့ မပူရတော့ပါ။ အရှိန်ရနေပြီ။ သူ့မှာ
တပည့်တွေရှိသည်မို့ စိတ်ချရသည့်တပည့်တွေနှင့်လွှဲ၊ ကိုယ်လည်း
တစ်ခါတလေ စစ်ဆေး၊ စောင့်ကြည့်။

နိုင်သခံ၏ အဓိကပစ်မှတ်က ရဲရင့်။ သူ့ကို တစ်နည်း
နည်းဖြင့် ပညာပြန်ပေးရမည်။ သည်တော့ သူ ညီငယ်၏
အပေါင်းအသင်းအချို့ အကူအညီယူကာ ရဲရင့်ကို နောက်ယောင်
ခံလိုက်တော့မည်လေ။

သောက်ကျင့်က လုံးလုံးမကောင်း။ ငွေကိုရေလိုသုံးပြီး မကောင်း
ဘာ မှန်သမျှ အကုန်လုပ်သူ။

လူက ဆောင့်ကြွားကြွား။ ဆယ်တန်းကို တပုန်းပုန်းကျ
ထားပြီး ကျောင်းကပြီးသွားပြီ။

သူ့အလုပ်က တောလေ့ကျိုးအလုပ်။ ကလပ်တက်လိုက်၊
မာဆတ်သွားလိုက်၊ ပါတီပွဲတွေမှာ ဖြိုလိုက် ကဲလိုက်။

အလုပ်ကတော့ ရမယ်ဆို ဘနဖူးသိုက်တူးပါတီ။
အလိမ် အညာ၊ ကလိမ်၊ ကကျစ်တွေနှင့် ရေပေါ်ဆီ။

ဘဝကို သူများမျှော်ခုံးမွေးပေါ်မှာ စကြံလျှောက်နေသူ။
ပေါင်းသည့်သူတွေကလည်း သူလို မိမနိုင် ဖမနိုင်တွေ။

သူဆို လူမိုက်တွေ။
ရှုပ်ရှို့ ရေလှုံပြီး တော်ကီကကျွမ်း။ စတိုင်လ်ကမိုက်

ဘော့ မိုက်မဲသောမိန်းကလေးအချို့က တကယ်ကြော့သည်။
နိုင်သခံ ရဲရင့်ကို ခြေရာခံပြီ။

သည်အကောင်က သွားလေရာအုပ်လိုက်မို့ ဘယ်လိုပြီ
ရုန်း စဉ်းစားတွက်ချက်လို့မရသေး။

မျိုးသခံ၏အပေါင်းအသင်းတွေကတော့ သတင်းတွေ
ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၃)

ရဲရင့်ကဆရာကြီး။

ဖအေက ခေတ်ကောင်းမီလိုက်သည့် သစ်ခရိုနီကြီး
တစ်ဦး။

ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှ သစ်တောတွေ၊ သစ်ကွက်တွေကို
ဘိုးဘွားပိုင်အမွေလို သဘောထားပြီး အာဏာ၊ ပါဝါရှိသူတွေနှင့်
လက်ဝါးချင်းရိုက်၊ အပြောင်ရှင်းခဲ့ကြသူတွေ။

လောလောဆည်တော့ ချမ်းသာတာပေါ့။ သို့သော်

ချိတ်ဆက်ပြီး ရဲရင့်၏ လှုပ်ရှားမှုတွေကို အပီအပြင်စုံစမ်းပေးကြသည်။

“အစ်ကို့ရေ ... ဒီနေ့ ဘဲကြီး (----) မာဆတ်မှာ ဒီဘဲကလည်း ဘာသောက်လုပ်မှမလုပ်ဘဲ မိဘလိုက်ဆံထိုင်ဖြုန်းနေသလား မသိပါဘူး”

“အေးပါ ညီ၊ ကျေးဇူး”
သူတို့သတင်းပေးသည့် မာဆတ်တို့၊ ကေတီတို့လိုက်ရတာလည်း ကြာလျှင် ကိုယ်ပါ အပေအတေ၊ ဂျလေစီ ဖြစ်တော့မည်။

နိုင်သခံ ကိုယ့်ကားကို မာဆတ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ပြီး ကားထဲမှပဲ ထိုင်စောင့်နေမိသည်။

သည်လူလွန်မယားကို ကားနှင့်ပဲ လိုက်တိုက်ရမလား။ လည်ပင်းပဲ ညှစ်သတ်ရမလား။ ဒေါသတွေက တဟုန်းဟုန်း။

တစ်နာရီခွဲခန့်ကြာမှ ရဲရင့်နှင့် သူ့မိတ်ဆွေတို့ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ သူတို့ ဘယ်ဆက်ခိုက်မှာလဲ။ ကိုယ်လည်း နောက်မှ လိုက်ဖို့အသင့်။

သူတို့ကားနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်ရသည်။ သည်

ဘစ်ခါဝင်တာတော့ ဘီယာဆိုင်။ ကိုယ်လည်း အသွင်ယူပြီး ဘီယာသောက်ရ မှာရဦးမှာပေါ့။

ရဲရင့်တို့နှင့် ကျောခိုင်းအနေအထားယူပြီး နိုင်သခံ သူတို့၏ ပြောစကားများကို နားစွင့်နေလိုက်သည်။

ပြောဆိုနေတာတွေကတော့ တစ်စက်မှ အဆင့်အတန်းမရှိ။ စိတ်ဓာတ်တွေက တကယ့်အောက်တန်းစား။

ဘီယာဆိုင်ထဲမှာ လူလည်း အများကြီးမရှိပါ။ ရှိတဲ့သူတွေကလည်း သူ့ဖီးနှင့်သူ။

အမှုအကြောင်းလည်းပါသည်။ အသံက အကျယ်ကြီးမဟုတ်ပေမယ့် နိုင်သခံ နားကျပ်တပ်ထားတာကြောင့် ကောင်းစွာကြားရပါသည်။

“ကိုရဲ ဟို (၂) ကောင်ကိစ္စ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ။ ယွန်းအောင်က သူ့ညီမကို သိန်း (၅၀) ပေးမယ်ဆိုတာ သူ့ရှေ့မှာ ပေးရမယ်တဲ့”

“ဟ ငါက သူရှိနေတဲ့ အချုပ်ခန်းရှေ့သွားပြီး ပညာညံ့ချွန်ဆုပေးသလို ငွေသိန်း (၅၀) သွားပေးပြရမှာလား”

“ချက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ATM ကတ်ဖြစ်ဖြစ် သူ့ရှေ့မှာ သူ

ညီမလေးကိုပေးစေချင်တယ်တဲ့။ ကိုရဲကို သူ မယုံလို့နေမှာပေါ့။ အခု အမှုကို သူတို့ (၂) ယောက်တည်း ကျုံးခံသွားပြီလေ”

“ပါးပါးလေးပါကွာ။ သူတို့အလို သူတို့ခံရတာပါ။ ဟား ဟား ဟား ရဲရင့်တို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်လိုက်”

“ကိုရဲက ဘာတွေ ဘယ်လိုလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“စောင့်ကြည့်လိုက်၊ မင်းဆရာ ဘယ်လောက်အကွက် တွေမြင်သလဲဆိုတာ မျက်တောင်မခတ်ဘဲကို စောင့်ကြည့်လိုက်”

(၂) ယောက်သား ဘီယာသောက်လိုက်၊ အမြည်းစား

လိုက် လုပ်နေကြရင်း ရဲရင့်က သူတပည့်ဆိုသူကို -

“မိုက်ကယ်၊ မနက်ဖြန် ကောင်မလေးကို ချိန်းလိုက်။

ငါ့ရုံးခန်းကို ခေါ်လာလို့တော့ မရဘူး”

“ဘယ်ခေါ်လာရမလဲ ဆရာရဲ့”

“ကားပေါ်ပါလာရင်ပြီးပြီကွာ။ ငါ ငါ့ကောင်တွေနဲ့ ချိတ် ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟာ ကိုရဲ... ဒီကောင်မလေးကို ကိုရဲပဲ အစကတော့

အသေကြွေတာလေ”

“တော်စမ်းပါကွာ။ ရဲရင့်တို့ ရာဇဝင်မှာ အသေကြွေ

တာတွေ အရှင်ကြွေတာတွေ နီးပါ။ ငါက ငါ့အတွက် အကျိုးရှိဖို့ပဲ စဉ်းစားတယ်”

“ကိုရဲရယ်... ကြည့်လည်းလုပ်ပါ။ ယွန်းအောင်သိရင် ဆရာရဲကို”

“သူက အနည်းဆုံး ထောင် (၇) နှစ်သေချာနေပြီလေ။

ငါက ဘာကိုကြောက်နေချီးမှာလဲ။ မင်းတာဝန်က ကောင်မ လေးကို တော်ကီတွေပစ်သွင်းပြီး ငါ့ဆီရောက်အောင် ခေါ်လာဖို့ ပဲ”

“ကျွန်တော်တော့ ယွန်းအောင်ကို လန့်တယ်ဆရာရဲ့”

“မင်းကွာ... ငါနဲ့ပေါင်း။ ငါ့တပည့်လုပ်နေပြီ ဒီလောက် တောင် သွေးနည်းရသလား။ တော်ပြီ တော်ပြီ မိုက်ကယ်။ ငါ တာဝန်ပေးတဲ့အတိုင်းသာလုပ်”

“တော်ကီကတော့ ကျွမ်းပါတယ် ကိုရဲရယ်။ သူ့အစ်ကို အတွက် ရှေ့နေငှားထားတယ်။ ရှေ့နေကိုလိုက်တွေ့ရမယ်ဆိုရင် ကားခနဲပါလာပြီးသားပဲ”

“ဟား ဟား ဟား... ကားခနဲပါလာတော့မှ ဝိုင်းဖြို

ကြတာပေါ့ကွာ ဟား ဟား”

ကြားရရှိနှင့်ပင် နိုင်သစ် ဒေါသတွေအချောင်းလိုက် ထွက်ရ၏။

ရဲရင့်ဆိုသည့် လူလွန်မသား။ ခရီးနီးသား။ တိုင်းပြည်၏ သယံဇာတကို ရောင်းစားရုံတင်မက မိတ်ဆွေအပေါ်လည်း စည်းမစောင့်။

သူ့အပြစ်ကို ယွန်းအောင်အပေါ်ပုံချ။ ပြီးတော့ ယွန်းအောင်နှမကို စော်ကားမည့်အကြံအစည်။

သူ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်မိပြီး။ သည်လို အကောင်မျိုးကို လူ့ပြည်မှာထားဖို့ပင် မကောင်း။

အရှင်လတ်လတ် အရေခွံဆုတ်ပြီး နေလှန်းပစ်ဖို့ပဲ ကောင်းသည်။

သူတို့ အချိန်းအချက်လုပ်နေတာကို နားထောင်ပြီး နိုင်သစ် သူတို့ထွက်သွားမှ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၄)

နိုင်သစ်အလုပ်က မြေဝယ်၊ အိမ်ဆောက်၊ ငှားစားသည့် အလုပ်။ နောက် အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းတွေ၊ အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက် တွေရောင်းသည်။

ထိုင်းမှာကတည်းက သူနှင့်သိက္ခမ်း ရင်းနှီးခဲ့သည့် ဘဝ တူ လူငယ်တွေလည်း သူ့ဆိုက်ထဲမှာရှိသည်။

အားကိုးယုံကြည်ရပါ၏။ အဲသည့်အထဲမှ သူ အားအကိုးရဆုံးက ဝေဠုနှင့်သက်ခိုင်။

သူ့ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လို့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်လို့ ချစ်ခင်ကြည်ညိုသည်။ သူတို့ (၂) ယောက်က လူကြမ်းတွေ ဖိုက်တာတွေ။

ကိုယ်ကလည်း မြေခွေးအုပ်၊ ဝံပုလွေအုပ်ထဲ ဝင်တိုက်တော့မှာမို့ တစ်ကိုယ်တော်လုပ်နေလို့ မရတော့။

ဝေဠုနှင့်သက်ခိုင်ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြရအံ့။

“အခြေအနေက အဲဒါပဲ ငါ့ညီတို့။ အစ်ကိုက ရဲရင့်တဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကို မှတ်လောက် သားလောက်ဖြစ်အောင် ဆုံးမပစ်ချင်တယ်။ သတ်တော့မပစ်ပါဘူး။ ငါ့ညီတို့အကူအညီ လိုပြီ”

“အစ်ကို့အတွက်ဆို ကျွန်တော်တို့ အသက်ပေးဖို့အသင့် ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဘဝတွေကို ကူညီထားတာ၊ ကယ်တင်ထားတာ တယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးအစ်ကို”

“ထိုင်းမှာ လူ့အောက် သူ့အောက်ကျပြီး ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေနေတုန်း အစ်ကိုနဲ့တွေ့လို့သာ ကျွန်တော်တို့ အသက် ရှင်ခွင့်ရကြတာပါဗျာ”

“ဟာကွာ ကျေးဇူးတရားတွေ ထားလိုက်စမ်းပါ။ ငါက

မိုးရိုးအကူအညီတောင်းတာ။ အဲဒီ ခရီးနဲ့သားဆိုတဲ့ကောင်က ဝံပုလွေလိုအုပ်စုနဲ့ကွ။ ငါတစ်ယောက်တည်းဆို သေလူပဲ။ ဒါကြောင့် အကူအညီတောင်းတာ”

“အိုကေ၊ ကူမယ်အစ်ကို။ အစ်ကိုညီသေတာ ကျွန်တော် တို့လည်း နာကျင်ရပါတယ်။ နာကျည်းမိပါတယ်။ ချမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မနက်ဖြန် ငါတို့ရဲ့အရေးတော်ပုံ စမယ်”

အစီအစဉ်တွေဆွဲပြီး ရဲရင့်နှင့်မိုက်ကယ်တို့ကို ဖြိုဖို့ သူတို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ဗလကလည်း သူ့မှာ တာဝန်အရှိဆုံးဆိုပြီး သူတို့အဖွဲ့ နှင့် ပါဝင်ပူးပေါင်းသည်။

လောလောဆည် သူတို့အဖွဲ့ ရဲရင့်တို့ကို နောက်ယောင် ခံလို့ကောင်းမည့် မျိုးသိမ်နေထိုင်သွားခဲ့ရာ တိုက်ခန်းမှာ နေဖြစ် ကြသည်။

သူတို့အလုပ်က ရဲရင့်တို့အုပ်စုကိုဖြိုဖျက် နောက်ယောင် ခံလိုက်ဖို့။

စစ်ဆင်ရေးအမည်က 'ခရဲ'။

ရဲရင့်တို့အဖွဲ့ ငရဲခံရသလို အရှင်လတ်လတ် ငရဲခံစေရ မည်။

ဥပဒေက လွတ်ထွက်သွားပေမယ့် သူတို့လက်မှ မလွတ် စေရ။

ရှင်တွေလည်း ဖျက်ထားရတာပေါ့။ မျက်မှန်တွေတစ် အဝတ်အစားကို ဘိုသီဘတ်သီတွေဝတ်။

ဗလကလည်း ရဲရင့်တို့အထာကို သိနေသူမို့ သူ့သူငယ် ချင်းတွေနှင့် ချိတ်ဆက်လှုပ်ရှားလိုက်သေးသည်။

နိုင်သခံတို့အဖွဲ့ထဲမှ ဗလကို ရဲရင့်တို့တိုက်သို့ စောင့် ကြည့်ဖို့ထားခဲ့၏။ ဖုန်းခေတ်မို့ ဖုန်းနှင့်ချိတ်ဆက် လှုပ်ရှားမှာ

လည်း စိုးရသည်။

နိုင်သခံတို့ (၃) ယောက်က မိုက်ကယ်ကား ထွက်သွား ရာသို့ လိုက်ရသည်။

“ဗလရေ ယွန်းယုမိုရ် ဘယ်မှာနေသလဲ။ မင်းသိလား”

နိုင်သခံ ဗလထံ လှမ်းပြီးဆက်သွယ်ရာမေးရသည်။ ဗလညွှန်သည့်အတိုင်း လိုက်ရသည်။ မိုက်ကယ်က ဘယ်ဝင် နေသည်မသိ။

မျက်ခြေမပြတ်သွားတာမို့ ဗလညွှန်သည့်အတိုင်း လိုက် ရသည်။

“ယွန်းယုမိုရ်”

အိမ်တစ်လုံးမှာ အခန်းတွေကန်ပြီး ငှားနေရပုံ။ တစ်ခု သော အခန်းလေးရှေ့မှာ စက်ချုပ်နေသည့်ကောင်မလေး။

“တော်တော်ဆင်းရဲတာပဲ။ ဒါနဲ့များ အစ်ကိုက လူဆို။

ကျွန်ုပ်က ဖြစ်နေရသေးတယ်။ သူ့မိဘတွေရော”

နိုင်သခံ ယွန်းယုမိုရ်တို့အိမ်သို့ မဝင်ပါ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဆက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့သာ ဝင်ပါသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ခပ်သေးသေး။

လူလည်းမများလှပါ။ လက်ဖက်ရည်ချိန် မဟုတ်လို့ လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ရပ်ကွက်ထဲကဆိုင်မို့ နိုင်သခံ ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးကို နှိပ်စားမေးမြန်းရသည်။

မျက်လုံးကလည်း ယွန်းယုမိုရ်တို့အိမ်သို့ မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်နေရသေး၏။ မိုက်ကယ် ဘယ်အချိန်ရောက်လာမလဲ။ ခေါ် ထုတ်သွားမလဲလို့ပါ။

“အစ်မကြီး... ကျွန်တော် ယွန်းအောင်ကိုလာရှာတာ ပါ။ သူနဲ့အလုပ်တစ်ခုပြောထားတာ ရှိလို့ပါ”

“အလိုတော်၊ ငါ့မောင်က တကယ့်ငွေပွေးနဲ့များ ဘာ အလုပ်တွေ စပ်တူလုပ်မလို့တုံး။ အခု သူက လူသတ်မှုနဲ့ အချုပ် ထဲရောက်နေပြီ။ ထောင်ကျတော့မှာ။ ကောင်းတယ် လူဆိုး လူမိုက်တို့ရဲ့သွားရာလမ်းက ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတာ”

“ဟင် သူက တကယ်ရောသတ်လို့လား။ သူ့မိသားစု ကရော ဘယ်လိုလုပ်စားကြ သောက်ကြပါ့မလဲ”

“အမလေး... သူ ထောင်မကျတော့ရော သူလုပ်စား ဘယ်သူစားရတာမှတ်လို့။ သူ့ညီမက သူ့ဘာသာ ရှာစားရတာ ပါ။ ကောင်မလေးက စက်ချုပ်တယ်လေ။ အိုးမကွာ၊ အိမ်မကွာ ပေါ့။ သူ့အမေက လေဖြတ်နေတာ၊ မထနိုင်ဘူး။ မအေကိုပြုစု ရင်း အိမ်မှာပဲ စက်ချုပ်ရတာပေါ့။ ပုံလေးကောင်းတော့ ချုပ်ရ ပါတယ်”

“ဪ”

နိုင်သခံ အခြေအနေတွေကို သိလိုက်ရလျှင် ယွန်းယုမိုရ် အပေါ်ထားသည့် အငြိုးအတေး အာဇာတတွေပင် ဇေဝဇဝါ ခြစ်ရသည်။

မအေကို လုပ်ကျွေးနေရသတဲ့။ အစ်ကိုက လူဆို။

“သူ့အပေါင်းအသင်းတွေက ဒီသားအမိကို မထောက်ပံ့ ကြဘူးလား အစ်မကြီး”

“တော်ပါကွယ်၊ သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ ဆိုသလို လူဆို။ လူမိုက် အချင်းချင်း ဖြတ်စား ရပ်စားတွေနေမှာ ပေါ့။ သူတို့မဆက်သွယ်တာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်းပါ”

အခြေအနေတွေ သိသင့်သလောက် သိရပြီဆို လက်ဖက် ချည်ဖိုးရှင်းပြီး နိုင်သခံတို့ (၃) ယောက် ကိုယ့်ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက် ကြသည်။

မိုက်ကယ်ကားက ပေါ်မလာသေး။ တစ်နာရီလောက် စောင့်လိုက်ရမှ ကိုယ်တော်က ပေါ်လာခဲ့သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်နေရတာမို့ ဘာတွေပြောနေမှန်း တော့မသိရ။ အပြင်လိုက်ဖို့ ဖြားယောင်း သွေးဆောင်နေမှာပေါ့။

ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အိမ်ရှေ့မှာ စက်ချုပ်နေသည့် ကောင်မလေး မိုက်ကယ်ခေါ်ရာသို့ လိုက်လာသည်ကို မြင်လိုက် ကြရသည်။

နိုင်သစ်တို့ (၃) ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မျက်ခြေမပြတ် လိုက်ရုံပေါ့။

“တောက် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်းကိုမသိတော့ဘူး။ ငါ့ဆန္ဒက ဟိုကောင်ရဲရင့်နဲ့ မိုက်ကယ်ကို ပညာပေးချင်တာ။ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် တွယ်ချင်တာ”

“ယွန်းအောင်ညီမကိုလည်း ပညာပေးချင်တာ။ ဒုက္ခယွန်းယုမိုရ်ကို လိုက်ထိန်းနေရတဲ့ဘဝ ရောက်နေပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကို ရဲရင့်နောက် လိုက်ချင်တာ မဟုတ်လား။ ယွန်းယုမိုရ်နောက်လိုက်မှ ရဲရင့်တို့နဲ့တွေ့ရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ အစ်ကိုပြောစကားအရဆို လူလွန်မသားတွေက ကောင်မလေးကို ဖျက်ဆီးကြဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကူညီ၊ ကယ်ထုတ်ရဦးမှာပေါ့”

“တောက် သူတို့အချင်းချင်း ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး ပစ်ထားလိုက်ချင်ပါတယ်။ သူ့မှာ မအေ ဒုက္ခိတကြီးရှိတယ်ဆိုလို့သာ”

နိုင်သစ် ဘာပဲပြောပြော သူ စိတ်ရင်းကောင်းတာ ဝေဠုနှင့်သက်ခိုင်သိပြီးသား။

(၃) ယောက်သား မိုက်ကယ်ကားနောက်သို့ လိုက်ရပါတော့သည်။

ဖေဖေက ယွန်းယုမိုရ် (၁၀) တန်းမရောက်ခင် ဆုံး
သည်။ မေမေကပဲ သူမတို့မောင်နှမကို စက်ချုပ်ပြီးကျွေးမွေးခဲ့
သည်။

နောက်တော့ ယွန်းယု (၁၀) တန်းအောင်သည့်နှစ်မှာပဲ
မေမေက လေဖြတ်သွားပြီး အစ်ကိုယွန်းအောင်က လူမိုက်ကြီး
လုံးလုံးဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ယွန်းယု မေမေကိုပြုစုရင်း မေမေအလုပ်ဖြစ်သည့် စက်
ချုပ်ခြင်းကိုပဲ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ရသည်။

သားအမိ (၂) ယောက် စားလောက်သည့်အပြင် မေမေ
ဆေးဖိုးလည်းရပါ၏။

အစ်ကိုယွန်းအောင်အတွက်တော့ ယွန်းယုမိုရ် ဘယ်လိုမှ
တရားချလို့မရ။ လိမ္မာအောင် သွန်သင်ဆုံးမလို့လည်းမရပါ။

ယွန်းယုက အခုမှ (၁၈) နှစ်ကျော်ရှိပြီ။ အစ်ကို
ယွန်းအောင်က အသက် (၂၅) ရှိပါပြီ။

အသိ အလိမ္မာဆိုတာ အသက် အရွယ်နှင့်လည်း မဆိုင်
ဘူးထင်ပါသည်။

ပင်ကိုဗီဇကိုက ဆိုးသည့်အစ်ကို။

အခန်း (၅)

ယွန်းယုမိုရ်။

လူတွေက လင်ဆိုးမယား တဖားဖားတဲ့။ သူမမှာတော့
အစ်ကိုဆိုးနှမ ရင်တမမ။ အစ်ကိုဟာ အပေါင်းအသင်းမှာ
ဆရာတင်မှားသဖြင့် ဆိုးမိုက်မှုက လမ်းဆုံးရောက်နေပြီ။

ရဲရင့်ထံမှာ တပည့်ခံပြီး ရဲရင့်ကျွေးတာစား။ ပေးတာယူ
ခိုင်းတာလုပ်ပြီး လူမိုက်လုပ်နေတာ။

မေမေက မကျန်းမာ။ လေဖြတ်ထားတာမို့ မသန်စွမ်း
တော့။ လမ်းလျှောက်လျှင် တရွတ်ဆွဲနေသလို စကားပြောတော့
လည်း မပီ။

ဖခင်ကလည်း မရှိတော့ မိခင်ကလည်း လေဖြတ်နေ သဖြင့် သူ့ကို မဆုံးမနိုင်တော့။ ယွန်းယုမိုရ်လောက်တော့ သူက စာမဖွဲ့။ စကားထဲမထည့်။

လူတစ်ကိုယ်လုံး တက်တူးတွေပြည့်နေပြီး ရဲရင့်လို သူဌေးသားတစ်ယောက် ခရီးနီးသားတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ရံတော် အပေါင်းအသင်း လုပ်နေရတာကိုပဲ သူ့မှာ ဂုဏ်ယူနေပုံ။

ယွန်းယု အစ်ကိုကို အတန်တန် သတိပေးတားမြစ်ခဲ့ပါ သည်လေ။

“အစ်ကို အစ်ကိုလူတွေက ရေပေါ်ဆီတွေနော်။ အနှစ် လုံးဝမရှိသူတွေ။ အစ်ကိုကိုလည်း သူတို့ကတန်းတူထားပြီး ပေါင်း နေတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့နောက်လိုက်တပည့်အဖြစ် မွေးတာ”

“နင်မသိပါဘူး။ ငါ့ကို သူတို့နဲ့ တစ်တန်းတည်းထား ပေါင်းတာပါ။ ကိုရဲနဲ့ပေါင်းလို့ ကားအကောင်းစားကြီးတွေ စီးရ တယ်။ ကားမောင်းခွင့်ရတယ်။ တကယ့် ဟိုတယ်၊ မိုတယ်ကြီး တွေမှာ စားရ တည်းရတယ်။ ငပလီတွေ၊ မောင်းမကန်တွေ အိုး တစ်နိုင်ငံလုံး အစုံရောက်ဖူးရတယ်။ နင်တောင် ရောက်ဖူးလို့ လား”

“အစ်ကို ... အစ်ကို ရွေးတော့မနေပါဘူးနော်”

“အံ့မာ၊ ခွေးမ ... ငါ့ကိုများ”

“အစ်ကိုက တံလျှပ်ကို ရေထင်နေတာပဲ။ ကိုယ့်ဘဝကို သက်တွေ့ကျကျ မမြှင့်တင်ပဲ အတုအယောင်ဘဝကို အားကျ မွှေ့လျော်နေတာကိုး”

“ဒါတွေ နင် နားမလည်ပါဘူး။ ငါက ကိုရဲတို့ရဲ့လုပ်ငန်း တွေကိုလည်း လေ့လာနေတာ။ တစ်နေ့ကျ ငါလည်း သင့်တော် တဲ့အလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ်မှာပေါ့”

“တော်ကြာ သူတို့တွေက လူရမ်းကားတွေ။ ပြစ်မှု တစ်ခုခု ကျူးလွန်ပြီး ခေါင်းရှောင်နေတဲ့လူစားတွေ။ အစ်ကိုခေါင်း ပေါ် ပုံကျနေမှ အချောင်ဒုက္ခရောက်နေရလိမ့်မယ်”

“သူတို့က ထစ်ခဲဆို ငြိမယ်ဆိုတာတွေချည်းပဲ။ အစ်ကို လည်း ဘာထူးလဲ။ သည်းခံစိတ်နည်းကြတယ်။ ဆေးပေါက်ပြီး အလိုလို ရန်လိုနေကြသူတွေ။ အိုး ဆေးရော အရက် ဘီယာ တွေရော နှစ်ပင်လိမ်၊ သုံးပင်လိမ်တွေပါ”

ယွန်းယုမိုရ် အတန်တန်တားမြစ် သတိပေးနေသည့်ကြား မှ ယခုတော့ အစ်ကိုယွန်းအောင် ထောင်ကျရပေတော့မည်။

သတင်းအရ ရဲရင့်၏ရန်ပွဲမှာ အစ်ကိုလည်း ဝင်ပြီမှာပေါ့။ နောက်ဆုံးကျ ရဲရင့်တို့ကလွတ်ပြီး မျက်နှာမရှိသည့်အစ်ကိုနှင့် သားဦးပဲ ထောင်ကျခံရ ခေါင်းထိုးခံရတော့မည်အဖြစ်။

အစ်ကို အချုပ်ကျကတည်းက ယွန်းယု လုံးဝတွေ့ခွင့် မရသေးပါ။ ရဲရင့်တို့အဖွဲ့က တားမြစ်ထားသည်။ အကြောင်းပြ ချက်တွေကအမျိုးမျိုး။

“ယွန်းအောင်က နင်ကိုမတွေ့ချင်ဘူး။ မတွေ့ရက်သူ တဲ့။ နင့်အစ်ကိုအတွက် ဘာမှမပူနဲ့။ ငါတို့အားလုံး တာဝန်ထူ တယ်။ ရှေ့နေလည်း ငှားပေးမယ်”

“ရှင်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး ဝိုင်းဖြိုကြပြီး အစ်ကိုတို့ (၂) ယောက် တည်း ခေါင်းပေါ်ပုံချတာတော့ မကောင်းပါဘူး”

“ငါတို့က သူ့ကို ဝိုင်းဖြိုခံရရ ခွင့်ရတာပါဟာ။ ကောင်းက စိတ်ကြီးတယ်။ သူနဲ့ မျိုးသစ်က ရှောင်ရိတယ်ထင်

ကလိန်စေ့ခြင်းဆင်ပြီး ပြောခဲ့တာတွေ။ ဟော ဒီ တော့ ရဲရင့်၏နောက်လိုက်ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်သည့် ဝိုက်က အိမ်သို့ ရောက်ချလာခဲ့သည်။

“ယွန်းယုရေ .. နင့်အစ်ကိုအတွက် ရှေ့နေငှားပေးမယ်”

နင်က ကာယကံရှင်ရဲ့ညီမဆိုတော့ နင် လက်မှတ်ထိုးရမယ်။ အမူငှားတဲ့စာချုပ်မှာ”

“ဟင် အစ်ကိုကို တွေ့ရမှာလား”

“တွေ့ရမယ်။ ရှေ့နေဆီ အရင်သွားပြီး ငွေချေရမယ်။ နောက်ပြီးမှ နင့်အစ်ကိုချုပ်ထားတဲ့ဆီ သွားရမယ်။ ရော့ ဒီမှာ ရဲရင့်က နင်တို့သားအမိ ရှေးသုံးဖို့ ငွေ (၅) သိန်းပေးလိုက်တယ်”

“ဟာ မယူချင်ပါဘူး။ ကျွန်မဘာသာ ရှာစားနိုင်ပါ တယ်။ သူတို့ရဲ့ မစင်ကြယ် မသန့်ရှင်းတဲ့ငွေတွေလည်း မမက် ပေးပါဘူး”

“ဪ... ဟိုက စေတနာနဲ့ပေးတာ။ နင်တို့ အဲဒါခက် တာပဲ။ ဒီခေတ်ကြီးထဲ အများရိုးခါးရေသောက် သောက်ပေါ့”

“မသောက်ချင်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ကို အစ်ကိုနဲ့တစ်စား တည်း မမှတ်နဲ့”

“နင့်အစ်ကိုက သူ့အမေနဲ့ညီမအတွက် စိတ်မဖြောင့် ခြင်နေတာ။ နင်မယူလည်း ငွေယူကြောင်း လက်မှတ်ထိုးလိုက်။ ဒါမှ သူထောင်ကျလည်း စိတ်ဖြောင့်မှာ”

“အဲဒါ ကျွန်မအစ်ကိုက ဘယ်တုန်းကမှ မိသားစုကို

ဒဲညွှာတာ၊ စိတ်ပူတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုမှ ဘာဖြစ်ရတာ။ ကိုယ် မယူဘဲလည်း လက်မှတ်မထိုးနိုင်ပါဘူး”

မိုက်ကယ် လူလည်လုပ်မရတော့။ ဒီကောင်မလေး မလွယ်။

“ကဲ ကဲ ဒါဆိုလည်း ရှေ့နေနဲ့လိုက်တွေ့ဦး။ နင့်အစ်ကို ပါ တစ်ဆက်တည်းလိုက်တွေ့”

“ရှင်တို့ကို ကျွန်မ မယုံဘူး။ တကယ့် ကလိမ်ကကျစ် တွေ”

ယွန်းယုပြောတာလည်း မလွန်။ သည်လိုလူစားတွေထံ မှာ သစ္စာတွေ၊ မေတ္တာတွေရှိမှာမဟုတ်။

သို့သော် မိုက်ကယ်တို့ကလည်း အရေထူပါသည်။ မျက်နှာပင်မပျက်။

“မယုံလည်းနေလေ။ နင့်အစ်ကို ထောင်အနှစ် (၂၅) လောက်ကျသွားပါစေပေါ့”

“ရှေ့နေငှားတော့ရော ဘာထူးမလဲ။ အစ်ကိုက ဝန်ခံ တယ်ဆို။ ရဲရင့်သတ်ပြီး သူက ဓားစာဝင်ခံတာ လူတိုင်းသိ တယ်”

“တရားဥပဒေဆိုတာ မျှော့ကြိုးလို၊ သားရေကွင်းလိုပါ ဟာ။ ဝိနည်းတတ်၊ ကြက်သတ်တဲ့ မကြားဖူးဘူးလား။ ကဲပါ သာ ငါတို့ ရှေ့နေဆီသွားပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြမယ်။ ခဲရင့်တို့ပါ ဆွဲထည့်မယ်။ နင်ကလည်း ငါတို့က နင့်အစ်ကိုရဲ့ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးပါဟာ။ နင့်အစ်ကိုကလည်း တကယ့်ပဂေး ကြီးပါ။ သူ့ကို ငါတို့လန့်ပါတယ်။ သူ့မျက်နှာနဲ့ နင့်ကို လက်ဖျားနဲ့ တောင် မတို့ရဲပါဘူး။ နင် အပြင်လောကမှာ သူ့နာမည်သာ သုံးလိုက်။ နင့်ကို ဘယ်ကောင်မှ မော်တောင်မကြည့်ရဲဘူးမှတ်”

မိုက်ကယ်တော်ကိတွေက ကျောက်ဆစ်ရုပ်တောင် ခေါင်းညိတ်ပြရလောက်သည်မို့ နောက်ဆုံးကျ ယွန်းယုမိုရ် သူ ကားပေါ်သို့ ပါလာရသည်။

“မသေဘူး စိတ်ချ။ ငါ့မှာလည်း အသက်နဲ့”

“နင်တို့က သေမထူး၊ နေမထူးတွေ။ ငါက မအေရှိ သေးတယ်။ ငါ့အမေက ငါမရှိရင် ပြုစုလုပ်ကျွေးမယ့်သူရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“စကားများလွန်းတဲ့ကောင်မ၊ တိတ်တိတ်လိုက်ခဲ့စမ်း”

ကားက မြို့ထဲဘက်တွေကျော်လွန်ပြီး မြို့ ဆင်ခြေဖုံး တွေဘက်သို့ မောင်းနေလျှင် ယွန်းယုမိုရ် သွေးလန့်လာ၏။

“မိုက်ကယ် ရှေ့နေက ဘယ်မှာလဲ”

“မင်္ဂလာခုံဘက်မှာ။ သူက အရမ်းတော်တယ်”

ယွန်းယုမိုရ် မယုံတော့။ သူ့ပုံစံက တော်တော်ကို မသက်သာရာဖြစ်နေပါပြီ။ ယွန်းယုမိုရ် လွတ်လမ်းရှာရတော့မည်။

သူက ယွန်းယုကို နောက်ဘက်မှာ မှန်အနက်တွေဖြင့် ပိတ်လှောင်ထားတာမို့ သူမကို ဘယ်သူမှမမြင်နိုင်တော့။ တံခါး တွေကို သူ လေ့ရှိချထားပြီ။

ယွန်းယုမိုရ် ဇောခွေးတွေပြန်လာ၏။ ဒီကောင်တွေဟာ ဝံပုလွေလို၊ ခွေးအတွေ့လို အချင်းချင်းလည်းကိုက်ခဲ၊ စားသောက် ကြဖို့ ဝန်မလေး။ သူမ အသိနောက်ကျသွားပြီလား။

အခန်း (၆)

ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် မိုက်ကယ် ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ပြီး ရုပ်က ဘီလူးရုပ်ထွက်သွား၏။ စောစောက ဆောင်းထားသည့်မင်းသားရုပ်ပျောက်သွားပြီ။

ကားကို တကြမ်း မောင်းနေတော့ ယွန်းယုမိုရ် မျက်လုံး ပြူးရ၏။

“မိုက်ကယ် ... နင် ဘယ်လိုလုပ်မောင်းနေတာလဲ။ အကုန်သေကုန်တော့မှာပဲ”

“မိုက်ကယ် ရပ် ရပ်၊ ငါ့ကို ခုရပ်ပေး”

မှန်တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုရင်း ယွန်းယုပိုရ် သွေးလန့်နေပေမယ့် မိုက်ကယ်ကတော့ ရဲရင့်ကို သတင်းပို့နေပြီ။

“ကောင်မ ဝါလာပြီဟေ့။ မင်္ဂလာဒုံကို ခေါ်လာပြီ။ အဲဒီမှာဆုံမယ်”

ယွန်းယုပိုရ် အလုံးစုံကြားနေရပြီ။ မိုက်ရိုင်းစုတ်ပဲ့လှသည့် ရဲရင့်တို့အဖွဲ့၏ ကျော့ကွင်းမှာ မိခင်ရသည့် မိမိကိုယ်ကိုလည်း ကျိန်ဆဲမိ၏။

ကျားလို့၊ ခြင်္သေ့လို့၊ အသားစားကျားတွေ၏စကားကိုမှ သူမ ယုံကြည်မိခဲ့ရသလား။ လမ်းမှာ သူမ ကားမှန်ကို တဒုန်းဒုန်း ထုနေပေမယ့် ဘယ်သူမှ ကြားပုံမရ။

တိုးဂိတ်တွေမှာ ယွန်းယု ကားမှန်ကိုထုပါ၏။ သို့သော် မည်သူမှ ကြားကြပုံမပေါ်ပါ။ မိုက်ကယ်ကလည်း လျင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ပြည်မမှာ ကားတွေစစ်တာက သဘောလောက်ပါ။ ဘယ်သူမှလည်း သေချာစစ်ကြတာမဟုတ်။ ဘင်္ဂါလီတွေ ခိုးဝင်၊ ခိုးထွက်လုပ်နေလည်း ဆယ်ခါ တစ်ခါမိခဲသည်။

ယခုလည်း ယွန်းယုပိုရ် လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ထိတ်လန့်ခင်း သူမ၏မျက်နှာချောချောလေးမှာ အဆမတန် တုန်လှုပ်နေရပါ၏။

ရသမျှ ဘုရား၊ တရားစာတွေရွတ်ရင်း နှုတ်မှလည်း တတွတ်တွတ် ဆုတောင်းမိရ၏။

“ဘုရားတပည့်တော်မဟာ လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်မှ ကော မိဘများ၏စကားကို နားထောင် လိမ္မာခဲ့ပါတယ်။ ယခု ဝစ္စက္ခမှာလည်း လေဖြတ်နေသည့် မိခင်ကြီးကို ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးပြုစုနေသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်မ ဤလူယုတ်မာတွေ၏လက်မှ လွတ်မြောက်ပါစေ။ ကယ်မည့်သူတွေ့ရပါစေဘုရား”

နောက်ဆုံး မင်္ဂလာဒုံသို့ရောက်ခါနီး လူရှင်းရှင်း၊ ကားခွင်းရှင်းတွင် နောက်မှ ကားတစ်စီးကျော်တက်လာကာ မိုက်ကယ်ကားကို မိုက်မိုက်ကန်းကန်းပင် လမ်းပိတ်လိုက်ပါ၏။

“ကဿီ ကဿီ ကဿီ”

ကားလမ်းမပေါ်မှာ ဘရိတ်ဆွဲသံများ ဆူညံသွားပြီး ကားနှစ်စီးလုံး ပုံပျက်ပန်းပျက်နှင့် ရပ်လိုက်ကြရသည်။

မိုက်ကယ်ကလည်း လူမိုက်မို့ ကားပေါ်မှ တုတ်ခွဲပြီး ဆင်းလေ၏။

“မင်းတို့က ဘာအထာလဲ။ သေချင်လို့လား။ ငါ့ကို ဘာ အောက်မေ့နေသလဲ”

ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းနေ၏။ တစ်ဖက်ကားမှ လူ (၂) ယောက်ဆင်းလာသည်။ လူဆိုး လူမိုက်ရုပ်တွေတော့မထွက်။

ငါ့ကို လာကယ်ကြတာလား။

ဒါမှမဟုတ် သူခိုးလက်၊ သူဝှက်လှကြတာလား။

ရန်ငြိုးရန်စတွေ ရှိကြလို့လား။ ယွန်းယုမိုရ်ကတော့

ကားနောက်ခန်းမှ ကြည့်နေရသည်။

နောက်လာသည့် မောင်ပုလဲတွေကလည်း ဒိုင်းဝန်ထက် ကဲနေနိုင်ပါ၏။ ယွန်းယုတတ်နိုင်တာ နောက်ဘက်မှ ရှေ့ဘက်သို့ တိုးဝှေ့ကျော်ခွတ်ပြီး ကားတံခါးဖွင့် ဆင်းပြေးဖို့ပါပဲ။

ကားဘေးမှာ (၃) ယောက်သား ရန်ပွဲဆင်နေကြခိုက် ယွန်းယုမိုရ် ကားထဲမှ ထွက်ပြေးပါတော့သည်။

“ဟာ”

ရန်ဖြစ်နေကြသည့် (၃) ယောက်လုံး လူစုခွဲပြီး ကား

ဆိုသို့ ပြန်တက်ကြသည်။ နောက် ယွန်းယုနောက်သို့ လိုက်ကြ သည်။

ယွန်းယု ဘယ်လိုပင်ပြေးပေမယ့် ကူမည့်သူမရှိ။ သူမ ဒီးစပ်မှ စွတ်အော်ချေပြီ။

“ကယ်ကြပါဦးရှင်၊ ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးရအောင် ရောင်း ဓားရအောင် လိုက်ဖမ်းနေကြပါတယ်ရှင်။ ကယ်ကြပါဦး”

သည်တော့မှ လမ်းသွားလမ်းလာများ ဝိုင်းလာကြပြီး မိုက်ကယ်လည်း ကိုယ့်ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်ပြေးပါ လေတော့သည်။

နိုင်သစ်တို့ကားကတော့ ထွက်မပြေးပါ။ ကားပေါ်မှပဲ ယွန်းယုမိုရ်ကို ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။ ဝိုင်းလာသည့်သူများ ခွဲသွားကြတော့ ကားလမ်းမပေါ်မှာ ယွန်းယုမိုရ် တစ်ယောက် တည်း။

အချိန်က ညနေ (၄) နာရီကျော်ပြီ။ နေရာက မင်္ဂလာဒုံ။ မြို့ထဲနှင့်အဝေးကြီး။ လိုင်းကားတွေလည်းမရှိ။ ကားသေးလေး ဆွဲကရော စိတ်ချရလို့လား။

တော်ကြာ ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုး၊ ရှင်ကြီးကျား

ထက်ဆိုးနေလျှင် မလွယ်။

ယွန်းယုမိုရ် မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနှင့် ကားစောင့်နေရသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကားပေါ်မှာတော့ လူ (၃) ယောက်။

သူမ မြင်နေရသည်ကတော့ လူကောင်းရုပ်တွေ။ သို့သော် လူဆိုး လူကောင်းဆိုတာလည်း ခေါင်းမှာ ချိုပါတာ မဟုတ်။

သည်စဉ် ကားပေါ်မှ နိုင်သခံ ဆင်းသွားလေ၏။ သည်ကောင်မလေး၏ဘဝအခြေအနေကို သူတို့သိခဲ့ မြင်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

နောက်ပြီး ရဲရင့်နှင့်မိုက်ကယ်တို့၏အန္တရာယ်မှ သည်ကောင်မလေး ပြေးလို့လွတ်မည်မထင်။

သူ့အစ်ကိုဟာ ကိုယ့်ညီကို သတ်ခဲ့သည်ဆိုပေမယ့် တကယ့်တရားခံက ရဲရင့်မဟုတ်ပါလား။

ယွန်းယုမိုရ်ကို တည်ကြည်လုပ်ပြီး ရဲရင့်ကိုပမ်းလျှင် လွယ်မည်ထင်သည်။ သူမနှင့်စကားပြောကြည့်ရမည်။

“နင် အိမ် ဘယ်လိုပြန်မှာလဲ”

“ရတယ်၊ ကျွန်မ လိုင်းကားစောင့်စီးမယ်”

“ဒီအချိန် ကားတွေက မြို့ထဲသွားတော့တာမဟုတ်ဘူးလေ။ မြို့ထဲကပဲ ပြန်လာကြတာ”

“ဒါ ကျွန်မအကြောင်းပါ။ ရှင်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မဆိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရဲရင့်နဲ့မိုက်ကယ် မင်းကို ပြန်လာခမ်းမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“အိုး မကြောက်ပါဘူး။ ဒါ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်ဘာ”

“စောစောကတော့ မင်း ရေတိမ်နစ်တော့မလို့ပါလား”

“နောက်ဆုံး ကျွန်မ လွတ်လာတာပဲလေ”

“စကားကို ကပ်ဖွဲမပြောနဲ့။ ရဲရင့်နဲ့မိုက်ကယ်ကို ယုံမယုံအစား ကျားလှောင်အိမ်၊ ခြင်္သေ့လှောင်အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်တာကမှ မင်းအတွက် သက်သာဦးမယ်”

“ရှင်တို့ကရော ဘာကိစ္စ ကျွန်မကို စောင့်နေကြတာလဲ။ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါတို့က ဘယ်သူလဲ မင်းသိလား”

“မသိဘူး”

“ငါက မင်းအစ်ကိုသတ်လိုက်တဲ့ မျိုးသခံရဲ့အစ်ကို

နိုင်သခံပဲ”

“ရှင်”

ကောင်မလေး သွေးလန့်သွားပြီး သူ့ကို အလန့်တကြား ကြည့်ရင်း နောက်သို့ ပက်လက်လန်တော့မတတ်။

“ဒါ ဒါဆို ရှင်တို့က ကျွန်မကို လိုက်ပြီးလက်စားချေ ကြမလို့လား။ ကျွန်မမှာ လေဖြတ်နေတဲ့မိခင်ကို စက်ချုပ်ပြီး လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေသူပါရှင်။ အစ်ကိုက လူဆိုးမို့ မိသားစုကို တစ်ခါမှ ကောင်းကျိုးလည်းမပေး ဆိုးကျိုးလည်းမပေးခဲ့ပါဘူး ရှင်”

“ဟင် အစ်ကိုလူဆိုးက ဆိုးကျိုးမပေးဘူးလား”

“မပေးပါဘူး။ သူဘာသာ အပြင်မှာ လူဆိုးလူမိုက် လုပ်နေတာပါ။ အိမ်ကျရင်တော့ ဒုက္ခမပေးပါဘူးရှင်။ အစ်ကိုက ဒီလောက်လည်း စိတ်သဘောထား မဆိုးလှပါဘူး။ အပေါင်း အသင်းမှားလို့ပါ။ ဒေဝဒတ်ရဲ့အသင်းအပင်း ဖြစ်သွားရလို့ပါ”

“မင်းက မင်းအစ်ကိုအတွက်တော့ ရှေ့နေကောင်း ကောင်းလိုက်တတ်တာပဲ”

“တကယ်ပါရှင်။ အစ်ကိုအဖြစ်က ရဲရင့်ရဲ့ပိုင်းမိနေပြီး”

သူလက်ပါးစေဖြစ်နေရတာပါ။ အစ်ကိုအတွေးတွေ၊ စိတ်ကူးတွေ တို့ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ဖြောင်းဖြ ဖြောင်းလဲလို့ မရပါဘူး”

မျက်ရည်များနှင့် အစ်ကိုအတွက် အယူခံဝင်နေသည့် ကောင်မလေးအား သူကရော ဝံပုလွေနှင့် သိုးငယ်လို “နင် ဟုတ် နင့်အဖေပဲ” လို့ ဇွတ်တရွတ်ပြောလို့ တရားပါ့မလား။ သူ့အစ်ကိုနှင့် စိတ်ဓာတ်မတူဘဲ ဘဝကို ရိုးသားစွာ ခင်ဆိုင်နေသူလေ။ မိခင် ဝေဒနာရှင်ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးနေသူ လေ။

သူမဟာ နောက်ချေးပုံမှာပေါက်သည့် ရွှေကြာလား။ ဟုတ်သေးပါဘူး။ ယွန်းအောင်ဟာ စုန်းပြူးပေါ့။ မိသားစုထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ဖောက်ထွက် ဆိုးသွမ်းနေသူ။

နိုင်သခံ ယွန်းယုမိုရ်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ချင်ပါပြီ။ ခြေမ ကောင်း ခြေမ။ လက်မ မကောင်း လက်မဆိုလျှင်ဖြင့် အစ်ကို ကောင်းတာ ညီမကို အပြစ်ပေးလို့မဖြစ်။

“ကဲ ဒါဆိုလည်း ငါနှင့်ကို အပြစ်မလုပ်တော့ပါဘူး။ နင့်အစ်ကိုကိုတော့ ကမ္ဘာကျေသော်လည်း ဥဒါန်းမကျေဘဲ ငါ့ရဲ့ ဘစ်ဦးတည်းသော ညီလေးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်တယ်။

သူ ထောင်ကထွက်လာရင် ငါနဲ့စာရင်းရှင်းရလိမ့်မယ်”

“တကယ့်တရားခံက ရဲရင့်ပါ။ ရဲရင့်ကိုလည်း ရှင်တို့ အပြစ်ပေးမှ တရားမှာပေါ့။ ရဲရင့်နဲ့ မိုက်ကယ်ကိုလည်း စာရင်းရှင်း”

“ရှင်းမှာ အဲဒီကောင်တွေကိုလည်း ရှင်းမှာ”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူတို့က တကယ့်လူဆို။ ဂျို။ အပေအတေတွေ။ မူးယစ်ဆေးတွေလည်းသုံးတယ်။ လူစိတ်ပျောက်နေတဲ့ လူအန္တတွေ။ ငွေကလည်းရှိတော့ မြေပွေးလို အဆိပ်ပြင်းတဲ့ကောင်တွေ။ ရှင်သတိထားမှ ဖြစ်မယ်”

“ငါ့ထက် ပိုပြီးအန္တရယ်ကြီးတာက မင်းပဲ။ မင်းကို သူတို့ ယုတ်မာဖျက်ဆီးကြလိမ့်မယ်။ အစ်ကိုကိုအကြောင်းပြပြီး ခေါ်ထုတ်၊ ကလိမ်စေ့ခြင်းဆင်ကြလိမ့်မယ်။ သတိကြီးကြီးထားပါ။ ကဲ ခု ဘာလုပ်မလဲ။ ငါ မင်းကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်”

သူပြောဆိုနေတုန်း အနားသို့ ထိုးရပ်လာသည့်ကားတစ်စီး။ ကားထဲမှာဆင်းလာကြသူတွေက ရဲရင့်၊ မိုက်ကယ်နှင့် အပေါင်းပါများ။

ဒေဝဒတ်၏အသင်းအဖွဲ့တွေ။ စုစုပေါင်း (၅) ယောက်။

သူတို့ဘက်က (၃) ယောက်။

ညနေ (၄) နာရီကျော်၊ (၅) နာရီလောက်မို့ ကားက ခပ်ကျဲကျဲ။ ရှိကိုမရှိသလောက်။ လူရှင်း ကားရှင်း။ ဒုစရိုက်သမားတွေအကြိုက်ပေါ့။

ရဲရင့်ကဆရာကြီးကိုနှင်း။ လူရှုပ်တွေကတော့ ဆယ့်နှစ်ရာသီ ဆေးချထားသည့်ရှင်တွေ။ တက်တူးတွေကလည်း ပွထလို့။

“မိလ္လနိုး ... နင့်အစ်ကိုအတွက် ရှေ့နေငှားဖို့ခေါ်တာ ဘာကိစ္စ ကောင်းကောင်းမလိုက်တာလဲ။ ဘာလဲ နင်က ဘယ်သူအားကိုးနဲ့ ငါတို့ကို အာခံနေတာလဲ”

“နင်တို့ကိစ္စ နင်တို့လုပ်ကြပေါ့။ ငါ့အစ်ကိုကို ဖျက်ဆီးပြီးလို့ ငါ့ကိုပါ ဆက်ဖျက်ဆီးဖို့ နင်တို့ကြံနေတာ ငါသိတယ်”

“နင်က အဲဒီကောင်ကို ဘယ်သူအောက်မေ့နေသလဲ။ အဲဒီကောင်ကမှ နင့်ယမမင်း။ နင့်ကို ငရဲပို့မှာ”

“ပြောလိုက်စမ်း မိုက်ကယ်။ သူ ဘာကောင်လဲ ဘယ်သူလဲဆိုတာ”

“အဲဒါ မျိုးသစ်ရဲ့အစ်ကို နိုင်သခံတဲ့။ မသေအချင်း

မှတ်ထား။ ဟား ဟား ဟား ဟား”

သူတို့ ဝိုင်းဟားနေပုံက ငရဲသားတွေနယ်။ ယွန်းယုမိုရ်နစ်ဖက်လုံးကိုကြည့်မိ၊ အကဲခတ်မိပါသည်။

ရဲရင့်၊ မိုက်ကယ်နှင့်အဖွဲ့ဟာ သူမကိုအမဲဖျက်ဖို့ စော်ကားဖို့ လိုက်နေကြသည်ဆိုတာ လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ထင်ရှားနေ၏။ အစ်ကို့မျက်နှာမှ မထောက်ကြ။

ရုပ်တွေကလည်း တစ်စက်မှ ယုံကြည်စရာ ကြည်ညိုချင်စရာမရှိ။ အစ်ကို့ယွန်းအောင်ကိုအသုံးချ ဓားစာခံလုပ်ပြီး ယခု ညီမကိုပါဆက်ပြီး ဖျက်ဆီးအသုံးချကြမှာ။

နိုင်သင်္ခါတော့ ရန်သူပင်ဖြစ်လင့်ကစား တည်ကြည်သော သမာဓိရှိသောရုပ်က အထင်းသား။ ယွန်းယုမိုရ်ကို ဒုက္ခပေးမည်ရုပ်မျိုးမဟုတ်။

“ကဲ နင် ငါတို့နဲ့လိုက်ခဲ့။ နင့်အစ်ကို လွတ်မြောက်နေအတွက် တိုင်ပင်ကြမယ်၊ ဆွေးနွေးကြမယ်၊ ရှေ့နေငှားမယ်၊ တရားသူကြီးဆီဝင်မယ်”

“ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့ဟာ။ ဟား ဟား ဟား ဟား”

(၅) ယောက်သား ငရဲသားတွေလို တွန့်လိမ် ရယ်မော

နေလျှင် နိုင်သင်္ခါက ယွန်းယုမိုရ်ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူမ ဘယ်ဘက်ကိုရွေးမှာလဲ။ ကိုယ်ကတော့ သူမကို ခြစ်သင့်တာမဖြစ်ရအောင် ကူညီစောင့်ရှောက်ရုံသာ။

ယွန်းယုမိုရ် နိုင်သင်္ခါကိုပဲ အားကိုးတကြီးနှင့် ကြည့်မိပါသည်။

“အစ်ကိုရယ် ကျွန်မကိုကယ်ပါ။ ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါနော်။ ကျွန်မ သူတို့ကိုမယုံဘူး။ သူတို့ သူတို့”

“သူတို့ မင်းကို ဖျက်ဆီးကြမှာတော့ အသေအချာပဲ” နိုင်သင်္ခါပြောသံကိုကြားရလျှင် ရဲရင့်နှင့်မိုက်ကယ်ရုပ်က မီးခဲနင်းမိသလို ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်လျက်။

“ဟင် သူခိုးကိုမှ ဓားရိုးကမ်းတဲ့မိန်းမ။ နင် ငါတို့နဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ရမယ်”

နိုင်သင်္ခါ သူလူများကို အသင့်အနေအထားနေရန် မျက်စိပြထား၏။ ပြီးမှ -

“မင်းက ယွန်းယုမိုရ်ကို ဖျက်ဆီးဖို့ခေါ်တာပဲ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ယွန်းအောင်ရဲ့မျက်နှာကိုမှမထောက်။ တောက် မင်းတို့အသိုင်းအဝိုင်းဟာ ကိုယ့်သားတောင် ကိုယ်ပြန်ဖွဲ့စားမယ့်

ကြောင်စုန်းတွေ”

“ဒါ ငါ့ကိုစွပ်စွဲပါ။ မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ မင်းကရော ဘာ အကြံအစည်နဲ့ မိယွန်းကို ကပ်နေတာလဲ။ လက်စားချေမယ့် မဟုတ်လား”

“ဘာချေနေစရာလိုလဲ။ ငါ့ညီကိုသတ်တာ မင်းထဲ တရားဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြား လိမ်ညာလှည့်စားလို့ရပေမယ့် ငါ့ကိုတော့ လိမ်လို့ညာလို့မရဘူး”

“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့အလုပ်မှာ ဝင်မရှုတ်နဲ့။ ရဲရင့်တို့ထဲ ကိုယ့်လမ်းမှာ ရှုတ်နေတဲ့သူဆို ရအောင်ရှင်းပစ်တတ်တယ်။ ဇာန်ဘော်ဘော်တို့ရေ၊ ဒီကောင် သူ့ညီနောက် အမြန်ဆုံးလိုက် ချင်နေသတဲ့ဟေ့”

(၅) ယောက်သား ညာသာပေးပြီး စတင်တိုက်ခိုက်လျှင် နိုင်သစ်တို့ (၃) ယောက်ကလည်း ပြန်ပြီးခုခံကြသည်။ ပွဲထဲ သည်းထိတ်ရင်ဖို။

သည်စဉ် ကားတစ်စီး သူတို့တိုက်ခိုက်နေရာသို့ တရကြမ်းဝင်လာသဖြင့် အားလုံးပင် ဝရန်းသုန်းကားနှင့် ရှောင်လိုက် ကြရသည်။

လူစုကွဲသွားသဖြင့် ရဲရင့်က ယွန်းယုမိုရ်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲ သူတို့ကားဆီ အတင်းခေါ်သွားသဖြင့် နိုင်သစ် လိုက်ရသည်။

ယွန်းယုမိုရ်ကလည်း အော်ပါ၏။
“ကယ်ကြပါဦးရှင်၊ ကယ်ကြပါဦး။ ဒီမှာ ကျွန်မကို ဆရာဆွဲခေါ်နေပါတယ်”

ရဲရင့်က ကားပေါ်တက်ပြီး အတင်းမောင်းနေလျှင် သူ့ ဆရာကလည်း အမိုးဖွင့်ကားပေါ်သို့ အပြေးတက်လိုက်သွားကြ သေး၏။

“ဟ လိုက် လိုက်၊ ယွန်းယုမိုရ်တော့ ဒုက္ခရောက်တော့ သေး”

“တက် တက်”
စောစောကဝင်လာသည့်ကားက စက်မသတ်သေး။ သူ သေချာကြည့်တော့ ဗလ။

နိုင်သစ် ဗလ၏ကားပေါ်သို့ အပြေးတက်ကာ ရဲရင့်ကား နောက်သို့လိုက်ရသည်။ ဝေဠုနှင့်သက်ခိုင်လည်း ကားပေါ်အပြန် တက်ပြီး နောက်မှ တရကြမ်းလိုက်ရပါတော့သည်။

သွက်ပေါက်ရှာရမှန်း တွေးလို့မရသေး။
ခေါင်းထဲမှာ ဒေါသနှင့်သောက၊ကဆတူ။
ခွေးအတွေ့ရဲ့လက်ထဲမှလွတ်အောင် ထွက်ပြေးရမှာပဲ။
အချိန်ကလည်း မှဲပြီ။ ရဲရင့်ကလည်း ဒေါသတွေ အသားလွတ်
သွက်လျက်။

“တောက်၊ ဒီကောင် လူပါးဝလွန်းတယ်။ ဖိယွန်းက
သူတို့နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ။ ဒါ ယွန်းအောင့်နှမ။ ဆိုင်ချင်းဆိုင်
ငါတို့နဲ့ပဲ ဆိုင်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့နဲ့ပဲဆိုင်တယ်၊ ဟား ဟား ဟား”
မင်းသားခေါင်းဆောင်းမထားတော့သည့် ဘီလူးတွေ။
ယွန်းယုမိုရ် ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ်။ မျက်စိကလည်း နောက်မှ
လိုက်လာမည့်ကားကို မျှော်လင့်တကြီး ရှာဖွေမိသည်။

“ဟား ဟား ဟား။ ရဲရင့်တို့က မပိုင်ရင်ဘာမှ မလုပ်
ဘူး။ နင့်အကောင်တွေ ရဲရင့်ကို မယှဉ်နိုင်ပါဘူး။ ကဲ ဘော်ဘော်
ဘို့ရေ အောင်ပွဲခံလိုက်ကြဦးစို့”

(၅) ယောက်သား ငရဲသားရှုပ်တွေနှင့် တဟားဟားရယ်
မင်း ခြံပျက်ကြီးထဲမှာနေရာယူကြသည်။

အခန်း (၇)

ပြေခွေးတို့အလယ်မှ သမင်မလား ယွန်းယုမိုရ် ဒေါသ
တွေ တစ်ချောင်းချောင်းထွက်နေမိသည်။ ခွေးသူတောင်းစား
တွေ။

နောက်မှလိုက်လာသည့်ကားကို မျက်ခြေဖြတ်ပြီး ပဲခူး
ဘက်သို့သွားသည့် လမ်းမကြီးဘေးရှိ ခြံပျက်ကြီးတစ်ခုဆီသို့
ရဲရင့်မောင်းချလာခဲ့ပြီ။

ယွန်းယုမိုရ် ကိုယ့်ဘဝကို ဘယ်လိုအဖတ်ဆည်ရမှန်း

ရဲရင့်က ယွန်းယုမိုရ်၏လက်မောင်းကို ဆွဲဆုပ်ကိုင်ထား
၏။

“ကဲ ငါ အရင်နော်။ ပြီးမှ မင်းတို့တန်းစီ တန်းစီထား”

ယွန်းယုမိုရ် ဒေါသတွေဖြစ်လိုက်တာ။ လူက ခေါင်းတစ်
ခုလုံး ပွင့်ထွက်လုလု။ သူမကို ရဲရင့် လက်မောင်းကိုဆွဲဆုပ်ပြီး
ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ တရွတ်တိုက် ခေါ်သွားတော့ မိုက်ကယ်က
သွားရေကျသည်အသံကြီးနှင့်။

“ကိုရဲ ကျွန်တော် ချုပ်ပေးထားရမလား။ ဒီဟာမက
မလွယ်ဘူး”

“ရတယ် ရတယ်။ ရဲရင့်တို့က အညွှာကိုကိုင်ထည့်လိုက်
မှာ။ တစ်ခါတည်း ဝပ်စင်းသွားစေရမယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ရဲရင့်နှင့်ယွန်းယုမိုရ် လူအုပ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်
လာသည့်အခါ ယွန်းယုမိုရ် စတင်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ရဲရင့်၏ လက်ချောင်းတစ်ချောင်းကို ဆတ်ခနဲ လှန်ချိန်
ပစ်လိုက်တာပေါ့။

“အား ခွေးမ၊ အယုတ်တမာမ”

ရဲရင့်ကလည်း ကောင်းသည့်လက်ဖြင့် သူမပါးကို ဖြန်း
ခဲလိုက်ချသည်။

“ကိုရဲ ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ပေတော့။ ယွန်းယုမိုရ် ငြိပျက်
ကြီးထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်ပြီး ကားလမ်းဆီရောက်အောင်
ပြေးသည်။

“ဟော ဟိုမှာ ဟိုမှာ”

နိုင်သင်္ခတို့ကား သူမအနီးသို့ ထိုးရပ်လိုက်ချိန်မှာ ငရဲ
သားအုပ်စု ကားနားသို့ ရောက်လာ၏။

လူမစုမိခင် နိုင်သင်္ခ၊ ဗလနှင့် ဝေဠု သက်ခိုင်တို့ ဆီးပြီး

နိုက်ကြသည်။

“တက် တက် ယွန်းယုမိုရ်”

ဖရိုဖရဲ ရုတ်ရုတ်သဲသဲတွေကို ထားခဲ့ပြီး နိုင်သင်္ခတို့
ကား (၂) စီး ရန်ကုန်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

ခါချဉ်အုံကို တုတ်နဲ့ထိုးမိတာလား။

ပျားအုံကို တုတ်နှင့်ထိုးမိတာလား။

ဒါမှမဟုတ် မြွေပွေးသိုက်ထဲ ပီးခပ်ချမိတာလားတော့

မသိ။

လောလောဆည်တော့ နိုင်သခံတို့အဖွဲ့ အနိုင်ရလာခဲ့သည်။

အောက်လမ်းဆရာကြီးတွေကို စိန်ခေါ်လာခဲ့မိပြီမို့ အစီအရင်တော့ လုပ်ရဦးမည်။

လမ်းမှာ နိုင်သခံနှင့်ဗလ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရပြီ။ ဟိုငတိတွေကလည်း ကားနှင့် ထပ်ချုပ်လိုက်လာတာပါပဲ။ သူတို့ကားက အကြောရထားလိုသာ။ ဗလက -

“ယွန်းယုမိုရ် နင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲနော်။ ရဲရင့်တို့အုပ်စုက နင့်ကို ဖျက်ဆီးကြမှာ အသေအချာပဲ”

“ကျွန်မ ရဲတိုင်မှာပေါ့။ ဒါ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မဟုတ်ဘူး”

“ထိုင်ပါ။ ဒီအကောင် ဘယ်လောက်လက်တံရှည်တယ်။ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်သုံးတတ်တယ်ဆိုတာ နင်အမြင်ပဲ။ မျိုးသခံကို

သူသတ်ပြီး သူများခေါင်းပေါ်တင်ထားနိုင်တာကြည့်”

“အခုလည်း သူ့အုပ်စုနဲ့ မတရားသက်သေတွေထည့်ပြီး နင့်ကို မကောင်းတာလုပ်စားတဲ့အဖြစ်ရောက်အောင် မပြောရင် ငါ လည်ဖြတ်ခံမယ်”

“အံ့မာ ဒီကောင်ကို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်သတ်ပစ်မယ်။ ဘောက်”

“ဟိုက နင့်ကိုလည်စင်းပေးပါလိမ့်မယ်။ စောင့်သာနေ။ ယွန်းယုမိုရ်ရယ် ဒီလောက်ပဲကေးကြီးတွေကို နင် တုဖက်ပြိုင်လို့ မေလား။ နင်ပဲ အမှုန့်ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ သူလုပ်သမျှ ဒီလိုပဲ လည်စင်းခံနေရမှာလား”

“ငါပြောမယ်၊ နင် အခုနေနေရတဲ့နေရာက လုံခြုံမှု မရှိဘူး။ အကာအကွယ်မရှိဘူး။ နင် ရဲရင့်လက်ထဲ ကြွက်ကလေး ငှက်ကလေးလို ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“နင်က ဘာတတ်နိုင်လို့လဲ”

ဗလနှင့် ယွန်းယုမိုရ် အပြန်အလှန်ပြောနေကြတာကို နိုင်သခံ နားထောင်နေရာမှ

“မင်း အခုနေတဲ့အိမ်၊ နေရတဲ့အပိုင်းအပိုင်းက မင်း အတွက် လုံခြုံမှုမရှိ ကာကွယ်ပေးမယ့်သူ မရှိဘူး။ ရဲရင့်ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ငါ မင်းတို့သားအစ် ‘အတွက် လုံခြုံတဲ့တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာ ထားပေးမယ်’

“ရှင်နဲ့ကျွန်မက ရန်သူလေ။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကျွန်မ ကို ခေါ်တာလဲ”

သူမမေးတာ သဘာဝကျပါသည်။ နိုင်သခံ စိတ်ဆိုးထို့ မရ။

“ငါ့ညီသေရတာ မင်းအစ်ကိုကြောင့်လို့ ရာနှုန်းပြည့် စွပ်စွဲလို့မရဘူး။ သေချာစုံစမ်းလိုက်တော့ ရဲရင့်က အဓိက တရားခံ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကိုငါ ရန်သူလို့ မသတ်မှတ်ဘူး”

“နောက်တစ်ချက်က မင်းဟာ မိခင်ကြီးကိုလုပ်ကျွေးနေ တဲ့ သမီးလိမ္မာတစ်ယောက်။ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့မိန်းမငယ်လေး တစ်ယောက်။ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ရဲရင့်ဖျက်ဆီး ယုတ်မာမှာ ငါ ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

“ဒါနဲ့ပဲ ဘာမှမသိ မကျွမ်းတဲ့ ရန်သူညီမကို ရှင်က အလကားကျွေးမွေးကယ်ဆယ်ထားမယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား၊ ယုတ္တီ

“ရှိဘူး”

“ဒါဆိုလည်း မင်းဘာသာ နေပြီတိုင်းနေ။ ရဲရင့်တို့ သူလိုက် အမဲဖျက်မှာကို ရင်စီး လည်စင်းပြီး ခံလိုက်ပေါ့”

နိုင်သခံပြောတာ မှန်နေသဖြင့် ယွန်းယုမိုရ် သေသေ ချာချာ စဉ်းစားရသည်။ အရင်လို အိမ်စုတ်လေးမှာနေလျှင်တော့ အကာအကွယ်မဲ့သည်မို့ ရဲရင့်တို့လက်မနှင့် ဂျိုးဖျစ်နည်း ဖျစ် သတ်လိမ့်မည်။

တိုင်းပြည်ကြီးက မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မဟုတ် ဆိုပေမယ့် ကိုယ်ဘဝပျက်မှာကအရင်။ ဥပဒေက နောက်မှလာမည်။

ယွန်းယုမိုရ် လေသံပျော့သွားရ၏။ ကားတွေ မြို့ထဲဝင် လာပြီမို့ ရဲရင့်တို့လူစု တောက်ခေါက်၊ မချင့်မခဲဖြစ်ကာ နောက် ပြန်ဆုတ်ရပြီ။

“တောက် နိုင်သခံက ဘာအထာဘဲ။ ယွန်းအောင်နမ ကို သူက ဘာဝင်ပြီး ဟီးရိုးလုပ်တာလဲ”

“စားခွက်ဝင်လုတာပဲနေမှာပါကွာ။ ငါတို့လက်က ဖြတ် ခုတ်သွားတာ။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

“သူများစားပြီးသားလည်း ဘာဖြစ်လဲကွာ။ အရိုး

များတယ် ချေးခါးတယ် လုပ်မနေပါနဲ့”
“တောက် အသည်းနာတယ်”

တစ်ဖက်ကားမှ အသံတွေသာ ယွန်းယုခိုရ် ကြားရလျှင် လိပ်ပြာလွင့်ပြီး သေလောက်သည်။ မကြားရတော့ တော်သေးသည်။ ရဲရင့်တို့အုပ်စု၏ မိုက်ရိုင်း ရမ်းကားမှုတွေကို ယွန်းယုခိုရ် ကိုယ်တိုင် မခံစားရပေမယ့် နားလည်ပေပြီ။

ကံကောင်းလွန်းလို့သာ ဘဝမပျက်ခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။ ငရဲမီးပုံထဲ ကံကောင်းလို့ မကျခဲ့ရတာ။

ယွန်းယုခိုရ် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး ပျက်ရည်တွေ စီးကျနေရသည်။ သူမဘဝက ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ။

အစ်ကို လူမိုက်ကြီးက ထောင်ထဲမှာ နိဂုံးချုပ်ရတော့မည်။ ယမမင်းလို ဒေဝဒတ်လို လူစားမျိုးကို ဆရာတင်မိသည် အတွက် အစ်ကိုယွန်းအောင်၏ဘဝက မဟာအဝိစိအထိ တွင်းဆုံးကျသွားတော့မည်။

ရဲရင့်ဟာ အစ်ကိုကိုတင်မက ယွန်းယုကိုပါ သေတွင်းထဲ တွန်းချချင်သည်။ သူမ နိုင်သခံတို့အဖွဲ့ကို အကဲခတ်သည့်အနေဖြင့် ငေးကြည့်မိပြန်သည်။

မိကောင်းဖခင်သားသမီးတွေ။ လူကောင်း သူကောင်းတွေပါ။ သူမအပေါ် မကောင်းစိတ်လည်း မွေးမည်မထင်။ ကိုယ်နေရသည့် အိမ်စုတ်လေးကတော့ ဘယ်လိုမှ လုံခြုံမရှိ။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းဦးနှောက်က ချိန်းဘရီးလား။ သူဆိုးလား လူကောင်းလား ခုထိ မသဲကွဲသေးဘူးဆိုရင်လည်း ကျန်စစ်သားက စောလူးမင်းကို ပြောခဲ့သလိုပဲ ‘လူရမ်းကား သူမိုက်လက်မှာ ခွေးသေ ဝက်သေ သေရစ်ပေတော့’ လို့ ပြောခဲ့ခဲ့ပါပဲ။ ကဲ မယ်မင်းကြီးမ၊ အိမ်ရောက်တော့မယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက် မြန်မြန်ချပေတော့။ ငါတို့ကတော့ ကယ်လို့မရလည်း ထားခဲ့ရုံပါပဲ”

ယွန်းယုခိုရ် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး နိုင်သခံနှင့် အပြီးသတ် ဆွေးနွေးရသည်။

“ကျွန်မတို့ကို အလကားစောင့်ရှောက် ကျွေးမွေးထားမှာတော့ အားနာပါတယ်။ အလုပ်တစ်ခုခုတော့ ပေးပါ”

“မင်းမှာ အန္တရာယ်တွေကျရောက်မှာစိုးလို့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ကိစ္စ ဘယ်အလုပ်ကို ငါကပေးရမှာလဲ”

“အိုးမကွာ အိမ်မကွာလုပ်လို့ရတဲ့အလုပ် ဖန်တီးပေးပါ။ ကျွန်မ စက်ကောင်းကောင်းချုပ်တတ်ပါတယ်။ စက်ချုပ်နေလို့ရအောင် ဖန်တီးပေးပေါ့”

“ဪ... အရေးထဲ၊ ကဲပါကွာ။ ငါ့အတွက် ထမင်းချက်ပေးပေါ့။ ထမင်းချက်ကွာ ထမင်းချက်အလုပ်ပေးမယ်။ တစ်လ တစ်သိန်း။ စားပြီးသောက်ပြီးပေါ့။ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား”

“ဒါဆိုတော်သေး။ ကျွန်မက ဘယ်သူ့ဆီကမှ အချောင်မယူချင် မစားချင်ပါဘူး။ ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့ရတဲ့ ထမင်းကိုပဲ စားချင်ပါတယ်”

နိုင်သင်္ခါ နည်းနည်းတော့ ဖြူသွားပါသည်။ တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ ကောင်မလေး။

အခန်း (၈)

မျိုးသင်္ခါနေသွားသည့်တိုက်ခန်းက မြေညီထပ်။ သာမန်အိမ်တစ်လုံးလောက်ကျယ်သည်။ လောလောဆည် သည်အိမ်မှာ နိုင်သင်္ခါ၊ ဝေဠုနှင့် သက်ခိုင်တို့နေကြသည်။

ယခု ယွန်းယုမိုရ်နှင့် မိခင် ဒေါ်မြသီတာပါနေကြပြီ။ နိုင်သင်္ခါတို့ (၃) ယောက်က မိုးလင်းတာနှင့် အလုပ်ရှိရာ ဆိုက်တွေ သို့သွားကြသည်။

နောက် သူတို့၏ အဓိကအလုပ်ဖြစ်သည့် ရဲရင့်နှင့်

မိုက်ကယ်တို့၏သတင်းရင်းမြစ်ကို စုံစမ်းသည်။

သည်အခါ ကျွဲကူးရေပါ။ ယွန်းယုမိုရ်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပြီးဖြစ်သည်။ ယွန်းယုကို ကလိမ်ကကျစ်နည်းမျိုးစုံနှင့် ခေါ်ထုတ်သွားမှာစိုးလို့ နိုင်သခံ သင်ကြားရှင်းလင်းရတာလည်း အမော။

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံနဲ့။ ရဲရင့်တို့အဖွဲ့ဟာ မင်းကို အသလွတ် အစာမကြေဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ အမဲမဖျက်ရလို့ ပစ်မှတ်ထားနေကြတယ်”

“အန္တရာယ်ဟာ အသွင်အမျိုးမျိုးနဲ့ ရောက်လာနိုင်တယ်။ မိန်းမတွေလည်းမယုံရဘူး။ ယောက်ျားတွေလည်း မယုံရဘူး။ မင်းအစ်ကိုကို ဘန်းပြပြီး အမျိုးမျိုးလိမ်ညာနိုင်တယ်။ ဖုန်းနံပါတ်ပြောင်းလိုက်။ အရေးအကြောင်းရှိရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဆီဖုန်းဆက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးနိုင်သခံရယ်။ ယွန်းယု အဲဒီလောက် မနံပါဘူး”

“နံလို့ပဲ ရဲရင့်လူ၊ မိုက်ကယ်နောက် တစ်ခါပါသွားဦးလေ။ မင်းမှတ်ထား။ ကံဆိုတာ တစ်ခါပဲကောင်းမယ်။ နှစ်ခါ

ကောင်းဘူး။ တိုက်ခန်းကိုလည်း အပြိတ်ထား။ အလှူခံလာလည်း ဘာကျာတံခါးထဲကပဲ လောင်း။ တံခါးဖွင့်မပေးနဲ့။ ရဲရင့်တို့အဖွဲ့က ငါ့ကိုမုန်းတာနဲ့ပါပေါင်းပြီး မင်းကို (၂) ဆဒုက္ခပေးကြမှာ သေချာတယ်”

“ကျွန်မ သတိထားနေပါ့မယ်။ ဦးနိုင်ပြောတာနဲ့ အသက်တောင်မရှူရဲတော့ဘူး”

“ငါက ခြောက်လှန့်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အန္တရာယ်ကို ကြိုမြင်လို့ ပြောနေတာ။ ဘယ်သူမှမယုံနဲ့”

တစ်နေ့တစ်နေ့ မှာလို့ ကြားလို့ မပြီး။ ယွန်းယုမိုရ် နိုင်သခံစကားကို နားမထောင်လို့မဖြစ်။

သူမ ကိုယ့်တိုက်ခန်းထဲမှ အပြင်သို့ချောင်းကြည့်တိုင်း သင်္ကာစရာ လူတွေ တွေ့နေရတာပါပဲ။

လစ်လျှင် ဝင်ဆွဲကြမည့်သူတွေ။ ရဲရင့်၏လူတွေ။ ဒေဝအိတ်၏အပေါင်းပါတွေ။ သူမကို လင်းတလို စောင့်ဆွဲမည့်လူတွေ။

ယွန်းအောင်။

လူခိုက်တို့၏နောင်တဆိုတာ ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိ၊ ဆေးမပီ။

ထောင်ထဲသို့ဝင်ရပြီဆိုတော့မှ နောင်တတွေက မြင်းမိုရ်တောင်မက။

အပြင်မှာကျန်ခဲ့သည့်မိခင်လူမမာနှင့် နှမငယ်အတွက် ရင်ပူဟပ်ရပြီ။ ဆင်းရဲလို့ လူရာမဝင်ဖြစ်နေရသည့်ခေတ်ကြီးထဲ သူက လူခိုက်မို့ ရင်ကွက်ထဲမှာ ညီမငယ်ကို မည်သူမှ မစော်ကားရဲခဲ့။

ယခုကျ သူက ထောင်နှစ်ရှည်ကျရတော့မည်မို့ ညီမလေးနှင့် မေမေ့ကို ဘယ်သူစောင့်ရှောက်ပါ့မလဲ။

ရဲရင့်၏စကားကို သူ နားယောင်ပြီး ကြိုးခံလိုက်မိတာလည်း မှားသည်။ ညီမလေးနှင့် မေမေ့ကို သိန်း (၅၀) ပေးမည့်ဆိုတာလည်း ပေးပါ့မလား မသိ။

တတွေးတွေး တဆွေးဆွေးနှင့် လူခိုက်နောက်မှ အကြံရနေရတာလည်း ကြာလျှင်မလွယ်။

ညီမလေးကိုတော့ သူ အချုပ်မှာလာမတွေ့စေချင်။ မိခင်တို့ကိုလည်း စိတ်မချ။ အတူတွဲလာကြသူတွေမို့ ရဲရင့်စရိုက်ကို သူလည်းအသိ။

ဆေးချသလို အရက်လည်းမလွတ်။ မိန်းကလေးကိစ္စသည်း ရောယှက်နေသေး၏။ သူကတော့ ယုတ်မာသည့်အလုပ်တွေကို အားမပေး။ လက်ရှောင်နေသည်။

လူဆိုးဖြစ်ရသည့်ကြားထဲ လူယုတ်မာတော့ ထပ်မဖြစ်ချင်။

အချုပ်ထဲရောက်မှ မိခင်နှင့်ညီမကို သတိရ တမ်းတရသူက ယွန်းအောင်။

သည်လိုနှင့် သူ အချုပ်ကျနေတာလည်း တစ်လကျော် ြီး ရုံးချိန်းတွေလည်း (၁၀) ခါလောက် ချိန်းပြီးပြီ။

နောက်တစ်လ နှစ်လ မကြာခင် သူ ထောင်ကျရတော့

အချုပ်သမားမို့ အလုပ်ကြမ်းတွေတော့မလုပ်ရသေး။ အစနေတစ်နေ့ အချုပ်ခန်းထဲမှာ ကြမ်းပိုးတွေ၊ ခြင်တွေကို သွေးလှူလိုက်၊ ပုံစံထိုင်၊ ပုံစံအော်တွေ အော်လိုက်။

ရုံးထုတ်တော့ ထွက်လိုက်။

သူ့ရင်ထဲမှာ သူ့ရုံးချိန်းကို ညီမလေးအား လာလည်း တွေ့စေချင်သည်။ လာလည်းမလာစေချင်။

ညီမလေး၏မျက်ရည်တွေကို သူ့နှလုံးသားမှ ခံနိုင်ရည် ရှိမှာမဟုတ်။

လေဖြတ်ပြီး မကျန်းမာသည့်၊ ရွဲ့စောင်းနေသည့် မိခင်၏ သတင်းကိုလည်း သူ့နားက မကြားရက်။

ရင်ထဲ မသိစိတ်ကတော့ ညီမလေးကိုမျှော်သည်။ ငါ၏ ကြော် ပုလင်းလေး၊ ဆေးလိပ်လေးနှင့် ညီမလေး သူ့ကိုလာတွေ့ စေချင်သည်။

အေးလေ၊ ညီမလေးခမျာ အမေ့နားမှာ ဒိုင်ခံပြီး ပြုစုနေ ရတော့ ငါ့လိုလူမိုက်ကြီးဆီ ဘယ်လာနိုင်ပါ့မလဲ။

ကိုယ့်ဘာသာ နောင်တတွေရလိုက်၊ စိတ်ကိုတင်းလိုက် ဖြေလိုက်။

သည်နေ့လည်း ရုံးချိန်းဖို့ ယွန်းအောင် အချုပ်ခန်းထဲမှ ရုံးသို့ ရဲအချုပ်ကားနှင့်သွားရမည်။

ရှေ့နေကြီးမေးသမျှ မေးခွန်းတွေဟာ သူ့လည်ပင်းထိ

ကြိုးကွင်းစွပ်နေတာပါပဲ။

မတရားသက်သေတွေကလည်း သူ့အပေါ် အပြစ်တွေ ပုံချလို့။

တစ်ခါတစ်ခါ သူ ရူးချင်သည်။ အော်ဟစ်၊ ကုတ်ဖြိပ်စ် လိုက်ချင်သည်။

သူ့စိတ်တွေက မှောင်လိုက်၊ လင်းလိုက်။ အမှန်တရား ခွေ ပျောက်ဆုံးကုန်ပြီလား။

မျိုးသခံနှင့် ပြဿနာဖြစ်သည့်ညက ကလပ်မှာ ထုံးစံ အတိုင်း မီးရောင်က မှိန်ပျံပျံ။

မျိုးသခံနှင့် သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ ကနေကြဆဲ။ ဆေး ခပါက်နေသည့် ရဲရင့်နှင့်မိုက်ကယ်က မျိုးသခံအပေါ် ဒေါသတွေ ခပါက်ကွဲပြီး ဆွဲကြ ဖြိုကြ ထိုးကြ ကန်ကြတာ။

သူလည်း တစ်ချက် နှစ်ချက်တော့ ဝင်ပြီးဆွမ်းကြီး လောင်းမိပါရဲ့။ သူလည်းမူးနေတာပါပဲ။

နောက်ဆုံးကျ သူနှင့်သားဦးပဲ တရားခံတွေဖြစ်ကျန်ခဲ့ ဘာ။ ရဲရင့်နှင့် မိုက်ကယ်က မြွေတွေလို လျော့ခနဲ ရုန်းထွက်သွား ခဲ့ကြသည်။

ယွန်းအောင် စိတ်တွေ နောက်ကျူနေမိဆဲ။

“ယွန်းအောင် ညှဉ်သည်”

ဆိုသည့် အသံနှင့်အတူ ရဲတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

ရှေ့နေတစ်ယောက်။ ကိုယ်စားလှယ်ပါဝါနှင့်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဦးမင်းအောင်ပါ။ အတော်ဆုံးရှေ့နေတစ်ယောက် မဟုတ်ပေမယ့် အမှုလိုက်တော်တဲ့ အမှုဖော်တော်တဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်လို့ နာမည်ကြီးပါတယ်”

“ဘယ်သူလွှတ်လိုက်တာလဲ။ ရဲရင့်လား။ သူ ရှေ့နေငှားပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားတာကြာပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်ဘာသာလျှောက်လဲရတော့ အိုးနင်း ခွက်နင်းနဲ့။ တရားလိုရှေ့နေစွပ်စွဲသမျှ လည်စင်းခံနေရတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်သခံ လွှတ်လိုက်တာပါ”

“ဗျာ”

တရားလို နိုင်သခံ။ အသတ်ခံရသူ မျိုးသခံ၏အစ်ကို။ သေသူ၏အစ်ကိုက လွှတ်လိုက်သည်ဆိုတော့ ယွန်းအောင် ကြောက်ချေးပါရမတတ်။

“ကျွန် ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။ သူက ဘာအတွက် ကျွန်တော့်ကို ရှေ့နေငှားပေးရတာလဲ”

“အမှုကို အမှန်အတိုင်းဖြစ်စေချင်လို့ပေါ့။ အခု သူညီအသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စမှာ တကယ့်တရားခံတွေက လွတ်မြောက်နေပြီး ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က ကြီးခံနေရတာ သူသိတယ်။ အမှုကို အမှန်အတိုင်း ဖြစ်စေချင်တယ်လေ”

“အမှုက ပြီးသလောက်ရှိနေပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ကလည်း ဝန်ခံပြီးပြီ။ သူတို့ကလည်း မတရားသက်သေတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ် ပုံချပြီးပါပြီ”

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ ကိုယွန်းအောင်။ အမှန်တရားဆိုတာ မပျောက်ကွယ်စကောင်းပါဘူး။ အမှုက မပြီးဆုံးသေးတဲ့အတွက် ကြိုးစားဖော်ထုတ်လို့ ရပါသေးတယ်”

ရှေ့နေကြီးဦးမင်းအောင်က ပြောပြနေပေမယ့် ယွန်းအောင် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာရပေပြီ။

“ရဲရင့်က ရက်စက်တယ်။ သူခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်ရင် ညီမလေးတို့ကို သိန်း (၅၀) သွားပေးမယ်တဲ့။ သူ့စကားကို နားမထောင်ရင် ညီမလေးကို ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်မယ်တဲ့။

သူက နှလုံးသားမဲ့တဲ့သူ။ ကလိမ်ကကျစ်ကောင်။ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မှာသေချာတယ်။ ကျွန်တော်ကြောင့် ကျွန်တော့်ညီမနဲ့ အမေ ဒုက္ခမရောက်စေချင်ပါဘူး ဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်ထိုက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကံ ရှိပါစေတော့”

“မဟုတ်သေးဘူး ကိုယွန်းအောင်။ ခင်ဗျား လူခိုက် တ်စယောက်လုပ်နေပြီး အသည်းပျော့ရသလား။ ရဲရင့်လို့လူစားရဲ့ စကားကို ယုံစားရသလား။ အမှန်အတိုင်းသာ ဖော်ထုတ်လိုက်ပါ။ ခင်ဗျားညီမနဲ့အမေအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ နိုင်သခံ စောင့်ရှောက် ထားပါတယ်”

“ဗျာ ဒုက္ခပါပဲဗျာ။ သူက သူ့ညီကိုသတ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို သတ်ပစ်ချင်နေတာ။ ညီမလေးတော့ ဒုက္ခတွေ ရောက်ပါပြီ။ သူခိုးကိုမှ ဓားရိုးကမ်းမိပြီ”

ယွန်းအောင် မျက်ရည်တွေနှင့် ပူပင်သောကံတွေ ရောက်နေဆဲ ရဲရင့်နှင့်မိုက်ကယ် ရောက်လာသဖြင့် ဦးမင်းအောင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သွားနေပေးလိုက်သည်။

ယွန်းအောင်ကိုလည်း မျက်ရိပ်ပြကာ တားဆီးခဲ့ရဇာ။
ယွန်းအောင် ရဲရင့်ကို အားကိုးတကြီး မေးသည်။

“ကိုရဲ ... ညီမလေးကို ငွေသွားပေးပြီးပြီလား။ ကျွန်တော် စိတ်အေးချင်တယ်ဗျာ။ ဆက်ဆက်သွားပေးကြပါ”

“ပေးတယ်။ မင်းညီမက အလည်မ။ ငါ့ကိုလက်မှတ် ညီမပေးဘူး။ ပိုက်ဆံတော့ ယူထားလိုက်တယ်”

တကယ်က ရဲရင့် ယွန်းယုမိုက်၏လက်ရေးနှင့်လက်မှတ် ညီ မပြင်ဘူးလို့ အတုမလုပ်တတ်။

သူတတ်တာ ကလိမ်ကကျစ်ပြောဖို့ လုပ်ဖို့ပါ။ ရဲရင့်ပြော စကားကိုလည်း ယွန်းအောင်မယုံ။ ကိုယ့်လူသောက်ကျင့် ကိုယ် အသိဆုံးမဟုတ်လား။

“ခင်ဗျားဗျာ”

ဒါပဲ ညည်းညည်းညာညာနှင့် ပြောမိ၏။ ရဲရင့်က ဒေါသ တကြီး -

“မင်းညီမက ရန်သူနဲ့သွားပြီး ပူးပေါင်းနေပြီ။ နိုင်သခံနဲ့ အတူသွားနေတယ်လေ။ ငါ့ရန်သူဖြစ်သွားပြီ။ ဒီကောင်မကို တွေ့ လာ သချိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ”

“ဘာ”

“ဘာလဲ မင်း မယုံဘူးမလား။ အခု မင်းညီမက မင်းကို

လည်း သောက်ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ ရုံးချိန်းရော ဘယ်နှခါလာ
တွေ့လဲ။ ငါတို့သွားခေါ်တာ မလိုက်ဘူးလဲ။ သူ့ခိုးကိုမှ တားရိုးကမ်း
တဲ့ မိန်းမ။ ဟိုက သူ့ကိုအချိုသပ်ပြီး ညှာပေါင်းနေတာ။ မင်းညီမ
ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ကျွန်မှာ သေချာတယ်”

ရဲရင့်အပြောက ရက်စက်သည်။ နှမနှင့်မအေအတွက်
သောကရောက်နေရာသည့် လူတစ်ယောက်၏ရင်ထဲသို့ မီးပုံကြီး
ပစ်ထည့်လိုက်တာ။

ယွန်းအောင် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး
ဒေါသတွေ၊ သောကတွေနှင့် လူက ပူလောင်လျက်။

အရှင်လတ်လတ် ငရဲခံနေရသည်။

“ခင်ဗျားက ကြည့်နေရသလား။ မေမေကရော ဘယ်
မှာလဲ”

“မင်းအမေက နဂိုနေရာမှာပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ သူ တစ်
ယောက်တည်း နိုင်သခံနဲ့သွားနေတာ။ ဟိုကောင်က ရုပ်ချော
အပြောကောင်းတော့ တော်ကီတွေကို ပစ်ယုံတာပေါ့”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားမှားသွားပြီ။ ကျုပ်ညီမက သူမအေကို
ဘယ်တော့မှ ပစ်မထားဘူး။ ယုတ္တိရှိအောင်လည်း ပြော”

ရဲရင့် ကိုယ့်စကားကိုယ် ဆက်တင်ရ၏။

“မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ငါလည်း ကယ်လို့မရဘူး။
မင်းညီမက ငါတို့ကိုကျ သူ့ခိုး။ ဂျိုးထင်ပြီး ရန်သူကိုမှ ယုံကြည်
နေတာ”

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကိုရှေ့နေငှားပေးမယ်ဆိုတာရော။
ငှားပေးကြလေ။ အမှုကပြီးတော့မယ်။ တော်ကြာ ကျုပ် ထောင်
အထဲ အနှစ် (၂၀) လောက်ကျနေဦးမယ်”

“ငါတို့ ဟိုတစ်နေ့က ရှေ့နေငှားဖို့ မင်းညီမကို ခေါ်
တယ်။ သူက မလိုက်ဘူးလေ”

“သူ မလိုက်လည်း ခင်ဗျားတို့ဘာသာ လုပ်ကြလေ။
သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ရဲရင့်နှင့်ယွန်းအောင် စကားပြောရတာ အပေါက်
အလမ်းကိုမတည့်။

နာရီဝက်လောက် ယွန်းအောင်၏နားထဲ ရင်ထဲသို့
အဆိပ်တွေပစ်ထည့်ပြီးမှ ရဲရင့်ပြန်သွားလေ၏။

ရဲရင့်တို့ပြန်မှ ဦးမင်းအောင် ယွန်းအောင်အနားသို့ ပြန်
လာရ၏။

ယွန်းအောင် မုန်ယိုနေပြီ။ ခွေးသရမ်းကြီးလို ဖြစ်နေပေ
ပြီ။

“သွား သွား ခင်ဗျားတို့ကိုမယ့်ဘူး။ ကျုပ်ဘဝမှာ ယို
စရာ ဘယ်သူမှမရှိတော့ဘူး။ အားလုံး အလိမ်အညာတွေချည်း
ပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေကအစ ကျုပ်ကို ဂျင်းထည်နေကြ
တာ။ လိမ်ညာနေကြတာ”

“အစကတည်းက မင်းက ဒေဝဒတ်ကိုမှ သွားပြီးပေါင်း
တာ ဆရာတင်တာကိုး။ လူမှာ လူဆိုးနဲ့လူကောင်းရယ်လို့ (၂)
မျိုးရှိတာတော့ မင်းသိပါတယ်နော်။ ငါတို့က လူကောင်းတွေ။
အမှန်တရားရဲ့ ဘက်တော်သားတွေ။ ရဲရင့်တို့က လူဆိုးတွေ။
မကောင်းတာမှန်သမျှ အကုန်လုပ်ပြီး မကောင်းမှုကျူးလွန်စို့
လည်း ဝန်မလေးတဲ့သူတွေ”

“မသိဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကို ဘာမှလာပြောမနေကြနဲ့။ ကျုပ်
ဘယ်သူ့ကိုမှ မယ့်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကျုပ်ကို ကြိုးကွင်းစွပ်
မယ့်လူတွေချည်းပဲ”

“ငါတို့က အမှန်အတိုင်း ဖြစ်စေချင်ကြတာပါ။ ရဲရင့်
သတ်ပြီး မင်းတို့ခေါင်းပေါ် ပုံချနေတာလည်း မကြည့်ချင်ပါဘူး။

ထိတို့နဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်ပါ”

“တော်ပါပြီဗျာ၊ ကျုပ် သူတို့အပေါ် သစ္စာမဖောက်ပါရ
အေးနဲ့တော့။ ကျုပ်ထိုက်နဲ့ကျုပ်ကံ ရှိပါစေတော့”

“အင်း မင်းအဖြစ်က ဘာနဲ့တူနေသလဲဆိုတော့ ဂဠုန်
ဦးတောက်ကပါမိတဲ့ သုခတို့ စိန်ကြီးတို့လို ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့
ဆွေကို ပြန်နုတ်လို့မရ မနုတ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘာဆိုလို့လဲဗျာ၊ သွားဗျာ သွား။ ကျုပ်ဘဝက သန်း
ခေါင်ထက် ညဉ့်မနက်တော့ဘူး”

“မင်း အဲဒီလိုခေါင်းမာနေရင် မဟာအဝိစိအထိ တွင်း
ဆင်းကျသွားမှာပေါ့။ ဒီစာချုပ်မှာသာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်။ ငါတို့
မင်းအတွက် ရှေ့နေကောင်းကောင်းလိုက်ပေးမယ်။ မင်းကသာ
ထိတို့အတွက် အမှန်အကန်တွေထွက်ဆိုပေး”

“ကျုပ် ရဲတွေကို ထွက်ချက်ပေးပြီးပြီ။ ခုမှ ပြန်ပြင်လို့
ဘယ်ရတော့မလဲ”

“ရတယ်၊ မင်း တရားရုံးမှာ တရားဝင်ထွက်ချက်ထပ်
ပေး။ အရင်ကပြောခဲ့တာကို ရဲရင့်မိအားပေးလို့ပြောခဲ့တာပါလို့
ပြန်ပြင်။ ရတယ်”

ဥ ကြယ်စင်မှူးစေ

စာချုပ်မှာ လက်မှတ်မထိုးသေးဘဲ ယွန်းအောင် တွေစေ
စွာနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

သူသာ အမှန်တွေ ထွက်ဆိုပြီး ဘက်ပြောင်းလိုက်လို့
ကတော့ ရဲရင့်သည် ခွေးသရမ်းကြီးလို မည်းမည်းမြင်ရာ ကိုက်
လိမ့်မည်။

သူပြောထားသည်လေ။ သူ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း မထွက်ဆို
လျှင် အပြင်မှာရှိသည့်မေမေနှင့် ညီမလေးကို ကောင်းကောင်း
ဒုက္ခပေးမည်ဆိုပဲလေ။

အခန်း (၉)

ယွန်းယုမိုရ်၏တာဝန်က တံခါးကို အမြဲပိတ်ထားပြီး
ညီသူကိုမှ မယုံမိစေဖို့ပါ။

ရဲရင့်တို့အုပ်စုနှင့် နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ တွေ့ခဲ့ပြီး သေပြေး
နှင်ပြေး ပြေးခဲ့ရပြီမို့ ယွန်းယုမိုရ် သဘောပေါက်ပါပြီ။

တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်းဖိုးနားလည်ဆိုသလိုပဲ ရဲရင့်တို့အုပ်စု
ဘီလူးပျက်နှာတွေကို သူမ မြင်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

တစ်နေ့တစ်နေ့ တိုက်ခန်းထဲမှာပဲ မေမေ့ကိုပြုစုရင်း

ချက်ရင်း ပြုတ်ရင်း အိမ်ရှင်းရင်းနှင့်ပင် အချိန်ကုန်ရသည်။
နိုင်သခံတို့က ညနေမှပြန်လာတတ်ပါသည်။ ဖုန်းထောင့်
တစ်နေ့ကို အနည်းဆုံး (၃) ကြိမ်လောက် ဆက်ပါ၏။ ယွန်းယုမိုရ်
အဆင်ပြေ မပြေ မေးခြင်းပါ။

သည်နေ့လည်း နံနက် (၇) နာရီမှာ နိုင်သခံတို့ (၃)
ယောက် ဘရိတ်ဖတ်(စ်)စားကြသည်။

ယွန်းယုမိုရ်က ဂရုတစိုက်ပြင်ဆင်ပေးပါ၏။ အစား
မေမေ့ကို ဆေးခန်းတောင် မှန်မှန်ပြန်နိုင်ခဲ့တာမဟုတ်။

သူတို့ (၃) ယောက်လုံးဟာ လူရိုး၊ လူဖြောင့်ရုပ်တွေထက်
လူငယ် လူရွယ်တွေပေးမယ့် ရဲရင့်တို့လို ခေတ်လွန်ဒီဇိုင်းမဟုတ်
ဘောင်းဘီရှည်နှင့်တီရှပ်၊ စပို့ရှပ်တွေ ဝတ်ပေးမယ့် ရှည်
ရှည်မွန်မွန် ရှိပါသည်။

ယွန်းယုမိုရ် သည်မနက်စာအဖြစ် ထမင်းကြော်နှစ်
ကော်ဖီ လုပ်ပေးသည်။

“စား စား၊ ဒီနေ့ ရုံးချိန်းသွားရဦးမှာ။ ကြာလိမ့်မယ်
ရုံးချိန်းဆိုတော့ ယွန်းယုမိုရ် မျက်လုံးကျယ်သွားသလို
“အစ်ကို”

အချုပ်ခံရကတည်းက တစ်ခါမှ အစ်ကိုကိုမမြင်၊ မတွေ့
ခဲ့ရ။ ယခုဆို (၂) လပင် ပြည့်ရောမည်။

“ဦးနိုင် ... ကျွန်မရော လိုက်ခဲ့လို့မရဘူးလားဟင်။
အစ်ကိုကို မတွေ့ရတာကြာပြီ”

“မလိုက်ပါနဲ့။ တရားရုံးတို့၊ အချုပ်တို့၊ ထောင်တို့ဆိုတာ
ဒီနီးကလေး မလိုက်သင့်ဘူး။ ကိုယ့်အစ်ကိုကို မြင်ရရင်လည်း
မင်း စိတ်ချမ်းသာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မ လိုက်ချင်တယ် ဦးနိုင်ရယ်”

“ငါတို့အဖြစ်က ကမောက်ကမကြီး ယွန်းယုမိုရ်၊ မင်းက
တရားခံရဲ့ညီမ။ ငါက တရားလိုရဲ့အစ်ကို။ ဆန့်ကျင်ဘက် (၂)
နဲ့ လာပြီးတွေ့ဆုံနေကြသလိုပဲ။ လူတွေကတော့ အမနာပတွေ
ပြောကြဦးမယ်”

“ပြောပါစေ၊ ကိုယ်အဆင်ပြေဖို့ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့သူကို
ယုံကြည်ဖို့ပဲလိုတယ်။ ရဲရင့်တို့လို စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျတဲ့
သူတွေနဲ့ မပူးပေါင်းနိုင်ပါဘူး။ ဇာတ်တူသားတောင်စားနေတဲ့လူ
တွေ”

“ကိုယ့်ကိုတော့ ယုံကြည်တယ်ပေါ့”

“ယုံမိပါတယ်။ တစ်နေ့နေ့ ဦးနိုင်သခံ စိတ်ကူးပေါက်လို့ သတ်ပစ်လည်း ခံရုံပါပဲ”

“စိတ်ချ ကိုယ့်စိတ်က တသမတ်တည်းပါ။ မှောက်လိုက် လှန်လိုက် စိတ်မျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ အကဲခတ်မိပါတယ်။ လောလော ဆည် ကျွန်မကို တရားရုံးခေါ်ပါနော်။ အစ်ကိုကို တစ်ခါလောက် မြင်ချင်လို့ပါ”

နိုင်သခံ အကျပ်တွေ့နေရပါသည်။ ခေါ်သွားလျှင် ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးကပိုများပါသည်။ ရဲရင့်တို့အဖွဲ့ကလည်း အန္တရာယ်ပြုမည်၊ သွေးတိုးမည်။

ကိုယ့်အစ်ကိုကို လက်ထိပ်ခတ်လျက်သားတွေ့ရလျှင်လည်း ယွန်းယုမိုရ် ရင်ကွဲရုံသာ။

နောက် တရားလို၏အစ်ကိုနှင့် တရားခံ၏ညီမတို့ကို အတူတွေ့ကြလျှင် အားလုံးပင် သို့လော သို့လော တွေးကြမည်။ ဘယ်ဘက်ကမှ မကောင်းပါ။ နိုင်သခံ ယွန်းယုမိုရ်ကို ကရုဏာသက်စွာ ဝေးကြည့်နေမိသည်။

ပြေပြေပြစ်ပြစ်နှင့် ချစ်စရာ လှလှပပ အပျိုမလေး။

အသားအရေက ဖြူစင်ကြည်လဲ့နေသလို မျက်နှာလေးကလည်း အေးချမ်းပြီးချစ်စဖွယ်။

အဝတ်အစား ခပ်နွမ်းနွမ်း ဝတ်ထားသည့်ကြားမှ အဆင်ပြေ ထူးခြားနေသည့် ကောင်မလေး။ မိန်းမချောလေးပါ။

ယွန်းယုမိုရ်ကလည်း နိုင်သခံကို အားကိုးတကြီး ကြည့်နေမိပါသည်။

ယောက်ျားပီသသောရုပ်ရည်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ။ အရပ် (၆) ဆနီးပါးအရပ်မှာ ဘော်ဒီကခပ်ကျစ်ကျစ်။

လောကခံကို ရေစုန်၊ ရေဆန်ကျင်လည်ခဲ့ရသည့် ပန်းခေဒါ။

စတိုင်လ်လည်း လန်းသည်၊ ရုပ်လည်း လန်းသည်။ ရဲရင့်တို့လို နုဖတ်မနေဘဲ ယောက်ျားပီသနေတာကိုက

အားသာချက်။

“ညီမလေးရယ် ... ကိုယ် စေတနာနဲ့ တားတာပါ။ ယွန်းအောင်အတွက်လည်း ကိုယ်တို့ သက်သာရာရအောင် လုပ်ပေးနေပါတယ်ကွာ။ မလိုက်ပါနဲ့ဦးနော်။ အခြေအနေက အပ်ဖျားပေါ် မှန်ညှင်းစေ့တင်ထားသလိုမို့ပါ။ ရဲရင့်တို့က ကလိမ်ကကျစ်

တွေ။ အစ်ကိုတို့ပဲ အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးပါမယ်။ အခြေအ
တွေလည်း တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောပါမယ်”

နိုင်သခဲ အတန်တန်တားတော့မှ ယွန်းယုမိုရ် မျက်စည်
စက်လက်နှင့် ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

“တောက် ယွန်းအောင် ... လူပါးတွေဝနေပြီ။ အချုပ်
ထဲမှာမို့ပေါ့ကွာ။ အပြင်မှာဆို ဒီကောင်သေတာကြာပြီ”

ရဲရင့် တောက်တစ်ခေါက်ခေါက်နှင့် မကျေနပ် မချမ်း
နိုင်။ အမှုက သူဆင်ထားသလိုဖြစ်မလာ။

တရားရုံးမှာ အမှုက မပြီးပြတ်သေးတာမို့ ရဲရင့် စိတ်ချ
နေလို့မရ။ အမှုက အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနိုင်ပါသေးသည်။

ယွန်းအောင်က အဓိကတရားခံဖြစ်သလို သက်သေ

လည်း ထွက်ဆိုလိုရပါ၏။ သူထွက်ချက်က တော်တော်အောင်
သည်။ မနေ့က ရုံးချိန်းမှာ ယွန်းအောင်က နိုင်သခံတို့ဘဝ
ငှားပေးသည့်ရှေ့နေကို လက်ခံလိုက်ပြီ။

ရှေ့နေနှင့်အတူ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး အမှုကို ကဖြေ
ကပြန် ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်နိုင်တော့မှာ။

သူက ရှေ့နေငှားမပေးဘဲ ဥပဒေ၏ အကာအကွယ်
မရယူစေဘဲ ယွန်းအောင်ကို အချိုသတ်ကာ ထိုးချခဲ့ပေ
ယခုကျ အမှုက သူလိုချင်သလို ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်လာတော့
မထင်။

ဒါကြောင့် ရဲရင့် ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ်ထွက်နေခဲ့
“မဖြစ်ဘူး။ သူတို့ရှေ့နေကို ငြင်းပယ်ခိုင်းပြီး ငါတို့ရှေ့
ငါတို့ဩဇာကိုက်မယ့် ရှေ့နေကိုငှားပေးမှပဲ”

“ရမယ်မထင်တော့ဘူး ကိုရဲ။ ဟိုဘက်က အပိုင်ထု
သွားပြီ။ လက်ဦးသွားပြီ”

မိုက်ကယ်စကားကို သူက တဟားဟား ရယ်ပစ်လို
သေး၏။

“ရဲရင့်ကိုလာတုလို့ ဘယ်ရမလဲ။ တွေ့ကြသေးတာ

ယွန်းအောင်ဆိုတဲ့ကောင် ဆတ်စလူးခါသွားအောင် အချုပ်
ထဲတင် ဆွဲကြိုးချပြီး သေချင်စိတ်ပေါက်သွားအောင် ငါ
ထုတ်ပယ်ကြည့်နေ။ သူမအေနဲ့ ညီမကို ကောင်းကောင်းနှိပ်စက်
နှိပ်စက်မယ်”

“ဘယ်လိုနှိပ်စက်မှာလဲ ဆရာ”

“ဟ အဘွားကြီးကိုသတ်ပစ်ပြီး ကောင်မကိုတော့
နှင်းစားလိုက်မှာပေါ့။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်”

“ကောင်းတယ် အာစီ။ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ပေးရ
ပြော”

“ဒီကောင်မတွေကို နိုင်သခံ စောင့်ရှောက်ထားတယ်။
ကားပါကွာ။ ဒီကောင် ငကြောင်မဟုတ်ပါဘူး။ ခိုးစားနေမှာ

“ဟုတ်မယ်ဆရာ။ ဒီကောင့်ရုပ်က ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်
ကောင်မတွေအကြိုက်ပေါ့”

“အေး ဒီကောင်မ ထွက်လာအောင် မာယာတွေနဲ့
ဖြိုးရတာပေါ့ကွာ။ သူ့အစ်ကိုသတင်းနဲ့ များရ ဖွရ ခေါ်
ရတာပေါ့”

“အိုကေ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြပြီး အသေးစိတ်တွေ တိုင်ပင်နှိုးနှောနေကြလေသည်။

ယွန်းယုမိုရ်။

နိုင်သခံပြန်ပြောပြသဖြင့် အစ်ကိုယွန်းအောင်၏ အဆုံးအနေကိုသိရသည်။ ဒေါ်မြသီတာမှာလည်း ကျန်းမာရေး အဆုံးအနေ ကောင်းမွန်လာသည်။

တိုက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေပေပြီ။ သား၏သတင်းအနားထောင်ရင်း နိုင်သခံကိုကျေးဇူးတွေ တင်နေရသည်။

သို့သော် နှားတော့ကောင်းကောင်း မလည်။ တရားတရားက တရားခံ၏မိသားစုကို အဘယ်အတွက် စောင့်ရှောက်နေရသလဲ။

ကျေးဇူးကတော့ တင်နေရတာပါပဲ။

ဝက်လို အစာကျွေးနေတာမျိုးတော့ မဟုတ်တန်ရာ။ နိုင်သခံအသွင်က အထူးတည်ကြည်ပြီး စိတ်ကောင်းရှိမည့်ပုံ။

“အန်တီနဲ့ညီမလေး ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့။ အစ်ကိုညီကို သတ်တာ ရဲရင့်အဓိကဆိုတာ အစ်ကိုသိတယ်။ ယွန်းအောင်နဲ့သားဦးပါတယ်ဆိုဦးတော့ ရဲရင့်က တရားခံအစစ်ပါ”

“အန်တီတို့ကို ဘာသဘောနဲ့ စောင့်ရှောက်ထားတာလဲ ကျွန်ုပ်တို့။ အန်တီကတော့ အသက်လည်းကြီးပါပြီ။ သား မကျေနပ်လို့ သတ်မယ်ဆိုလည်း သေရဲပါတယ်ကွယ်။ သမီးလေးကိုတော့ သေတ်ပါနဲ့နော်”

“ဪ အန်တီရယ်... သတ်မယ့်လူကို ကျွန်တော်က စောင့်ရှောက်စရာလိုမလား။ ကျွန်တော့် စိတ်ဓာတ်ကိုယုံပါ။ အန်တီတို့ကို တားစာခံလုပ်ပြီး ယွန်းအောင်ကို ဖိအားပေးမှာသိနေလို့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ကျွန်တော်စောင့်ရှောက်ပေးနေတာပါ”

“ဪ ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားရယ်။ ရဲရင့်ကတော့ တော်တော်ဆိုးတဲ့လူဆိုးပါ။ စိတ်ဓာတ်လည်း အောက်တန်းကျတယ်။ ယုတ်လည်း ယုတ်မာတယ်”

“အန်တီတို့သိထားရင် ပြီးတာပါပဲ။ ကျွန်တော်က အပြင် ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်နေရသူဆိုတော့ အန်တီတို့ကို သူတို့ လာပြီး ပြောပေးရမယ်။ အနိုင်အထက်ကျင့်မှာစိုးတယ်”

“စိတ်ချပါကွယ်၊ အန်တီတို့ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို သိထား ပါတယ်”

အတန်တန် သတိပေးနေသည်မှာ ရဲရင့်၏ကို သိထား သောကြောင့်ပါပင်။

မနက် (၈) နာရီလောက်မှာ နိုင်သခံတို့ (၃) ယောက် ကားနှင့်ထွက်သွားကြပေပြီ။

အလုပ်အတွက်ရော ရဲရင့်တို့သတင်းအတွက် အမှု အတွက်ပါ လှုပ်ရှားနေကြပုံ။

သူတို့ထွက်သွားသည်နှင့် ရဲရင့်တို့အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် က သူတို့ဆရာကြီးထံ သတင်းပို့သည်။

“ကိုရဲရေ... ပျားကောင်တွေတော့ အစာရှာထွက်သွား ကြပြီ။ အိမ်ထဲမှာ ပျားမတွေပဲ ကျန်တော့တယ်”

“အိုကေ ငါလာပြီ”

မကြာမီ ရဲရင့်နှင့် မိုက်ကယ်တို့ ကားတစ်စီးနှင့် တိုက် ခန်းလှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်လာလေ၏။

ဖုန်းကတော့ဆက်လို့မရ။ ယွန်းယုမိရ် ဖုန်းနံပါတ် နှင်းသွားပြီ။ နိုင်သခံ၏ အစီအစဉ်အရ ဖုန်းကတ် ခဏ မပြောင်းနေလေသလားမသိ။

“ငါ ဝင်မယ်”

“နေခင်းကြီး ဖြစ်ပါမလား အာစီ”

“ရဲရင့်တို့ ရာဇဝင်မှာ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မရှိစေရဘူး။ နေ့ညနေလိုက်”

ရဲရင့် ကားထဲမှာပင် ရှုပ်ပြောင်း ရုပ်လွှဲလုပ်လိုက်တော့ နိုင်ဟောသည့် လူလိုလို၊ ဘိုးတော်လိုလိုရုပ် ပေါက်သွားသည်။

ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် မာယာလိုလို၊ ဘိုးတော်လိုလို။

“အိုကေ”

လက်မထောင်ပြခဲ့ပြီး ရဲရင့်ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

မျက်ခုံးမွေးတွေ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ၊ မုတ်သိတ်မွေးတွေ ဖြူနေသည့် သူတော်စင်လိုလို၊ ရုပ်က။

ယွန်းယုဆိုရတို့နေသည့် တိုက်ခန်းရှေ့မှာရပ်ပြီး အထဲသို့ ခေါင်းလောင်းလှုပ်လိုက်တော့ မကြာခင် ဒေါ်မြသီတာ တရွေ့ရွေ့ ထွက်လာသည်။

အိမ်က တံခါးပိတ်လျက်သာ။ စိတ်မချလို့ အပြင်မှ သော့ခတ်သွားခဲ့တာ။ နိုင်သခံ စိတ်မချလည်း မချစရာ။

သံဘာဂျာတံခါးတွေမို့ အထဲတော့ လှမ်းမြင်ရပါသည်။ တံခါးက (၂) ထပ်။

အရေးအကြောင်းဆို တိုက်ခန်း၏နောက်ဘက်မှ အပြင်သို့ ထွက်လို့ရပါသည်။ နိုင်သခံထံသို့လည်း ဖုန်းဆက်လို့ ရပါသည်။

တိုက်ရှေ့မှာ မျက်လွှာချပြီး ရပ်နေသည့် ဝတ်ဖြူစင် ကြယ်ဘိုးတော်ကိုတွေ့လိုက်ရလျှင် ဒေါ်မြသီတာ အလွန်ကြည်ညိုသွား၏။

“သမီးရေ ... လာပါဦး။ ဒီမှာ သူတော်စင်တစ်ယောက် လှူဖွယ်တစ်ခုခု ယူခဲ့ပါဦးကွယ်”

ယွန်းယုဆိုရလည်း အပြင်သို့ထွက်လာ၏။ သူတော်စင်၏ ဝံ့က ကူခြေအပြည့်။

“ဒကာမကြီးတို့ ကျုပ် ခဏလောက်နားပါရစေ။ ကျုပ် ခဲ့အိပ်မက်အရ ဒကာမကြီးတို့မှာ ဘေးတွေ့နေလို့ လာပြီး ကယ်ဆယ်ပေးတာပါ။ အထက်အမိန့်အရ အဝေးကြီးကလာရတာ”

“ဪ အရှင်ဘုရား၊ ဘယ်ကကြွလာတာလဲဘုရား”

“ကျုပ် ကချင်ပြည်နယ်ကတောင် ကြွလာရတာ။ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလွှတ်လို့ ရထားတစ်တန် ကားတစ်တန် လာရတာ။ တစ်လကျော်ပြီ”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဘုရား။ ဟဲ့ သမီး။ အဘကို ဆိုက်ထဲပင့်ရအောင်”

“ဖြစ်ပါ့မလား မေမေ။ အစ်ကိုက ဘယ်သူ့ကိုမှ တိုက်ထဲ အဝင်မခံဘူးလို့ မှာထားတာ”

“ဟဲ့ သူပြောတာက ရဲရင့်တို့အုပ်စုကိုပါ။ ခုဟာက ဘိုးတော်ပဲဥစ္စာ။ ဘာအဝင်မခံစရာရှိသလဲ။ အဘ ဘုရား၊ ဘာညီတော်တို့ တိုက်ခန်းက ပိတ်ထားတော့ နောက်ဘက်ကသို့ လှည့်ဝင်လို့ရပါတယ် ဘုရား။ သည်းခံပြီးဝင်ပါ”

ဒေါ်မြသီတာ အသည်းအသန်တွေကြည်ညိုနေပြီ။
တကယ်လည်း ဘေးတွေ့ ဒုက္ခတွေ့နေတာပဲ မဟုတ်
လား။

သားက လူသတ်မှုနှင့်ထောင်ကျတော့မလို။ သူမတို့
သားအမိက ရဲရင့်တို့အဖွဲ့၏ အန္တရာယ်ကို ရှောင်တိမ်းနေရပြီ။
အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မြင်လို့ လွှတ်တာနေမှာပေါ့။ သူမ
က ငယ်စဉ်ကတည်းက ယခုထိ ရတနာသုံးပါး ကိုင်းရှိုင်းတယ်
လေ။

ယွန်းယုမိုရ်ကတော့ သူ့အမေလို သတိမလွတ်။
ရား၊ လက္ခဏာနှင့် မယ်သီတာပြဇာတ်ထဲကလို ရန်သူ
ဆိုတာ သူတော်ကောင်းယောင်လည်း ဆောင်တတ်ကြတာပဲ
မဟုတ်လား။

ဘိုးတော်ကို သူမ ပြူးပဲကြည့်တော့လည်း အမွှေးတွေနှင့်
မို့ အကဲခပ်လို့မရ။

“နေဦး မေမေ ... အစ်ကို့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်။
သူက အတန်တန်မှာထားတာ”

“အိုအေ၊ နေရာတကာ သူ့အမိနဲ့ခဲနေရမှာလား။ ဒါ

မကောင်းတဲ့အလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ သူတော်ကောင်းတွေ စိတ်ကွက်
ကုန်ပါဦးမယ်အေ”

“သမီးကတော့ ဖုန်းဆက်ရမှာပဲ။ ခေတ်ကြီးက လွယ်
တာမဟုတ်ဘူး”

ယွန်းယုမိုရ် နိုင်သခံထံ ဖုန်းဆက်မည်ပြင်လျှင် ဘိုးတော်
က တားမြစ်သည်။

“ကျုပ်ကို မယုံကြည်ရင် ကျုပ် မဝင်ပါဘူး။ ဒီအပြင်က
ပဲ ဒကာမကြီးတို့ကို အစီအရင် လုပ်ပေးပါ့မယ်”

ဘိုးတော်က တိုက်ခန်းအပြင်ဘက်မှာပင်ရပ်၊ မျက်စိ
စုံပိုက်ပြီး တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေလေ၏။

“ဒကာမကြီးမှာ သားပူတွေ့နေရပြီ။ မကြာခင် သမီးပူ
ပါ တွေ့ရမယ်။ ဘုရားတရားကို ဒီထက်ပိုပြီး ရိုသေကိုင်းရှိုင်းပါ။
ဒီအိမ်က ဒကာမကြီးရဲ့ရန်သူအိမ်ပါ။ ဟုတ်လား”

“ရှင် ကယ် ကယ်ပါဦး အဘရယ်။ အဘပြောတာ
မှန်ပါတယ်ရှင်။ သွေးထွက်အောင်ကို မှန်ပါတယ်”

ဒေါ်မြသီတာမှာ ငိုချင်ရဲ့လက်တို့မို့ မျက်ရည်တွေနှင့်
တိုက်ထဲမှလှမ်းပြီး ဘိုးတော်ကို ရိုနှိုးဦးချနေလေ၏။

ဘိုးတော်ကလည်း ဆက်ဟောသည်။

“ဒကာမကြီးရဲ့သား (၂) လအတွင်းမှာ လွတ်ကိန်းမြင်
တယ်။ ကျုပ်ပေးတဲ့ ယတြာကိုသာ တိတ်တဆိတ်လုပ်ပါ။ လူသိ
ခံလို့မဖြစ်ဘူးနော်။ ဒါ ရန်သူ့အိမ်နော်။ မှတ်ထား”

“ပြောပါအဘရယ်။ သမီးတော်ကြီး လူမသိအောင် လုပ်
ပါ့မယ်။ သတိလည်း ထားပါ့မယ်”

“သူကရော ယုံရဲ့လား”

ယွန်းယုမိုကို လက်ညှို့ထိုးပြီး ဘိုးတော်မေးတော့ အော်
မြသီတာမှာ ပျာပျာသလဲ။

“လုပ်ရမှာပေါ့။ ယုံရမှာပေါ့ အဘရယ်။ ပေးပါ။ ယတြာ
သာပေးပါ”

ရဲရင့် သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ ဆေးဖယောင်းတိုင် (၃) တိုင်ထု
ထုတ်ပြီး ဒေါ်မြသီတာကိုပေးလိုက်သည်။

“ညကျရင် အိမ်မှာ လူစုံရှိတုန်း ထွန်းပါ။ (၃) တိုင်ထု
ထွန်းနော်။ ပြီးရင် ပရိတ်ရွတ်ပါ။ ဘုရားရှိခိုးပါ။ (၇) ရက်သာ
သမီးကို အမျှဝေပါ။ ဒကာမကြီးရဲ့သား (၂) လအတွင်း လွယ်
မြောက်လာပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဘုရား။ သမီးအတွက်ကရော
အဘ။ သူ့အတွက် ယတြာကရော”

“သူ့အတွက်ကတော့ ဆူးလေဘုရားမှာသွားပြီး ယတြာ
ချေရမယ်။ အင်္ဂါနံဘုရားမှာ အင်္ဂါနံပန်းကို သူ့သက်စေ့လှူပေးရ
မယ်။ ရေလည်း သက်စေ့လှူရမယ်။ ဒါမှ အညံ့တွေလွတ်မယ်”

“အင်္ဂါနံပန်းက ဘာတွေလဲ ဘုရား”

“ဒကာမကြီးရယ် စပယ်တို့၊ ဆတ်သွားဖူးပန်းတို့၊ ဆိတ်
လေးပန်းတို့ပေါ့။ စကားဝါ၊ စကားဖြူတွေလည်း ရတယ်။ ယုတ်စွ
အဆုံး စက်ကြာပန်း”

“သိပါပြီဘုရား၊ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဘုရား”

“အင်္ဂါနေ့မှာသွားပြီး ယတြာချေနော်။ အင်္ဂါဆိုတော့
နောက်ဖြန်။ အဲ ယတြာချေတာ လူမသိမှနော်။ လူသိရင် အာနိ
သင်မရှိတော့ဘူး။ ကဲ အဘလည်း ပြန်ကြည့်မယ်နော်။ နံနက်
(၉) နာရီနော်”

ရဲရင့် တိုက်ထဲဝင်ခွင့်မရပေမယ့် အစီအရင်တွေတော့
လုပ်ခွင့်ရပါသည်။

ဖယောင်းတိုင်ထဲမှာ သတိမေ့စေ မှူးမေ့စေသည့် အရာ

၁၂ ကြယ်စင်မှူးခေ

တွေထည့်ခွင်းထားသလို ဆူးလေမှာ ယတြာချေဖို့ကလည်း ဂျင်းထည့်တာ။

“ကဲ သမီးတော်ကြီးတို့ အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်မှ ကင်းလွတ်ပါစေ။ အဘ မကြာမကြာလာပြီး စောင့်ရှောက်မယ်နော်။ ဘာမှအားမငယ်ကြနဲ့”

မင်အပြည့်နှင့် ခဲရင့်ပြန်ကြသွားတော့ ဒေါ်မြသီတာမှာ တဖျစ်ဖျစ်နှင့်ပြောလိုမဆုံး။

“သမီး ပဋ္ဌာန်းဆက်ဆိုတာ မယုံမရှိနဲ့။ အခု ဘိုးထော်က မေမေတို့ကို ဘုန်းကံရှိလို့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိလို့ အသလွတ်ထားပြီး စောင့်ရှောက်တာ။ ငွေလည်း တစ်ပြားမှ အလှူခံတာ မဟုတ်ဘူး။ နိုင်သခံကို လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ သူက ယုံကြည်ထားမဟုတ်ဘူး”

“မေမေကလည်း ဒုက္ခတစ်ခုခုဖြစ်တော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အစ်ကိုကိုပြောမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“မပြောပါနဲ့ဆိုမှ။ ဟိုက မှာသွားတာမတွေ့ဘူးလား။ လူသိရင် အာနိသင်မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ကိုယ့်အန္တရာယ်တော့ ကိုယ်ကြည့်ရှောင်တတ်ပါတယ်အေ။ ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့ ဒါပဲ”

ယွန်းယုနိုင်မှာ မိခင်စကားကိုပဲ နားထောင်ရတော့မလို။ အစ်ကိုကိုပဲ ပြေးတိုင်ရတော့မလို။

ရှုပ်ထွေးပွေလီလှတဲ့ လူလောကကြီးထဲမှာ ဘယ်အရာမှ မယုံကြည်ရတာတော့ အသေအချာ။

ဒါကြောင့်လည်း လူမိုက်ရဲ့အဖေဖြစ်နေတာ။ ယွန်းအောင်မှာ သူ့သွေးတွေပါတာနေမယ်။

ယွန်းယုမိုက်မှာ အားတုံအားနား။ (၅) ယောက်သား ညစာ ထမင်းစားရင်း နိုင်သခံက အရေးတယူ စိတ်ပူလို့ မေးနေတာကို။

“မေမေကလည်း တာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း မသိဘူး။ အစ်ကိုက စိတ်ပူလို့မေးတာ။ အစ်ကိုစေတနာကို နားမလည်ဘဲ လျှောက်ပြောနေ”

“ဟဲ့ ငါက တာပြောမိလို့လဲ။ ညည်းအလုပ်ရှုပ်လို့ ရှုပ်တယ် ပြောမိတာ။ မကျေနပ်ရင်လည်း ကျွပ်ပါးကိုသာ ဘယ်ပြန် ညာပြန်ရိုက်ပါအေ၊ ရိုက်ပါ”

“မေမေ”

“အန်တီ”

ဒေါ်မြသိတာ တာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ တာကိုမကျေနပ်နေတာလဲ။ နိုင်သခံ အံ့ဩရသလို ဝေဠုတို့ (၂) ယောက်မှာလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသား။

ယွန်းယုမိုက်ကတော့ ကိုယ့်အမေကို အံ့ဩရ စိတ်ပျက် ခပါသည်။ ထမင်းပိုင်းမှာမို့ နိုင်သခံတို့ကိုလည်း အားနာသည်။

အခန်း (၁၁)

“ဒီနေ့ ဘာထူးသေးလဲ ညီမ။ ဟိုကောင်တွေရဲ့အမိန့် အခြေ မြင်ရသေးလား”

“ဘာမှ မထူးပါဘူးသားရယ်။ မင်းညီမလည်း ဒီနေ့ အလုပ်တွေရှုပ်နေတာလေ။ မင်းတို့ အဝတ်တွေ တစ်နေ့ကုန်ဖီးပူတိုက်နေရတာနဲ့၊ ချက်ပြုတ်ရတာနဲ့ အပြင်လည်း သတိမထားမိနိုင်တော့ဘူး”

ဒေါ်မြသိတာ၏စကားက အောက်ကလီအာသံ။

သူတို့ခယျာ ကိုယ်တွေ့သားအမိကို စောင့်လည်း စောင့်
ရှောက်ရသေး။ ယခု မေမေ့ပြောစကားတွေက နိုင်သခံ၏
စေတနာကို ချေဖျက်သည်စကား။

နိုင်သခံ သက်ပြင်းချမိသည်။ သည်အန်တီကြီး သူ
စေတနာကို တလွဲထင်နေပေပြီ။

“ယွန်း ကိုယ်တို့အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်ပါနဲ့။ အစ်ကိုတို့
ဘာသာ တိုက်တတ်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဆိုင်မှာအပ်ပါ့မယ်”

“ရပါတယ် အစ်ကိုရယ်။ ယွန်း ဟိုဘက်မှာ နေခဲ့ရတုန်း
က မေမေ့ဆေးဖိုးနဲ့ သားအမိ (၂) ယောက် စားဝတ်နေရေး
အတွက် အသက်တောင်မရှူနိုင်လောက်အောင် အလုပ်တွေ
ကျုံးလုပ်ခဲ့ရတာပါ။ အခု အစ်ကိုအရိပ်မှာ ယွန်း ဒီလောက်လေးခု
မလုပ်ရရင် ယွန်း အားနာပြီး သေလောက်တယ်”

ယွန်းယုမိုရ် တကယ်ပင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောနေမိတာ
ပါ။ သားအမိ (၂) ယောက်အတွက် မပူမပင်ရသည့်ဘဝရောက်
အောင် အစ်ကိုက စောင့်ရှောက်ပေးနေတာ။

မေမေ့ကို ဆေးကုပေးနေတာပင် ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ။
ဒေါ်မြသီတာကတော့ ဘိုးတော်အားကိုးနှင့် နှုတ်ခမ်းကို

ခဲ့ရင်း ဆက်တင်နေလေ၏။

“သူစိမ်းကောင်းတယ်ဆိုတာ မိဘ ဆွေမျိုးကောင်းတာ
ကို မမီနိုင်ပါဘူးအေ။ ခုရော ဘာအကြံအစည်တွေမှ ရှိနေတယ်
မသိတာ။ ငါတို့ကို အခိုက်အတန့် ခေါ်ထားတာ သူ့ကိုယ်ကျိုး
အတွက်။ ရဲရင့်ကို ထောင်ထဲဆွဲသွင်းဖို့အတွက်ပါ”

“မေမေ”

ယွန်းယုမိုရ် ကိုယ့်အမေကို ထိတ်လန့်စွာအော်မိရင်း
မှက်ရည်များ တတွေတွေ စီးကျလာရသည်။

နိုင်သခံတို့ (၃) ယောက်လည်း ထမင်းဆက်မစားနိုင်
တော့ပါ။ တစ်နေကုန် စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်းခဲ့ရသည့်ကြားထဲ
ယခု ဒေါ်မြသီတာက သူ့စေတနာတွေကို သဲထဲရေသွန် အကျိုးမဲ့
ကားတွေ ပြောချေပြီ။

ယွန်းယုမိုရ် နေရာမှ မတ်တပ်ထရပ်နေပြီဖြစ်သည့်
အစ်ကိုကို ရှိုက်ကြီးတင်င် တောင်းပန်မိပါသည်။

“အစ်ကိုရယ် မေမေ့စကားတွေကို ငွေမယူပါနဲ့နော်။
သူက သားကိုချစ်တဲ့စိတ်၊ လူတွေကိုမယုံသင်္ကာတဲ့စိတ်နဲ့ ရမ်း
ကားနေတာပါ။ အစ်ကို့စေတနာကို ယွန်း နားလည်ပါတယ်။

သဘောပေါက်ပါတယ်”

နိုင်သခံ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသည့် ချစ်စဖွယ် မိန်းမငယ်လေးကို ကရုဏာနှင့်ကြည့်ရင်း ရန်စောင်ချင်နေသည့် မိန်းမကြီးကိုလည်း စိတ်ပျက်မိပါသည်။

သူဟာ ကျားသေကိုအသက်သွင်းနေမိပါလား။ စေတနာ ဗရုနှင့် ကုသပေးမိတာ။

“ဒီနေ့ အိမ်ကိုဘယ်သူလာလဲ ယွန်း။ ထူးခြားချက် ဘာရှိသလဲ”

ယွန်းပြောမှာစိုးလို့ ဒေါ်မြသီတာကပင် အရင်ဦးအောင် ပြောဆိုပါလေ၏။

“ဘယ်သူမှမလာဘူး။ ဘာထူးခြားချက်မှ မရှိဘူး”

ဘိုးတော်ပြောခဲ့သည့် ရန်သူအိမ်ဆိုတာကို ဒေါ်မြသီတာ တစ်ထစ်ချယုံစားထားပေပြီ။ ရဲရင့်၏ အဆိပ်အပြည့်နှင့် ပိုင်ကို ဒေါ်မြသီတာ သောက်မိ လက်ခံမိနေပြီ။

“ဟုတ်လား ယွန်း။ အိုကွာ ဘုန်းကြီး၊ သီလရှင်၊ အလှူခံကအစ သူတောင်းစားအဆုံး ဘယ်သူမှမလာဘူးလား”

“မလာဘူး ... မလာဘူး။ ဘယ်သူမှမလာဘူး”

ဒေါ်မြသီတာ မျက်စိမှိတ်ပြီး ငြင်းနေတာကြောင့် ယွန်း သုခိုရ် အပြောရကျပ်နေ၊ အခက်တွေ့နေပါ၏။

နိုင်သခံကလည်း လူပါးမို့ အိမ်မှာ တစ်ခုခုထူးခြားနေပြီ နှုံး သိပါသည်။

“ပြော ယွန်း။ ခေတ်ကြီးက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ အယောင်ဆောင်တွေ များလွန်းတယ်။ ရန်သူက အသွင်အမျိုးမျိုး နဲ့ ရုပ်ဖျက်ပြီး လာနိုင်တယ်”

နိုင်သခံစကားကြောင့် ယွန်းယုခိုရ် ဘိုးတော်ဆိုသူကို မြင်ယောင်လိုက်၏။ သူမကတော့ အယုံအကြည်မရှိပါ။ မေမေက အသည်းအသန် ယုံနေတာ။

အားလုံးပင် ထမင်းစားပျက်ကုန်ပြီး ယွန်းယုခိုရ် အာရုံ ပြန်လွှဲရသည်။ မေမေ သူမကို ဒေါသတကြီးကြည့်နေပြီ မဟုတ် ပါလား။

“ယွန်းတို့ သတိထားပါ့မယ် အစ်ကိုရယ်။ ကဲ အစ်ကိုတို့ လည်း ထမင်းပြန်ထိုင်စားကြပါဦး။ နောက်ဆို ယွန်း မေမေ့ကို ထမင်းပွဲသပ်သပ်ပြင်ကျွေးပါ့မယ်။ ယွန်းတို့သားအမိကြောင့် စိတ် ကသိကအောက်တွေ ဖြစ်ကုန်ရပါပြီ”

“ရပါတယ် ယွန်း။ အစ်ကိုစေတနာကို တလွဲမထင်ကြစို့ ပဲ ကြိုပြီးတောင်းပန်ပါတယ်”

ဒေါ်မြသီတာ နှုတ်ခမ်းကိုခွဲလိုက်တာ နိုင်သခံ မမြင်ချင် ယောင်ဆောင်ရသည်။

ရှော့မှရှော့ အကြီးကြီး။ ဘယ်သူဝင်ပြီး မိုင်းတိုက်လိုက် တာလဲ။ ရဲရင့်၏ ပယောဂပါနေမှာတော့ အသေအချာ။

“အစ်ကိုက နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အသက်ကို ဖက်ခဲ့ထုပ်ပြီး နေခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံသူတွေ ရေစုန်ပျောတာ၊ ပျက်စီးနေရ တာတွေလည်း မမြင်ချင်အဆုံးပါ။ အခုလည်း ရဲရင့်တို့ကြောင့် ဘဝပျက်သွားမှာစိုးလို့ အစ်ကို ယွန်းကို ကယ်တင်ထားတာပါ။ ကိုယ့်ညီသေဆုံးရတဲ့ကိစ္စမှာလည်း တရားခံအစစ်တွေပါစေချင်ပါ တယ်။ ၄-၅ ယောက်ပိုင်းသတ်ပြီး (၂) ယောက်တည်း ဆွဲထား တရားခံဖော်ထားတာတော့ အစ်ကို ဘယ်ကျေနပ်နိုင်မလဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ရှင်။ ယွန်းကို အခိုက်အတန့် ကယ်တင် ထား။ ခိုလှုံခွင့်ပေးထားတာကိုပဲ ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီရှင်”

ယွန်းယုခိုရ် သူ့အမေကို တွဲခေါ်ကာ ကိုယ့်အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

“မေမေ ဘာမှန်းမသိတဲ့ဘိုးတော်ရဲ့စကားကိုယုံပြီး အစ်ကိုကို စေတနာစော်ကားနေလိုက်တာ။ လောလောဆယ် အစ်ကိုက ယွန်းတို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါ”

“နင်က ဒါပဲမြင်တာကိုး။ သူက ငါတို့ရဲ့ရန်သူ။ ငါ့သား က သူ့ညီကိုသတ်ထားတာ။ ရဲရင့်ကိုပါ ထောင်ချချင်လို့ ငါတို့ကို ဘေးစားခံဖမ်းထားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အို မေမေရယ် ... ဘယ်လိုတွေးယူလိုက်ပါလိမ့်။ နေစမ်းပါဦး မေမေ့ကိုယ်ထဲမှာ ဘယ်နတ်ဆိုးများ ဝင်ပြီး ပူးကပ်နေ သလဲဟင်။ ရဲရင့်တို့အုပ်စုက သမီးကို ဝိုင်းပြီးဖျက်ဆီးကြမလို့ အစ်ကိုတို့အဖွဲ့က ကျားကုတ်ကျားခဲ ဝင်ကယ်ရတာ။ မေမေ့ကို စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ မပြောခဲ့တာ”

သည်လောက်ထိပြောတာတောင် ဒေါ်မြသီတာ မယုံ သင်္ကာရှိတုန်း။

“ရဲရင့်က သားရဲ့ဘက်ကပါ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဪ မေမေရယ် ... သမီးက ကျားတွေလက်က သွတ်အောင် ကိုယ်တိုင်ပြေးခဲ့ရသူပါ။ အစ်ကိုတို့သာမကယ်ရင် ယွန်းဘဝ တွေးရဲစရာမရှိတော့ဘူး”

“ညည်းကိုက အကြောက်လွန်တာပါအေ။ ဟိုက တာ ကိစ္စခေါ်တယ်မှန်း မသိဘဲ”

“မေမေ သမီးက သူတို့တစ်ခုခုလုပ်တဲ့အထိ ဖျက်ဆီးတဲ့ အထိ စောင့်ကြည့်နေရမှာလား။ ခေါ်သွားတာကိုက ခြံပျက်ကြီး အိမ်ပျက်ကြီးထဲ။ စော်ကားမလို့ သတ်ပစ်မလို့ခေါ်တာ”

“ကဲ ကဲ ကဲ ... ညည်းကို ကျုပ်အရှုံးပေးပါတယ်အေ။ ငါလည်း အိမ်မှာလူနဲ့ရှိတုန်း ဘိုးတော်ခိုင်းတဲ့ ဆေးဖယောင်းတိုင်တွေ ထွန်းလိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်မြသီတာ ဘုရားခန်းသို့ဝင်ပြီး ဆေးဖယောင်းတိုင် (၃) တိုင်ကိုထွန်းတော့ တစ်အိမ်လုံး မွှေးသလိုလို၊ နံသလိုလို စိမ်းရွှေရွှေအနံ့တွေ ဖုံးလွှမ်းပြီး လင်းထိန်နေတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

ညည်းခန်းနှင့်ဘုရားခန်းက နီးပါသည်။ ကန့်လန့်ကာ ဝေးဝေးလေးသာ ကာထားတာမို့ ဒေါ်မြသီတာ ဖယောင်းတိုင်တွေ ထွန်းနေတာ၊ နိုင်သခံမြင်နေရပါ၏။

လျှပ်စစ်မီးပွင့်တွေ ပူဇော်ထားသည့်ကြားမှ ဖယောင်းတိုင်အကြီးကြီးတွေ ထွန်းနေခြင်းပါ။

တစ်ခုခု ထူးခြားနေပြီမှန်း နိုင်သခံ တွေးမိပြီ။ သည်စဉ် ဆဋ္ဌက -

“အစ်ကို ဘာနဲ့ကြီးလဲဗျ။ ခေါင်းတောင်မူးလာပြီ။ ဖွေးသလိုလို နံသလိုလိုကြီး”

“ဟုတ်ပြီ”

နိုင်သင် အိမ်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်တော့မည်မှန်းသိနေပြီး အိမ်မှာ ယွန်းတို့သားအမိ (၂) ယောက်တည်း ထားခဲ့သဖြင့် ရန်သူတွေက ဘယ်လိုအသွင်ယူပြီး ဘယ်လိုကြံစည်နေပြီမသိ။ ထူးခြားသည့်ဖယောင်းတိုင်များကို သူ အာရုံစိုက်လိုက်မိသည်။ သူကြားဖူးတာပဲ။ မူးယစ်စေသောအနံ့များဟာ ဖယောင်းတိုင်ထဲမှာ စိမ့်ထားသလား။ သုတ်လိမ်းထားသလား။

နိုင်သင် သက်ပြင်းချရင်း ဒေါ်မြသီတာ ဘုရားရှိခိုးနေသည့်အခန်းထဲသို့ဝင်ရသည်။ နောက် ဖယောင်းတိုင်များကိုယူပြီး မီးငြိမ်းလိုက်ရသည်။

အနံ့များ မကြာမီပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ သို့သော် ဒေါ်မြသီတာတစ်ယောက် ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသတွေ ထွက်နေပေပြီ။

“ဟင် မင်းက မင်းအိမ်မှာနေရတယ်။ ငါကျွေးထားရတယ်ဆိုပြီး နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်တာပေါ့လေ။ မင်းဟာ အကုသိုလ်

ကောင်ပဲ။ ဘုရားကို ဖယောင်းတိုင်ပူဇော်တာတောင် ပူဇော်ခွင့် မပြုရအောင် မင်းက မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိလား။ ဘာသာမဲ့တစ်ယောက်လား”

“အထင်မလွဲပါနဲ့ အန်တီ။ အန်တီကို ဒီဖယောင်းတိုင်တွေ တစ်ယောက်ယောက်ပေးခဲ့တာမဟုတ်လား။ တစ်အိမ်လုံး မူးဝေ၊ သတိလစ်အောင်လုပ်ပြီး ဝင်သတ်လိမ့်မယ်”

“မဟုတ်တာတွေ လီဆယ်ပြီးမပြောနဲ့”

မေမေနှင့် နိုင်သင် ဘုရားခန်းထဲမှာ စကားများနေကြသံကြားရသဖြင့် ယွန်းယုမိုရ် အပြေးသွားရပြန်သည်။ မေမေ ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်။

သားဇောနှင့်ရောဂါကြောင့် သတိတွေချွတ်ယွင်းပြီး အသိစိတ်တွေ ချို့တဲ့ကုန်လေသလားမသိ။

“မေမေ”

“ဒီမှာလေ နင့်ဘုရားက ငါ မီးပူဇော်ထားတာကို လာငြိမ်းပစ်တယ်။ ဒါ သက်သက်မိနိုင်တာ။ ငါတို့ကို ကျွေးထားရတယ်။ ဆေးကုပေးထားရတယ်ဆိုပြီး လူလို့ကို သဘောမထားတာ”

ယွန်းယုခိုင် ကိုယ့်အမေကိုလည်း မနိုင်၊ အစ်ကိုကိုလည်း အားနာလွန်းလို့ လူက ဘယ်လိုနေရမှန်းကိုမသိတော့။

မေမေက ဖယောင်းတိုင် (၃) တိုင်ကို ပြန်ထွန်းဖို့ ကြိုးစားသည်။ အစ်ကိုက ယွန်းကို ရှင်းပြသည်။

“ဒါ တစ်ယောက်ယောက်ပေးခဲ့တာမလား ယွန်း။ အဲဒါ ဖယောင်းတိုင်တွေ ထွန်းလိုက်တာနဲ့ တစ်အိမ်လုံး မူးဝေ၊ ဖွေးညှို့ နေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို။ ဘိုးတော်တစ်ယောက်ပေးသွားတာပါ။ ဘိုးတော်က ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ”

“ရဲရင့်တို့အုပ်စုထဲကတစ်ယောက်ယောက် ရုပ်ဖျက်လာတာနေမှာပါ”

ယွန်းယုခိုင် ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်မြသီတာ ဒေါသတွေနှင့် ဆွေ့ဆွေ့ခူနီမတတ်။

“သစ္စာဖောက်မ။ နင့်ကြောင့် ငါ့သားအတွက်လုပ်တဲ့ ယတြာ မအောင်မြင်တော့ဘူး။ သွားပြီ၊ နင့်ကိုငါ မုန်းတယ်၊ နင်တို့ (၂) ယောက်လုံးကိုမုန်းတယ်”

ဒေါ်မြသီတာကိုကြည့်ပြီး နိုင်သခံရော၊ ယွန်းယုခိုင်ရော

အံ့သြထိတ်လန့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။

မေမေ ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်။ ဘိုးတော်ကများ သူမမသိအောင် ဘာဆေးတွေနဲ့ တို့ခွဲ တိုက်ခဲ့ပါလိမ့်။

သူမ မေမေ့ကိုသာ ချော့မော့ ဆေးတိုက်ပြီး သိပ်လိုက်ရသည်။

မေမေ အိပ်ပျော်သွားတော့မှ ယွန်းယုခိုင် ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာရ၏။ မေမေလုပ်တာများနေပြီမို့ အစ်ကိုကို တောင်းပန်ရပါဦးမည်။

ယွန်းယုခိုင် လက်ဖက်ရည်ဖျော်၊ မုန့်နှင့်ပြင်ဆင်ပြီး အစ်ကိုရှေ့မှာ စားပွဲခြားပြီး ညှိုးငယ်စွာထိုင်၏။

“အစ်ကို ထမင်းစားလို့မကောင်းတာ သိပါတယ်။ လက်ခက်ရည်နဲ့မုန့် စားလိုက်ပါနော်။ မေမေ့အစား ယွန်း တောင်းပန်ပါတယ်။ စေတနာနဲ့ မထိုက်တန်တဲ့သူတွေမို့ စေတနာထားမနေပါနဲ့တော့ရှင်။ ယွန်းတို့ နေရာဟောင်းမှာပဲ အရင်လို ဆင်းဆင်းခဲခဲ၊ စုတ်စုတ်နုတ်နုတ် ပြန်နေပါရစေ။ အဲဒါမျိုးဘဝနဲ့ပဲ ထိုက်တန်ပါတယ်ရှင်”

နိုင်သခံ သူ့ရှေ့မှ မျက်ရည်များနှင့် ဖြူစင် ကျိုးနွံလှ

သည့် ကောင်မလေးကို ဂရုဏာသက်စွာ ကြည့်မိရ၏။
 ဖြူစင်သန့်ရှင်းသည့်ကောင်မလေး။
 မအေနှင့်အစ်ကိုက စိတ်သဘောထားတွေ မဖြူစင်
 မမြင့်မြတ်ကြပေမယ့် သူကလေးကတော့ နူးနူးညံ့ညံ့လေး။
 နောက်ချေးပုံပေါ်ပေါက်တဲ့ကြာ။
 နွံအထက်မှာ ပေါက်တဲ့ရွှေကြာ။
 ချည်ထည်ဝတ်စုံ အစိမ်းနုရောင်လေးနှင့်ပင် လှူ
 ဝင်းမွတ်နေသည့် ကောင်မလေး။
 အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သည့်
 ကောင်မလေး။
 ယွန်းယုပိုရ်ကလည်း အစ်ကိုကို ဂရုတစိုက်ကြည့်မိပါ
 သည်။
 ဘဝသမားကြီးမို့ လူကတော့ နုဖတ် ဥပြီးမနေ။ အခေါ်
 ကန်မင်းသားတစ်ယောက်လိုပဲ ဒေါင်နှင့် ဗလနှင့်။ ယောက်ျား
 ပီသသောရုပ်က စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ။
 ပင်လယ်ပြာကြီးလို ခက်ခဲနက်နဲလှပါ၏။
 ဘောင်းဘီရှည်ကအနက်၊ တီရှပ်လက်ရှည်ကလည်း

နက်ပြာဆိုတော့ အစ်ကိုအသားက ဖြူသယောင်။ တကယ်တော့
 ကြေးနီယောင်အသားပေါ့။
 ကိုဝေဠုနှင့် ကိုသက်ခိုင်ကတော့ သူတို့အခန်းတွေထဲမှာ
 အနားယူနေသလား။ ပုန်းကြည့်နေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ပတ်ဝန်း
 တျင်ကိုပဲ အကဲခတ်နေကြသလားမသိ။
 အိမ်ထဲမှာတော့ ပဋိပက္ခက ပြင်းပြင်းထန်ထန်။
 ဒေါ်မြသီတာကို နိုင်သခံ ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမုန်းမသိ။
 သူ့ကြောင့် ယွန်းပါ ဒုက္ခရောက်နိုင်သည်။ ဒေါ်မြသီတာဟာ
 သွန်း၏ပိခင်ဖြစ်ပေမယ့် သူမ၏ မလိမ္မာမှုကြောင့် သမီးဖြစ်သူ
 ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သည်။
 သူ့ကို မျက်ရည်များနှင့် တောင်းပန်နေသည့်ယွန်းအား
 နိုင်သခံ ပုခုံးလေးကိုလှမ်းကိုင်အားပေးမိပါသည်။
 “အစ်ကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူး ယွန်း။ တစ်နေ့
 အစ်ကိုစေတနာကို နားလည်လာပါလိမ့်မယ်”
 “ဒီနေ့ ဘိုးတော်က ဘာတွေပြောသွားပြီ။ ဘာတွေ
 ထုပ်ခိုင်းသလဲ။ အစ်ကိုက ယွန်းတို့အကျိုးအတွက် မေးနေတာပါ။
 ဒီကောင်တွေက ယုံရတာမဟုတ်ဘူး။ အသွင်အမျိုးမျိုးနဲ့

ရှပ်ပြောင်း ရှပ်လွှဲတွေလည်း တတ်ကြတယ်”

ယွန်းယုခိုရ် အစ်ကိုစကားကိုယုံပါသည်။ ဘိုးတော်ပုံစံ
သေချာစဉ်းစားတော့ တစ်ခုခု လွှဲချော်နေသလိုလို။ အစ်ကိုကြော်
သလို အသွင်ပြောင်း အသွင်ယူထားတာလားမသိ။

“ဘိုးတော်က မေမေ့ကို အပိုင်ကိုင်ထားတယ်။ ဆေး
ဖယောင်းတိုင်တွေပေး။ ဓာတ်လုံးတွေပေး။ ယတြာတွေ ချေခိုင်း”

“ဟုတ်ပြီ သူပေးတဲ့ဆေးတွေက မူးယစ်ဆေးတွေလား
စိတ်ကြွဆေးတွေလား။ တစ်ခုခုပဲ။ ယတြာတွေပြောပါဦး”

“ဘိုးတော်က မေမေ့ကိုကြည့်ပြီး ဒုက္ခရောက်လို့ ထာ
ကယ်တာ၊ သားက ဒုက္ခရောက်နေပြီ။ သမီးလည်း ဒုက္ခရောက်
မယ်။ ဒီအိမ်က ရန်သူ့အိမ်တဲ့”

“တောက် ... တော်တော်ကို ယုတ်မာကောက်ကျစ်
ကောင်တွေပါလား”

“အစ်ကိုယွန်းအောင်ကို (၂) လအတွင်း ထောင်
လွတ်မယ်။ ယတြာချေဆိုပြီး ဆေးဖယောင်းတိုင် (၃) တိုင်
လူစုံမှထွန်းပါလို့ ပေးခဲ့တာပဲ”

“လူစုံမှ အကုန်ပေးမှ သတိတွေလစ်သွားကြမယ်ထင်

သွန်းအတွက်ရော ဘာယတြာပေးထားလဲ”

“အင်္ဂါနေ့မှာ ဆူးလေဘုရားသွားပြီး အင်္ဂါနံပန်းကို သွား
လှူပါတဲ့။ လူမသိမှ အာနိသင်ရှိမယ်။ လူသိသွားရင် အာနိသင်
မရှိတော့ဘူးတဲ့”

“အချိန်”

“မနက် (၉) နာရီ”

“ယွန်း သွားမှာလား”

“မေမေကတော့ သွားချင်တယ်။ သားအမိ (၂)ယောက်
ဆူးလေဘုရားသွားပြီး ယတြာချေရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုလိုက်ပြီး
စောင့်ရှောက်ပေးပေါ့နော်”

“အင်း ... အစ်ကိုတို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကလိုက်ပြီး စောင့်
ရှောက်မယ်။ သတိနဲ့သာလုပ်ပေတော့။ အစ်ကိုကတော့ ဒါ
ရဲရင့်တို့စနက်မှန်း သိပါတယ်။ ခက်တာက အန်တီပဲ”

“မေမေ့စိတ်ကလည်း မလွယ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

“မကောင်းဆိုးဝါးရဲ့ပိညာဉ်ပူးသတ်ခံနေရသလို ရဲရင့်က
သူ့ကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ပူးသတ်တော့မယ်။ ယွန်းပါ အဆစ်ပါသွားမှာ
ကို အစ်ကိုက စိုးရိမ်တာ”

“ကံပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

“ကံယုံပြီး ဆူးပုံနင်းလို့ ဖြစ်မလား ယွန်း။ ကျားရဲတဲ့ အရပ်မှာ ကြမ္မာမရိုးသားပါဘူး။ အစ်ကိုကတော့ ယွန်းတို့ကို ရအောင်စောင့်ရှောက်မယ်။ တစ်ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ်အနေနဲ့ ရဲရင့်ကိုလည်း ရအောင် ထောင်ထဲထည့်ပစ်မယ်”

ယွန်းယုမိုရ် အစ်ကိုစေတနာကိုနားလည်ပါတယ်။ ခက်သည်က မေမေ။

မြင်းမိုရ်တောင်ဦး၊ မကကျူးသည် မေမေစိတ်တွေဟာ နည်းနည်းတော့လွဲနေပြီ ထင်ပါသည်။

သတိတမ်း၊ ဉာဏ်မြေကတုတ်ဆိုသလို ယွန်း သတိလည်း ထား၊ အစ်ကိုကိုလည်း အားကိုးရပါသည်လေ။

အခန်း (၁၃)

ဆေးဖယောင်းတိုင်ပေးထား၊ ထွန်းခိုင်းထားပြီးမို့ ရဲရင်တို့အဖို့ မှောင်ရိပ်မှာ ကားရပ်ပြီး အခြေအနေကို ကြည့်ကြသည်။ တစ်အိမ်လုံး အိပ်ပျော်၊ သတိလစ်နေလို့ကတော့ ပွဲသိမ်း

နိုင်သင်္ခကို အပြတ်ရှင်းပြီး ယွန်းယုမိုရ်ကို ဆွဲသွားရသည်။ ရောင်းစားစား၊ အသုံးချချ နောက်ဆုံး မူးယစ်ဆေးတယ်ရီပဲလုပ်ခိုင်းခိုင်း။ သုံးစရာတွေအများကြီး။

ယွန်းအောင်ကလည်း အနည်းဆုံးထောင်အနှစ် (၂၀) လောက်ကျမှာမို့ အပြင်ပြန်ထွက်လာနိုင်မှာကိုမဟုတ်။

ထောင်ထဲတင် လူမိုက်အချင်းချင်း သတ်လို့သေ။

ယွန်းယုမိုရ်ကို သူကအသုံးချ။ အဘွားကြီးကတော့ ချေချင်သလိုနေ။ သေချင်သလိုသေပေါ့။ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်သလဲ။

လူမိုက်တစ်ယောက်ချဲ့သွားရာလမ်းက ဘယ်လိုလှပနိုင်မှာတဲ့လဲ။

ရဲရင့်မဲ့ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ သူကတော့ လူမိုက်သစ်သက်မဟုတ်။ လူမိုက်တွေ၏ဘုရင်။ လူမိုက်တွေ၏ ဦးနှောက်ကိုဖောက်စားမည့်သူ။ အသည်းနှလုံးကို နှိက်စားသူ။

သွေးစုတ်ဖုတ်ကောင်ပေါ့။ လူမိုက်အချင်းချင်း၏ သွေးကိုဖောက်စုပ်။

အကျိုးအမြတ်ရမယ်ဆိုလျှင် ဘယ်သူ့မျက်နှာမှမထောက်။

ယခုလည်း ယွန်းအောင်၏နှမကို နှိက်စားဖို့ ရောင်းစားချောင်းနေပြီ။

နိုင်သစ်ကိုတော့ အန္တရာယ်ကောင်မို့ ရှင်းပစ်မှာ။ လက်ဦးနှုတ်မှာ။

ညီအတွက် လက်စားချေခင်နေသည့် ဟီးရိုးကြီးအား အောင်တမလွန်သို့ အမြန်ဆုံးပို့ပေးလိုက်မည်။

မှောင်ရိပ်မှာ ကားရပ်ထားပြီး ရဲရင့်တို့အုပ်စု နိုင်သစ်တို့ ညီကန်ခန်းကို အကဲခပ်ကြသည်။

ည (၁၂) နာရီလောက်ပေမယ့် တိုက်ခန်းကမီးလင်းထုတ်။ ဧကန္တ မီးဖွင့်ပြီးအိပ်ကြလေသလားမသိ။

ရဲရင့် မိုက်ကယ့်ကို ခိုင်းလိုက်သည်။

“အရိပ်အခြည်သွားကြည့်ကွာ။ အခြေအနေကောင်းရင် ထက် (၂) ချောင်း၊ မကောင်းရင် လက် (၃) ချောင်းပြီ”

“အိုကေ”

မိုက်ကယ် တိုက်ခန်းဘေးပြေးကပ်ပြီး အရိပ်အခြေကြည့်သည်။ တိုက်ခန်းထဲမှ အသံဗလံကို နားထောင်ကြည့်သည်။ ဘာသံမှ မကြားရ။

ဧကန္တ အိပ်ပျော်နေကြသလား။ ဆေးနံ့တွေရှူပြီး သတိတစ်နေကြသလား။ တစ်ခုခုပါပဲ။ မိုက်ကယ် လက် (၂) ချောင်း

ထောင်ပြမည်ပြင်ပြီးမှ တိုက်ထဲမှ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရသည့်လူရိုက်
ကြောင့် အမြန်ဆုံး ဆုတ်ပြီး ကားပေါ်အပြေးတက်ရသည်။

“လူတွေ့တယ်၊ သူတို့ သတိမမေ့ဘူး။ ကိုရဲ့ အဘွားကြီး
ဖယောင်းတိုင် မထွန်းဘူးထင်ပါတယ်”

“အင် သတိမလစ်ရင်တော့ထားလိုက်။ သူတို့ကလည်း
ဖိုက်တာတွေ။ (၃) ယောက်တောင်။ နောက်တစ်ကြိမ်ပေါ့ကွာ”

ရဲရင့်တို့အဖွဲ့ အချိန်မီနောက်ပြန်ဆုတ်ခဲ့ကြပါသည်။
တိုက်ခန်းထဲမှာလည်း နိုင်သခံတို့ (၃) ယောက်သာ

ကိုယ့်အခန်းတွေထဲမှ လမ်းဘက်ကိုချောင်းကြည့်နေကြပါ၏။
ဝေဠုက လူရိပ်တွေ့လို့ အခန်းထဲမှ ဖျပ်ခနဲထွက်လိုက်

သဖြင့် လူရိပ်က လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသွားလေပြီ။
နောက် ကားထွက်သံကြားလိုက်ရသည်။

“တောက် ငါတို့သတ်ကွင်းထဲဝင်လာအောင် စောင့်ရ
မှာ။ ခုတော့ ဝေဠုကြောင့် ထွက်ပြေးသွားပြီ”

“ဆောနိုး အစ်ကိုရာ။ ကျွန်တော်လည်း လှစ်ခနဲထွက်
လိုက်တာပါ”

“သူတို့က ပိုလျင်တယ်ကွ။ မြေခွေးတွေ။ ကောက်ကျွန်

ဦးလဲတဲ့ ဝံပုလွေလိုလူတွေ”

“မနက်မြန်တွေ့ကြဦးမှာပေါ့ အစ်ကိုရာ။ ဆူးလေမှာ
တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

“မင်းယောက်ဖတွေက မင်းထက် အဆတစ်ရာလောက်
ပိုပြီးလျင်တယ်ကွ။ သိထားလိုက်”

“သတိထားပါ့မယ် အစ်ကိုရာ။ ကဲ ဒီညတော့ စိတ်ချ
ထက်ချ အိပ်ပစ်လိုက်ကြတာပေါ့”

“ဒါပဲရှိတော့တာပဲ။ သွားပါပြီကွာ။ ငါက ဒီကောင်တွေ
တို့ ဆွဲစေ့ပစ်ချင်နေတာ”

နောက်တစ်နေ့မနက်။
ဆူးလေကို (၉) နာရီရောက်ရမှာမို့ အိမ်မှ (၇) နာရီ

ကျော်ကတည်းက ထွက်ရမည်။
ယွန်းယုမိုရ် ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။ သူမဟာ ကျွဲနှစ်

ကောင်ခတ်တဲ့ကြားက မြေစာပင်လေးလား။
အစ်ကိုနိုင်သခံကလည်း ရဲရင့်ကိုဖမ်းပြီး ထောင်ထဲထည့်

ချင်သည်။ ရဲရင့်ကလည်း အစ်ကိုကိုသတ်ပြီး သူမကိုရောင်းစား
လေမည်လားမသိ။

မေမေကတော့ အသည်းအသန်။ ယတြာချေပဲ့ပဲ စိတ်ဝင်
စားပြီး လောဆော်နေသည်။

“မိယွန်း လုပ် လုပ် (၉) နာရီမမိဘဲနေမယ်။ ဒီတစ်ခါ
ဘိုးတော်နဲ့တွေ့မှ ငါတို့မိသားစုရဲ့ ရှေ့ရေး နောင်ရေးတွေကို
သေသေချာချာ ဆွေးနွေးရမယ်”

အခန်းထဲမှာပဲ တော်သေးသည်။ အစ်ကိုနှင့် သူတပည့်
(၂) ယောက် ထမင်းစားခန်းထဲမှာ နံနက်စာ စားနေကြပါ၏။

“မေမေရယ်... ဘိုးတော်တု၊ ဘိုးတော်ယောင်ကြီးထင်
ပါတယ်။ အလကား ရမ်းသမ်းပြီး ယုံမနေပါနဲ့”

“ညည်းက ဘာသိလို့လဲ။ ငါ ငယ်ငယ်တည်းက ငါ့ကို
လိုက်ပြီးစောင့်ရှောက်နေတဲ့ ကုလားဘိုးတော်ကြီးရှိတယ်အေး။
အိမ်မက်ထဲမှာ အမြဲလာတယ်။ ငါ ဒုက္ခရောက်ပြီဆိုရင် သူ
ပေါ်လာတော့တာပဲ”

“ဟင် ဒါဆို အစ်ကိုထောင်ကျတော့မယ့်ကိစ္စ ကယ်ဖို့
လား။ မေမေ လေဖြတ်နေတုန်းက လာကယ်ပါလား”

“ဟဲ့ အခုလည်း သူပေါ်လာတာပဲလေ။ သူကူညီလို့
ငါတို့ ခုလိုအဆင်ပြေတာပေါ့။ ညည်းက ဘာအမြင်ရှိလို့တုံး”

“ဒုက္ခပဲပဲ မေမေရယ်။ ကိုယ့်ကို ကူညီစောင့်ရှောက်
နေတဲ့ အစ်ကိုကိုတော့ ကျေးဇူးမတင်ဘဲ အကောင်အထည်မရှိတဲ့
ဘိုးတော်ကို လှမ်းကျေးဇူးတင်နေရသလား”

သားအမိနှစ်ယောက် အဝတ်လဲပြီး အပြင်ထွက်လာကြ
တော့ နိုင်သစ် လှမ်းပြီးခေါ်ပါသည်။

“အန်တီနဲ့ယွန်း မနက်စာစားသွားပါ။ ကျွန်တော် လိုက်
ဦးပေးပါမယ်”

“အို ငါတို့ဘာသာ တက္ကစီနဲ့သွားမှာ။ ဘယ်သူမှမပါရ
ဘူးတဲ့”

“ခုခေတ် တက္ကစီတွေက စိတ်မချရဘူးနော်။ တော်ကြာ
အန်တီနဲ့ယွန်း ဒုက္ခရောက်နေပါမယ်။ ကျွန်တော် ဘုရားပေါ်ထိ
တောက်ပါဘူး။ အပေါက်ဝကပဲစောင့်ပေးမှာပါ”

အတန်တန်တောင်းပန်မှ ခွင့်ပြုတော်မူသည်။ နိုင်သစ်တို့

(၃) ယောက်လုံး ယွန်းယုဆိုရ်ကို ကြည့်မိကြသည်။

ပန်းနုရောင်ချည်ထည်ဝမ်းဆက်လှလှလေးနှင့် ယဇ်ကျေး
လှပသည့်မိန်းမငယ်။

လူကြီးကြိုက်လို့ပင်ပြောပြော ဆံပင်ရှည်လေးရယ်။

မြန်မာဝတ်စုံလေးရယ်၊ ဖွံ့ဖြိုးလှပသည့် အရပ်မြင့်မြင့်လေးရယ်က
ဘယ်ပန်းချီရေးလို့ မမီချင်စဖွယ်။

ဗျက်နှာလေးကလည်း အေးချမ်းလှပါဘိ။ အစ်ကို
လူနိုက်၊ အမေပညာမဲ့တို့နှင့် အတူနေရသည့်ကြားမှ မိမိကိုယ်ကို
မတိမ်းမယိမ်းအောင် စောင့်ရှောက်ပြီး မိဘကျေးဇူးကိုလည်း
သိတတ်သည့် မိန်းမငယ်လေ။

နိုင်သခံ ယွန်းကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်နေမှန်းသိလျှင်
ဝေဠုနှင့်သက်ခိုင်တို့ လက်ရှောင်ရ၏။ ဒါ အစ်ကိုအတွက်။ ပြိုင်လှ
နေလို့မဖြစ်။ သူတို့က အစ်ကိုကို ဝန်းရံရမည်။

သားအမိ (၂) ယောက် နိုင်သခံ ပြင်ဆင်ပေးသည့်
နံနက်စာကို စားကြရတော့ ယွန်းက အားတုံအားနာ။ ဒါ ကိုယ့်
အလုပ်။

ဒေါ်ပြုသီတာကတော့ ခပ်တင်းတင်း။ ဘယ်လိုတွေ တွေး
ပြီး တင်းသည်မသိ။ နိုင်သခံကတော့ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ကိုယ့်အား
ကိုယ်ကိုးပြီး နေခဲ့ဖူးသူမို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ချက်တတ် ပြုတ်တတ်
ပါသည်။

ယခု သူ့လက်ရာ ထမင်းကြော်နှင့် ကော်ဖီ။

ယွန်း စားရမှာမျှမကျ။ သည်နေ့ သူမ အိပ်ရာထ
နောက်ကျမိပြီး၊ အပြင်သွားဖို့လည်း စိတ်စောနေလို့ပါ။

“အားနာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်။ ယွန်း အမှုထမ်းပေါ့
လျော့သွားတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်။ အစ်ကိုက အိမ်မှုကိစ္စလည်း လုပ်
ဘတ်ပါတယ်”

ဝေဠုက ဝင်ပြီးလျော်၏။

“အစ်ကိုရတဲ့သူကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကံအကောင်းဆုံး
ဖြစ်မှာပဲ။ ရုပ်ချော၊ သဘောကောင်း၊ မိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ၊
ပစ္စည်းကလည်းရှိ အဟိ”

“မင်းအဟိက ဘာတုံးကွ”

အားလုံးပင် စိတ်တွေလေးလံနေသည့်ကြားမှ ရယ်မိကြ
သေးသည်။

စားသောက်ပြီးကြတော့ ဝေဠုနှင့်သက်ခိုင်က အလုပ်ရှိ
ဆိုက်ထဲသို့ သွားကြပြီး နိုင်သခံက ယွန်းတို့သားအမိကို
ဆူးလေသို့ပို့သည်။

အိမ်မှာ ကား (၂) စီး၊ လုပ်ငန်းသုံးကားအကြမ်းက

(၁) စီး။ အမြင့်ကားက တစ်စီးပေါ့။

နိုင်သခံ ရှေ့မှမောင်းပြီး ဘေးမှာ ယွန်းကိုစီးစေသည်။
ဒေါ်မြသီတာကတော့ နောက်ဘက်မှာ။

နိုင်သခံ ကုပေးသဖြင့် ဒေါ်မြသီတာ တော်တော်ကောင်း
လာသည်။ လမ်းလည်း လျှောက်နိုင်ပြီ။ စကားလည်း ပြောနိုင်
ပေပြီ။

နိုင်သခံ ယွန်းကို ဘေးမှာထားပြီး ကားမောင်းနေရင်း
မယ့် သတိမလစ်။ ရဲရင့်တို့အုပ်စုကမလွယ်။ သူကလည်း လူနိုင်း
တွေကို သွားပြီး နားရွက်တံတွေးဆွတ်မိပြီ မဟုတ်ပါလား။

“အစ်ကို ယွန်းတို့နဲ့အဝေးကြီးမနေနဲ့နော်။ ယွန်း
ကြောက်တယ်။ ဘိုးတော်ဆိုတာကိုက ရဲရင့်တို့ရဲ့ ရုပ်ပြောင်းရုပ်
တစ်ခုလားမှ မသိတာ”

“အင်းပါ။ အစ်ကိုလိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်မှာပါကွယ်”

“မေမေ့ကိုပြောမရလို့သာ ယွန်းက ယတြာလိုက်ရော
ပါ အစ်ကိုရယ်။ ဒါတွေ အယုံအကြည်လည်းမရှိဘူး။ လောကဉာ
မှာ ကိုယ်က ကောင်းအောင်နေရင် ကောင်းတာဖြစ်လာမှာပဲ
အစ်ကို”

“ကိုယ်ကောင်းပေမယ့် ကိုယ်ဖြစ်တည်နေရတဲ့ နေရာ
တွေ၊ လူတွေကြောင့်လည်း ဘေးအန္တရာယ်တွေ၊ ဒုက္ခတွေ တွေ့
တတ်တာပေါ့ ယွန်းရယ်။ အခုပဲကြည့်လေ။ ယွန်း ဘယ်လောက်ပဲ
ကောင်းအောင်နေနေ အစ်ကိုကလူမိုက်၊ အမေကလည်း”

ရှေ့ဆက်ပြီး မပြောပေမယ့် ယွန်း နားလည်ပါသည်။
မေမေက တစ္ဆတ်ထိုး။

“အစ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး စောင့်ရှောက်မှာပေါ့ ညီမလေး
ရယ်”

ယွန်း အစ်ကိုကိုသာ မျက်ရည်ဝဲသောမျက်လုံးများနှင့်
ကြည့်နေမိပါသည်။ ဪ ဘယ်ရှေးရေစက်တွေပါလဲ အစ်ကို
ရယ်။ ယွန်း အစ်ကိုကို ယုံကြည်ကိုးစားမိပါတယ်။ အစ်ကိုဟာ
ယွန်းတို့ကို ဒုက္ခပေးမယ့်ရန်သူလို့ တစ်ခါမှမတွေးမိခဲ့ပါဘူးရှင်။

ဆူးလေဘုရားမရောက်ခင် လမ်းမှာ ကားတွေ ကျပ်နေ
တာမို့ မသင်္ကာစရာကားဆိုတာကိုလည်း နိုင်သခံ မတွေ့ရပါ။
ရဲရင့်တို့က လက်တံရှည်၊ အသင်းအပင်းများတာမို့
လျှော့တွက်လို့တော့မရ။

သူကလည်း သူ့အသင်းအပင်းကို များပြားအောင်

ဖွဲ့ထားရပါ၏။ ဝေဠုနှင့်သက်ခိုင်အပြင် သူ့အသိုင်းအဝိုင်းကိုလည်း ချဲ့ထွင်ထားရပါ၏။

ညီသူငယ်ချင်းများဖြစ်သည့် ဗလတို့အဖွဲ့ကလည်း တစ်အားသမျှ ဝန်းရံပါ၏။

ယခုလည်း ဝေဠုနှင့်သက်ခိုင်ရယ်၊ နောက်ထပ် (၂) ယောက်ရယ်။ (၄) ယောက်က ကားတစ်စီးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်ပါ၏။

သူတို့အဖွဲ့ဟာ ထောင်ချောက်ထဲသို့ တိုးဝင်နေကြတာ လာ။ သိသိကြီးနှင့် ဒေါ်မြသီတာကို အလိုလိုက်နေမိကြသလား ပင် မသိတော့။

ဒါမှမဟုတ် ယွန်းတို့သားအမိကိုတည်ကြက်လုပ်ပြီး ခဲရင့်တို့အုပ်စုကို ဖြိုချင်လို့လား။ ကိုယ့်စိတ်လည်း ကိုယ်နားမလည်နိုင်တော့။

ရဲရင့်က တရားဥပဒေမှ လွတ်အောင်ရှောင်ထွက်နေတော့ နိုင်သင်္ခ တရားဥပဒေအရ အပြစ်ပေးဖို့လည်း ကြိုးစားမည်။ အပြင်လောကမှ အပြစ်ပေးဖို့လည်း ကြိုးစားမည်။

ယွန်းတို့ကို ဆူးလေဘုရားသို့ ပို့ပေးပြီး ကားကို ဘုရား

အပြင်ဘက်မှာ ရပ်ထားခဲ့သည်။

ယွန်းတို့နောက်သို့ ထပ်ချပ်လိုက်မသွားပေမယ့် ခပ်လှမ်းဆန်းမှ လိုက်ပါစောင့်ရှောက်ရသည်။

ဆူးလေဆိုတာလည်း ရွှေတိဂုံလို လူတွေစည်ကားတာမဟုတ်။ ဘုရားဖူးက ခပ်ပါးပါး။ ပြောရလျှင် လူကြား သူကြားထဲမဟုတ်။

ဒေါ်မြသီတာကတော့ သူကုပေးထားသဖြင့် သွားနိုင်တာနိုင်ပေပြီ။

ယွန်းနှင့် သားအမိ (၂) ယောက် အင်္ဂါနံ စကားဝါဒနားတွေကို သယ်ဆောင်ပြီး ဆူးလေဘုရားထဲရှိ အင်္ဂါထောင့်မှာ တူဖို့ သွားနေပေပြီ။

နိုင်သင်္ခ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်နေသလို သူနှင့် ခပ်ကွာကွာမှာက ဝေဠုတို့ (၃) ယောက်။ ခဲရင့်တို့အုပ်စုကို ယခုထိ အချိန်ပင်မမြင်ရသေး။

ဘုရားထဲမှာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် ပုတီးစိပ်နေသည့် ဆောင်တစ်ယောက် မြောက်တစ်ယောက်ရယ်။ တံမြက်စည်းဆွဲနေသည့် ဝေယျာစွဲအဘိုးကြီး (၂) ယောက်ရယ် တွေ့ရသည်။

နိုင်သခံတို့အုပ်စုကတော့ အရပ် (၄) မျက်နှာသို့ မျက်နှာကိုဖွင့် နားကိုစွင့်လျက်။

တုံးဆိုတိုက်၊ ကျားဆိုကိုက်မည်။

ဖိုးသူတော် (၂) ယောက်နှင့် တံမြက်စည်းလုံးနေသည့် အဘိုးကြီးတွေကို သေချာကြည့်ရပြန်သည်။ အသွင်ယူထား သလားပေါ့။

ဘယ်ထောင့်ကများ ဘယ်လိုပေါ်လာမလဲဟု ကြည့်ရန် ယွန်းတို့ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်တော့ ဒေါ်မြသီတာတစ်ယောက်၊ ဘုရားကို စိန်ပြေနပြေ ရှိခိုးနေတာတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်”

ယွန်း ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ နိုင်သခံ ပြူးပြူးပြာပြာ နှင့်ရှာနေတော့ ယွန်းကို အရိပ်အယောင်တောင်မမြင်ရတော့။

“ဟာ ဟော့ကောင်တွေ၊ ယွန်း ယွန်းရော”

နိုင်သခံ ကူခြေမဆည်နိုင်တော့။ ယွန်းတစ်ယောက် ပြေလျှိုးလို့ ဖိုးပျံသွားပြီလား။

ဝေဠုနှင့် သက်ခိုင်ပါရောက်လာပြီး ဆူးလေဘုရားကြီး ဘုရားကြားမှာ ပြေးလွှားရှာနေပေမယ့် လုံးဝမတွေ့ရတော့။

“အစ်ကို ဟို ဟိုဟာများလား”

သူလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကုလားလင်မယား။ ယောက်ျားက ခေါင်းမီးခြုံထားသည့် သူမိန်းမကို တယုတယ ကားထဲသွင်းနေ၏။

“အေး ငါ ပြေးကြည့်မယ်”

နိုင်သခံ ကားဆီပြေးနေတုန်း ကားက အရှိန်ပြင်းစွာ သွက်သွားပေပြီ။

သူတို့ဘုရားထဲမှာ လိပ်ဥပျောက်သည့်လိပ်မကြီးလို ရှာ နေကြရင်း ဒေါ်မြသီတာကိုလည်း မေးလို့မရ။

ဘုရားရှိခိုးရင်း ဝပ်လျက်သား သတိမေ့နေတာမို့ သူ့ကို ဝဲ ဆေးခန်းပို့ခိုင်းလိုက်ရ၏။

“တောက်၊ ဘယ်လောက်တောင်လျင်တဲ့ကောင်တွေလဲ။

ငါတော့ ဟိုကုလားလင်မယားကို မသင်္ကာဘူး။ ယွန်းကိုများ ဆာရီအုပ်၊ ခေါင်းမီးခြုံအုပ်ပြီး ခေါ်သွားသလား”

“အစ်ကို့ယွန်းကရော ကုလားခေါ်သွားတဲ့နောက် လိုက် ရောလား”

“ဟကောင်ရ၊ ဆေးမိပြီး မူးဝေသွားသလားမှမသိတာ”

“အစ်ကိုရယ် တော်ကြာ ယုန်တောင်ပြေး၊ ခွေးမြောက်
လိုက် ဖြစ်နေပါမယ်”

“ငါတော့ အဲဒီကားနောက်ပဲလိုက်မယ်။ ဗလကို လှမ်း
ဖုန်းဆက်။ သတင်းတစ်ခုခုရအောင် စုံစမ်းခိုင်းလိုက်”

သက်ခိုင်ကို အဘွားကြီးအား ဆေးခန်းပို့ခိုင်းလိုက်ပြီး
သူနှင့်ဝေဠုက စောစောက ထွက်သွားသည့်ကုလားစုံတွဲ၏ ကား
နံပါတ်အတိုင်း လိုက်ကြသည်။

ဘုရား သိကြားမလို့ ကားတွေကျပ်နေပါစေ။ ကုလား
စုံတွဲရဲ့ကားကို မီးဖိုင်းတွေမှာ မိပါစေ။

သူတို့ကားမထွက်ခင် ဘုရားထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
ဝေယျာဝစ္စအဘိုးကြီး (၂) ယောက်နှင့် ဖိုးသူတော်တို့ (၃) ယောက်
ခေါင်းချင်းဆိုင်နေတာ တွေ့လိုက်ရ၏။

“တောက်၊ နေနှင့်ဦးပေါ့ ရဲရင့်ရယ်။ မင်း ဘယ်လိုမှ
ပြေးမလွတ်နိုင်ပါဘူး”

အခန်း (၁၄)

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

ယုန်းယုပိုရ် ခေါင်းတွေအုံခဲနေတာမို့ မျက်လုံးကို မှိတ်
ထားရသည်။ နေရသည့်အနေအထားအရ သူ ကားပေါ်ရောက်
နေကြောင်း တွေးမိသည်။

မျက်လုံးကိုဖြည်းဖြည်းလေး ဖွင့်ကြည့်တော့ ကားနောက်
ထဲမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း။ ဘယ်ကိုခေါ်သွားမှာလဲ၊ ဘယ်သူ
ထဲ။

ယွန်း သေချာ ပြန်ပြီးစဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့လည်း အရာအားလုံးသည် ဝေတေဝါးတား။ ဘာဖြစ်လို့ ဘာဖြစ်မှန်းဆို မသိ။

အာရုံကိုစုစည်းပြီး ဖြည်းညင်းစွာ တွေးကြည့်တော့မှ သူမနှင့်မေမေ ဆူးလေဘုရားမှာ ယတြာသွားချေကြတာကို ခြုံပြီး သတိရလိုက်သည်။

သူမ မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး ဘုရားရှိခိုးနေတုန်း ခေါင်းပေါ်ထို့ အဝတ်မည်းကြီး အုပ်ခံလိုက်ရပြီး လူက မူးဝေသွားလေသလား မသိ။

အိပ်မက်လိုလို တိမ်တွေပေါ်မှာလိုလို။ သူမ အိပ်ပျော် သွားလေသလား။ လူကတော့ ရော်ရွက်ဝါတစ်ရွက်လို။ အရာ အားလုံးသည် ဝေတေဝါးတား။

မေ့ဆေးပေးခံရသည့်လူနာလို။ သူမ သတိကောင်း ကောင်းရလာသည့်အချိန်မှာတော့ ကားပေါ်မှာ သူမတစ်ယောက် တည်း။ အမှောင်ရိပ်ကလည်းသန်လို့။

ဘုရားရေ သူမ ဆူးလေမှာရှိတုန်းက နံနက် (၉) နာရီ ဒါဆို တစ်နေ့လုံး သူမ ကားစီးနေရတာလား။

ဒါဆို ဘယ်မြို့၊ ဘယ်နေရာရောက်နေပြီလဲ။ ယွန်းယုမိုရ် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရင်း အစ်ကိုကို တမ်းတ မိလိုက်သည်။

“အစ်ကိုရေ၊ ယွန်းကိုကယ်ပါဦး။ ယွန်းတော့ ဘဝပျက် တော့မယ်။ ယွန်းကို သူတို့ရောင်းစားကြမှာလား။ ဖျက်ဆီးကြမှာ လား။ ယွန်းကြောက်တယ်”

ဖျက်ဆီးမယ်ဆိုလျှင်တော့ သည်လောက်ခရီးဝေးကြီးထိ ခေါ်လာစရာအကြောင်းမရှိ။ ရောင်းစားဖို့ပဲဖြစ်မည်။

ယွန်းယုမိုရ် မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျပြန်သည်။ လူတစ်ဆယ့်တစ် ဓားသွားပေါ်က မုန့်ညင်းစေ့လိုပါလား။ တစ်ချက်မှားလျှင် တစ်သက်သွားသတဲ့။

အို ငါလည်း ဘာမှ မမှားဘဲနဲ့။ ကားရှေ့ခန်းမှ စကား ပြောသံတွေကို ယွန်း ကြားနေရပါ၏။

ရဲရင့်နှင့် မိုက်ကယ့်အသံ။ သူတို့ (၂) ယောက်လုံး အူ ခွင်နေကြပါ၏။ ရယ်လိုက် မောလိုက်နှင့် တဟားဟား။

“ကိုရဲ ဒီတစ်ခါတော့ ပိုင်တယ်ဗျာ။ တကယ့်ဘိုးတော် နဲ့ဘူတာပဲ။ ဆားဒူးကြီးလိုလို၊ ဘိုးဘိုးအောင်လိုလို”

“ရဲရင့်တို့က နေရာတကာဆရာကျတယ်ဆိုတာ လက်ထဲ လိုက်စမ်းပါ တပည့်ကြီးရား၊ ဟား ဟား ဟား”

“ဒီကောင်မကို ကိုရဲကိုယ်တိုင် ရောင်းမလို့လား”

“အ ပျိုကွား၊ ဒီလောက် အန္တရာယ်များတဲ့အလုပ်တွေ ကိုယ်တိုင် မလုပ်ဘူး။ မန္တလေးရောက်ရင် လက်ပြောင်းမယ်။ ဟိုက ငါ့ပါတနာတွေနဲ့ ချိတ်ထားတယ်”

“စိတ်ချရပါ့မလား ဆရာ။ တော်ကြာ ကလိမ်ကကျွန် တွေလုပ်နေရင်”

“ဒါတွေ မပူစမ်းပါနဲ့ကွား။ ရဲရင့်တို့က သူငယ်နှစ်ဦး လေး မဟုတ်ပါဘူး။ အေးဆေးပါ”

“ယွန်းအောင်တော့ သူ့နမ ရောင်းစားတာသာသိရင် ခေါက်ခနဲ လဲသေလောက်တယ်”

“လူမိုက်မှာ နှလုံးသားမရှိပါဘူးကွား”

“သူများအတွက်သာမရှိရင် မရှိမှာ ကိုရဲ။ ကိုယ့်မိသားစု အတွက်တော့ လူမိုက်တွေက ပိုပြီးချစ်တတ်သေးတယ်”

“နားထားလိုက်စမ်းပါကွား။ ထောင် အနှစ်(၂၀) လောက် ကျမယ့်ကောင်ကို ထည့်ပြောမနေနဲ့။ အေးဆေးပါ”

“ကားတစ်လှည့်စီမောင်းမယ်။ မိုက်ကယ် ငါမောင်းဦး မယ်”

“ကိုရဲ နားပါ။ ကျွန်တော်မောင်းနိုင်ပါတယ်”

“တစ်ယောက်တည်း ဟိုင်းဝေးမောင်းတာ အန္တရာယ် နှိတ်တယ်။ နေဦး ကားခဏရပ်။ ငါ တစ်လှည့်မောင်းမယ်”

ရဲရင့် တောင်းဆိုသဖြင့် မိုက်ကယ် ကားရပ်ပေးရသည့် နေရာက တိုးဂိတ်တစ်ခုနှင့် မလှမ်းမကမ်း။

သူတို့ လူအပြောင်းအလဲလုပ်နေစဉ် နိုင်သစ်တို့ သတင်း ပေးထားသဖြင့် ဟိုင်းဝေးလမ်းအားလုံးရှိ တိုးဂိတ်တိုင်းမှာ ရဲရင့်တို့ တားပုံနှင့် နံပါတ်ကို ဖြန့်ထားပြီးသားမို့။ တာဝန်ရှိသူ (၂) ယောက် သူတို့ကားဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။

“ညီလေးတို့ ကားဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ လူလဲတာပါ။ သူမောင်းလာတာ ကြာလို့လေ”

“ကားနောက်မှာ ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျွန်တော့်ညီမတစ်ယောက် နေမကောင်းလို့ အိပ် လိုက်လာတယ်”

“ခဏစစ်မယ် ပြပါ”

“ကြည့်လေ၊ ရပါတယ် နိုးပရော်ဘလန်ပါ”

မိုက်ကယ်က မျက်နှာပျက်ချင်ချင်။ ရဲရင့်ကတော့ မင်
သေသေ။ သူက သူပြောသည့်အတိုင်း ဆရာကြီးအထာ။
ယွန်းယုမိုရ်ဟာ ကျန်းမာရေးကောင်းသူမို့ ဆေးပြယ်ထု
နေပါပြီ။

ဒါကို ရဲရင့်နှင့်မိုက်ကယ် မသိ။ သူတို့အထင်က ယွန်းယု
မိုရ် မူးနေတုန်းဟုသာ။

တာဝန်ရှိသူ (၂) ယောက်ကို ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရ
တော့ ကားနောက်ထဲမှာခွေနေသည့် ယွန်းယုမိုရ်ကို တွေ့ကြပါ၏။
ဒါ မသင်္ကာစရာ။

“ညီမလေး ... သူတို့ ဖမ်းခေါ်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မကို သူတို့ ဖမ်းလာကြတာ”

စကားကတော့ သိပ်မပီချင်။ အာလေး လျှာလေး။ ရဲရင့်
က ဘာမှမဖြစ်သလို ရယ်မောလိုက်ပြီး။

“ကျွန်တော့်ညီမပါ၊ အရက်မူးနေတာ၊ ဆေးပေါက်နေ
တာ”

“ဒါဆိုလည်း ရှာကွာ ... ဆေးပြားမိရင်လည်း ဖမ်း
မယ်”

မိုက်ကယ်က ပုခုံးတွန့်ပြီး ခပ်ရင့်ရင့်။

“ခင်ဗျားတို့က ဆယ်ဘီးကားကြီးတွေနဲ့ မိတာကျတော့
မိင်ရှင်မဲ့။ ဆေးပြားလေးတစ်ပြား၊ နှစ်ပြားမိတာကျတော့ ထောင်
ချ၊ တော်တော်ဟုတ်နေကြတာပေါ့လေ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ”

ရဲရင့်က တာဝန်ရှိသူ (၂) ယောက်ကို ရိုနှိုး ဦးချ ပုံစံ
လုပ်ပြပြီး -

“ဒီကောင်က ဂေါက်တောက်တောက်ပါ ဆရာတို့ရယ်။
ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာဆေးပြားမှလည်း မပါပါဘူး။ မယုံရင်
ရှာကြည့်ပါ”

“အေး ရှာရမှာပဲ”

နောက်ထပ် တာဝန်ရှိသူ (၂) ယောက် ထပ်ရောက်လာ
ပြီး စေ့စေ့စပ်စပ်တွေ ရှာနေကြပြန်၏။

ရဲရင့်နှင့်မိုက်ကယ် စိတ်ပူတာက ယွန်းယုမိုရ်ကို မသင်္ကာ
ဖြစ်မှာကိုပါ။

ယွန်းယုမိုရ် စကားတော့ သွက်သွက်လက်လက် မပြောနိုင်သေး။ ဆေးရှိန်ကြောင့် လူက မူးဝေဝေ။ ပါးစပ်မှလည်း အာလေး လျှာလေးနှင့် အော်နေပါတ်။

“ကျွန်မကို သူတို့ဖမ်းလာကြတာပါ။ ဖမ်းလာကြတာပါ။ ကျွန်မကို ကယ်ပါ ကယ်ကြပါ”

ယွန်းပါးစပ်မှ အာလေး လျှာလေးနှင့် အဆက်မပြတ် ပြောနေပေမယ့် တာဝန်ရှိသူတွေက ဆေးပြားသာ မဲရှာနေကြလေရာ -

သူမ စိတ်ပျက်ရပါတ်။ တာဝန်ရှိသူတွေ မျက်စိလည်အောင် ရဲရင့်က ကားနံပါတ်ပြောင်း။ ကားပြောင်းထားပြီးသာ။

ရဲရင့်က ယုတ္တိရှိအောင် ယွန်းကို ပခုံးလေးဖက်ပြီး ရယ်မောနေတော့ တာဝန်ရှိသူတွေ မျက်စိလည်လေသလားမသိ။

“ရပြီ ရပြီ သွားတော့”

တစ်ယောက်က တာဝန်ကျ စစ်ဆေးပြီးခွင့်ပြုတော့မည်။ ယွန်း ရှိသမျှခွန်အားတွေစုပြီး အော်လိုက်ပေမယ့် အသံကလည်ချောင်းထဲမှတောင် ထွက်ရဲ့လားမသိ။

“အား အား”

“ဪ... ညီမလေးရယ်။ ကိုကို ဝယ်ပေးပါမယ်။ လောလောဆဲတော့ ဘယ်ရမလဲ။ ဟိုရောက်မှ အားလုံး အဆင်ပြေစေရမယ်”

ယွန်းကိုချော့သလိုလိုနှင့် စကားမပြောနိုင်အောင် ယွန်းအသံကို တစ်ဘက်မှ မကြားရအောင် ကြိဆောင်နေ၏။

နောက်ဆုံး ရဲရင့်တို့ကား လွတ်ထွက်လာခွင့်ရပါသည်။

ဖြစ်နိုင်ခြေများတာတော့ ရောင်းစားဖို့ပဲ။ တစ်ချက်ခုတ်
နှစ်ချက်ပြတ်အောင်လုပ်သည့် လူ့ကလိမ်ကကျစ်။

နံပါတ် (၁) နိုင်သခံဆိုသည့်သူ့ကို လက်စားချေ။

နံပါတ် (၂) ယွန်းအောင်အပေါ် ပြစ်ဒဏ်ပေး။

(၃) သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ငွေရ။

ရဲရင့်ဆိုသည်အကောင်ဟာ နှလုံးသားမရှိသည့်လူ့မိုက်
လူရမ်းကား၊ လူ့စဉ်းလဲမို့ သူ မလုပ်ရဲတာ ဘာမှမရှိ။

အမှုတစ်ခုခုဖြစ်လာတော့လည်း ငွေနှင့်ဖုံး၊ ကလိမ်
တကျစ်ဉာဏ်နှင့် ဖုံးမည်။

နိုင်သခံနှင့်ဗလတို့ ဖုန်းကိုယ်စီနှင့် အဆက်အသွယ်ရ
အောင် ကြိုးစားနေ၏။ နောက်ဆုံးသတင်းအရ မသင်္ကာဖွယ်ရာ

လူ (၂) ယောက်နှင့် နောက်ခန်းထဲမှာ အိပ်လိုက်လာသည့်
မိန်းကလေးတို့စီးလာသည့် ကားအမျိုးအစားနှင့် နံပါတ်ကိုသိရပြီ။

ဘုရား သိကြားမလို့ ကလိမ်ကကျစ်ကောင် နောက်ထပ်
ကားလည်းမစီးပါစေနဲ့။

ရဲရင့်ဟာ အကောင်ကြီး၊ ကလိမ်ကကျစ်ဉာဏ်များသည်
ကားထပ်ပြီး လဲစီးသွားနိုင်သည်။

အခန်း (၁၅)

နိုင်သခံ၊ ဝေဠုနှင့် ဗလတို့ (၃) ဦး၏ကားက အဝေးဆိုင်
ကားလမ်းမပေါ်မှာ။ ဗလ၏ အဆက်အသွယ်များ၏ သတင်းပေး
ဖြင့် သည်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရဲရင့်တို့ ရောက်နေကြောင်း သတိ
အတိအကျရပြီ။

ကားနှင့် စောထွက်သွားခွင့်ရတာမို့ သူတို့ မိကိုမိ
သေး။ ရင်ထဲမှာတော့ ပူလှပြီ။

သူ့စံပယ်ဖြူလေးဟာ ရဲရင့်ဆိုသည် လူ့ငရဲမင်း၏ထံ
မှာ ဘာတွေဖြစ်သွားပြီလဲ။

တိုးဂိတ်တွေမှာ မေးမြန်းစုံစမ်းရင်း နိုင်သခံ မန္တလေးထိ အောင် လိုက်နေသည်။

ကံဆိုးချင်တော့ ရဲရင့်တို့က သူတို့ထက် (၃) နာရီ လောက်စောပြီး သွားနေသည်။ ဂိတ်တွေကိုလှမ်းပြီးတားဆီးခိုင်းရ ပေမယ့် အားမရှိ။

ပုံလေသည့်ငှက်ခါး နားမှသိမယ်ဆိုပေမယ့် -
ငှက်ခါးကလည်း လွန်းတော့ အရောင်အမျိုးမျိုး အသွင် အမျိုးမျိုးပြောင်းကာ ဥပဒေလွတ်အောင် ပုံသန်းတတ်မည်ထင်မိ သည်။

ရဲရင့်

မန္တလေးရောက်သည်နှင့် တစ်ဖက်လူက ချိတ်ပြီးသား မူဆယ်ထိ သယ်သွားမည့်သူက နောက်ကားတစ်စီးနှင့် နောက် လူ (၂) ယောက်။

ရဲရင့်ပုံစံက ခပ်အေးအေး။ လူမိုက်လူရမ်းကားတို့၏

နလုံးသားက မည်းမည်းညစ်ညစ်။

တက်တူးတွေနှင့် ပြည့်နေပြီ။ လူပုံစံက ခပ်မိုက်မိုက်။

နာတံ၊ မျက်လုံး၊ မျက်နှာကျတွေအားလုံးက အဆင်ပြေသည်။

သို့သော် ဆေး၊ အရက်၊ ဘီယာ၊ မိန်းမ အကုန်စုံသူမို့

ခပ်က ခပ်ရင့်ရင့်၊ ခပ်လန်းလန်း။

ယခုလည်း ကိုယ့်အချင်းချင်း၏ညီမကိုတောင် ရောင်း

ပေးတော့မည်။ သူဒေါသက အကြောင်း (၃) ပါးမရွေး။

ယွန်းအောင်တစ်ယောက် သူ့ကို ကလန်ကဆန်လုပ်နေ

ပြီ။

နိုင်သခံငှားပေးသည့်ရှေ့နေ၏ အကူအညီဖြင့် သူ့ကိုအမှု

ဘွဲ့ထဲ ဆွဲသွင်းတော့မည်။

“တောက် ယွန်းအောင် ယွန်းအောင် သိကြသေးတာ

ပေါ့ကွာ။ မင်း အသည်းနှလုံးတွေ ကွဲကြေရုံမက တစ်စစီဖြစ်

အောင် ငါ ဆွဲဖြိုပြမယ်ကွာ သိလား”

တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်။

မအေရော သားပါ ရင်ကွဲနာကျပြီးသေကြပေါ့။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ငရဲသားတစ်ယောက်လို ရဲရင့် တလိုက်လိုက် ရယ်နေတာ ဝမ်းသာလို့ပါ။

ယွန်းအောင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။ သူ့အမေ ဘယ်လို ဖြစ်သွားမလဲ။ ယွန်းယုပိုင်၏အဖြစ်ကို ကြားရပြီး သားအမိ ယောက် ရှေ့ရသွားလေ ရဲရင့်တို့ ဝမ်းသာလေ။

“ရှေ့မှာ ခဏနားမယ်ဟေ့။ ကားလည်းပူ၊ လူတွေလည်း နာနေပြီ။ နည်းနည်းလောက် ဖြည့်လိုက်ကြစို့”

ရဲရင့်ပြောလိုက်တော့ ဗိုက်ကယ် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နောက်က ကောင်မရော။ တစ်နေ့လုံး အိပ်နေတာပဲ ဘာမှမစားရသေးဘူး။ တော်ကြာသေနေလို့ ကိုရဲ ဖွတ်မရ တာ ဆုံးဖြစ်နေမယ်”

“သူ့ကို လူကြားထဲခေါ်သွားလို့ ဖြစ်မလားကွ။ စားစရာ တစ်ခုခု ဝယ်လာပေးမှပဲ။ ထားလိုက်စမ်းပါကွာ။ မသေပါဘူး”

ယွန်းကို ကားထဲမှာ ခေါ်ချထားခဲ့ကြပြီး သူတို့ ယောက်က ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ပြီး စားကြ သောက်ကြသည်။

သည်မှာတင် ဗလ၏အဆက်အသွယ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်တွေ့ပြီ။ သူရိန် သူရိန်က ဗလ၏သူငယ်ချင်း။ ဖုန်

သတင်းအရ ယွန်းအောင်၏နှမ ယွန်းယုပိုင်ကို ရဲရင့်နှင့်ဗိုက်ကယ် မသွားပြီဆိုတာ တပ်လှန့်ပြီးသား

သူတို့ရှုပ်တွေလည်း အင်တာနက်နှင့်ချိတ်ဆက်ပြီး ပို့ပေး ပြီးပြီ။

သူရိန် ဗလထံ ဖုန်းဆက်လျှင် ဗလတို့က ညွှန်ကြားချက် ပြန်ပေးသည်။

“သူရိန် ရဲရင့်တို့မှန်း သေချာပြီဆိုရင် နီးရာရဲစခန်း ဖုန်းဆက်ပါ။ ရအောင်တားဆီးပါ။ သူတို့ကားထဲမှာ ယွန်းယုပိုင် ပါသွားတာ သေချာတယ်။ ငါတို့အမြန်ဆုံးလာပြီ”

“မသာတွေလည်း ပေါ်ကုန်ဦးမယ်။ ငါ ရဲစခန်းနဲ့ချိတ် ဆက်ပြီး တားဆီး၊ ဖမ်းထားလိုက်မယ်။ တအားမောင်းမလာကြ ခဲ့”

သူရိန် ဟို (၂) ကောင်၊ စားသောက်နေတုန်း ရဲကို ဖုန်းဆက်သည်။ (၁၅) မိနစ်လောက်နှင့် ရဲတွေရောက်လာလျှင် ရဲရင့်တို့ကလည်း လူပါ။

သူတို့ကားကို ရဲတွေစစ်ဆေး၊ ဝိုင်းနေသည်နှင့် ကားနား သို့မသွားတော့။ ပိုင်ရှင်မဲ့ပေါ့။

စကတည်းက ကားကလည်း နံပါတ်လိမ်။ နံပါတ်အထူး ပြဿနာအတက်မခံ။ သပ္ပတ်အူထဲ စာတူးတောင်းအရောမခံ လစ်ထွက်သွားကြပေပြီ။

သူတို့ကားကိုပဲ အမိခံလိုက်သည်။ လူတွေအမိမခံ။ ကား နောက်ထဲမှာတော့ ယွန်းတစ်ယောက်တည်း။ ဆေးကမပြည့် တပြယ်။

တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ နိုင်သခံတို့ကား ရဲစခန်းသို့ ရောက်လာကြသည်။ ရဲရင့်တို့ကို တိုင်ချက်ဖွင့်ပြီး လုပ်စရာရှိတာ တွေလုပ်ကြရသည်။

တရားခံ (၂) ယောက်ကတော့ သူရိန် ဖုန်းနှင့်ရိုက်ယူ ထားသဖြင့် ရဲရင့်နှင့် ဖိုက်ကယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီ။

ရှောင်သူနှင့်လိုက်သူ ဘယ်လိုတွေ ဆက်ဖြစ်ကြဦးမှာလဲ။ ရဲရင့်က မာယာအညှိုးနှင့် မာယာမိုးတွေ အညှိုးတကြီး ရွာနေသလို။

နိုင်သခံနှင့် ယွန်းကလည်း လွတ်အောင် ရှောင်ထွက်နိုင် ခဲ့ပါလေပြီ။

အခန်း (၁၆)

နိုင်သခံ၊ ဝေဠုနှင့် ဗလ။

အမှုဖွင့်ခဲ့ပြီးနောက်တစ်နေ့ မန္တလေးမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန် ဆင်းခဲ့ကြသည်။

ရဲရင့်ဟာ တကယ့်မာဖီးယားကိုဏ်းခေါင်းဆောင်လို ဆက်တံတွေ ရှည်တာမို့ သတိတော့မပေါ့ရဲ။

လေကိုဖမ်းရသလို သူ့ကိုဖမ်းရတာလည်းမလွယ်။ သူက နောင်တတ် တိမ်းတတ်။ ဥပဒေကိုလည်း လက်တစ်လုံးခြား

လှည့်စားတတ်သူ။

ငွေပေါ့၊ အဆက်အသွယ်ကောင်းတာဖို့ အရာရာ ငွေလမ်းခင်းနိုင်သလို အရှောင်အတိမ်းကလည်း ကောင်း၊ ဘယ်နိုင်အထိ ပြေးရမလဲ၊ ရသည်။

အဲ သူ့အစွယ်အပွားတွေကို တာဝန်ပေးထားလျှင် သူ သေဆိုသေ၊ သူ ရှင်ဆိုရှင်မည့် ဒေဝဒတ်၏ အသင်းအပင်းတွေ ကလည်း မိုးဦးကျရှိတွေလို အများအပြား။

ဝေဠုနှင့်သက်ခိုင်က ရှေ့မှ ကားမောင်းနေကြပြီး နိုင်သခံနှင့်ယွန်းက နောက်ဘက်မှာ။

ယွန်းမှာ ယခုထိ ဆေးရှိန်ကြောင့်ဝေတေတေ။ မျက်ရည်တွေလည်းကျလို့။

တစ်ခါတည်း ဆေးသုံးလိုက်ရုံနှင့် စွဲမည်တော့မဟုတ်။ ယွန်း၏ကိုယ်ထဲသို့ မူးယစ်ဆေးတွေ ဘယ်လောက် တောင် ထိုးသွင်းလိုက်ကြသလဲ။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်မှ ဆရာဝန်နှင့်ကုသရမည် ထင်ရဲ့ ယခုထိ စားရမှန်းမသိ သောက်ရမှန်းမသိ။ တော်တော် ယုတ်မာ စုတ်ပဲ့သည့်ရဲ့ရဲ့။

နိုင်သခံကတော့ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှာ အတွေ့အကြုံ အောင်မြင်ဖူး တွေဖူးခဲ့တာဖို့ ယွန်း အာဟာရဗြတ်အောင် ပြုစုကျွေးမွေးခဲ့နိုင်သည်။

မူးယစ်နေသည့်ကောင်မလေး အဖတ်မစားနိုင်တော့ အရည်ပေါ့။ ကလေးလေးလို ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ပါ၏။

နွားနို့ပူ၊ ကြက်ပေါင်းရည်၊ နောက် မုန့်ပျော့ပျော့လေး ဆွ ခွံကျွေးရပါသည်။

နောက် ကြောင်ကလေးလို မှိန်းနေ၊ မှိန်ချင်သည် ကောင်မလေးအား သူ ကြင်နာစွာ တွေးပွေထားမိပါသည်။

ကားနောက်ထဲမှာ မိခင်က သူ့သမီးလေးကို ချီပွေထားသလို သူလည်း ယွန်းကို ပွေထားမိပါသည်။

ဝေဠုနှင့်သက်ခိုင်ကတော့ ရှေ့ နောက် ဝဲယာကို ကြည့်လိုက်။ ကိုယ့်အစ်ကိုကြီး ကောင်းစားနေတာကို ကြည့်လိုက်။

နိုင်သခံ မလုံ။

“ဟေ့ကောင်တွေ... မင်းအဘတွေကိုလည်း ကြည့်ဦး။

ငါတို့ကိုချည်း ချောင်းမနေနဲ့”

“အဟဲ အစ်ကိုကလည်း မျက်လုံးက နောက်ဘက်ပဲ

ကြည့်ချင်နေမိတာ”

“တော်ကြာမှ မင်းတို့ပထွေးတွေ ဘွားခနဲပေါ်လာလို့ အကုန်မသာပေါ်ကုန်ဦးမယ်။ သတိထား”

“နေခင်းကြောင်တောင်ကြီးထဲတော့ အတင့်မရဲလောက် ပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

“သတိဆိုတာ ဘယ်ပိုတယ်ရှိမလဲ။ ဘေးဘေးဘီဘီ သတိထားကြည့်ပါ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

နိုင်သခံလည်း ယွန်းကို ပွေထားပေမယ့် အာရုံက ဘေး ရှေ့၊ ဝဲယာကို ကြည့်ရပါ၏။ မသင်္ကာစရာ ဘာတွေ့မလဲ။ ရဲရင့်နှင့်မိုက်ကယ်ကို လျှော့တွက်လို့မရ။

အသွင်အမျိုးမျိုးနှင့် ဘယ်ရှုထောင့်မှ ဘယ်လိုပေါ်လာ မည်မသိ။

တထိတ်ထိတ်နှင့်ပင် ည (၈) နာရီလောက်မှာ သူတို့ အုပ်စု ရန်ကုန်သို့ချောချောမောမော ပြန်ရောက်ကြပါသည်။

သူတို့တိုက်ခန်းကတော့ ဒုက္ခသည်စခန်းနှင့် တူနေပြီး ဒေါ်ဖြူသီတာကလည်း ကောင်းကောင်းမကျန်းမာ။ ယွန်း

ကလည်း ဆေးရှိန်နှင့် ငေးငေးငိုင်ငိုင်။ မနက်မှပဲ ဆရာဝန်ပင့်ပြီး ဆေးချာကုသပေးရတော့မည်။

ယွန်းအောင်။

လူမိုက်နှင့်နှောင်တဆိုတာ အမြဲပဲ ဒွန်တွဲနေသလား။ သူက တစ်ခါမှထောင်မကျဘူးသေးတာမို့ ထောင်ဆိုတာကို ပေါ့ ပေါ့တွေးမိသည်။

လူသတ်မှုဖြစ်ကြတုန်းကလည်း တကယ်အညှိုးနှင့် ဆတ်သူက ရဲရင့်ပါ။ ဆေးနှင့်အရက် နှစ်ပင်လိမ်နေတုန်းမို့ နှိတ်တွေကလည်း ပုံမှန်မဟုတ်။

နဂိုကတည်းက ထစ်ခနဲဆို သတ်ချင် ဖြတ်ချင် ဖြိချင် ဆို ဆေးကြွနေတုန်းမှာ မျိုးသစ်ကို လက်ရဲ ဇက်ရဲနှင့် သတ် စစ်လိုက်ပေမယ့် ခံရတော့ အနားမှာရှိ တစ်ချက် နှစ်ချက်စီ ဆန်ရေးဝင်ပြမိသည့် သူနှင့်သာဦးက အဆွဲခံရသည်။

“ဘာမှမပူခဲ့ ငါ့ခွဲထုတ်ပေးမယ်။ ခါတိုင်းလည်း ငါ့
ခွဲထုတ်ခဲ့တာ။ ငါ အပြင်မှာရှိမှ မင်းတို့မိသားစု၊ မင်းတို့ကိစ္စတွေ
ကို ရှင်းလင်းပေးနိုင်မှာ။ ဝန်သာခံလိုက်၊ အားလုံးငါရှင်းမယ်”

သူ့စကားကိုယုံစားပြီး သူပြောသလို ဝန်ခံ၊ ဝင်ခံမိလိုက်
ကြသည့်အဖြစ်။

ယခုကျ ရဲရင့်က ဘာမှလည်း အကူအညီမပေး။ သူတို့
မှာ အင်္ဂလိပ် အရှိန်ခက်ဆိုသလို ဝက်ပါလမ်းမှာ ပိတ်မိနေရ
ပြီ။

ယခုမှ နိုင်သခံ၏အကူအညီနှင့် ရှေ့နေရောက်လာပြီး
သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်သန်းလာတာ။

သားဦးနှင့် နှစ်ယောက်သား ဒုက္ခစရိယာကျင့်နေကြရ
တော့ ထောင်ဆိုတာကို လန့်လာပြီ။ ရဲရင့်ကလည်း အပြောသာ
မိုးလား ကဲလား။ သူတို့ကို ဘာမှ ဟုတ္တိ ပတ္တိ မကူညီ။

“ရဲရင့်အကြောင်းလည်း သိတဲ့အတိုင်း။ အသည်းနှလုံး
မရှိတဲ့ အရိုင်းအစိုင်းပါကွာ”

“ဒါပေမဲ့ သူပြောသလိုမလုပ်ရင်တော့ ငါတို့မိသားစုတွေ
ကို ဒုက္ခပေးမှာ သေချာတယ်”

နှစ်ယောက်သား ဆုပ်စူး စားရှူး။ ယွန်းအောင်ကတော့
နိုင်သခံ၏အကူအညီနှင့် ဒုက္ခတွင်းမှထွက်ချင်ပြီ။ သားဦး တစ်
ယောက်သာ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်။

နှစ်ယောက်သား ပိဝါဒတွေကွဲနေကြဆဲ သည်နေ့တော့
သူတို့လို လူမှိုက်အဖွဲ့ထဲမှ တစ်ယောက် အချုပ်ထဲသို့ ရောက်လာ
ခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် မိုးကြီး ... ဘာမူလ”

“ရိုက်မှုပေါ့ကွာ။ မကြာပါဘူး ငါ့ဆရာက လာထုတ်ပေး
မှာပါ”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ရိုက်မှုလောက်က အာမခံရမှာပါ။ လူ
မသေဘူးမဟုတ်လား”

“မသေပါဘူး။ ဟိုဘက်လမ်းကကောင်တွေကွာ ဂျီ
ထောင်လွန်းလို့ ရိုက်ပစ်လိုက်တာ။ ကဲလပ်မှာပေါ့”

သူတို့ဘော်ဒါဆိုတော့ အပြင်ကသတင်းတွေ ကြားချင်
သည်။ မေးကြသည်။ ယွန်းအောင်တို့ (၂) ယောက် မိုးကြီးအနားမှ
မခွာ။

“ငါ့အမေနဲ့ညီမရော အဆင်ပြေကြရဲ့လားဟေ့။ သူတို့

ဘယ်လိုနေကြသလဲ။ ရဲရင့်က ငွေကြေးထောက်ပံ့မယ်ပြောထားလို့”

“မပေးပါဘူး။ ပေးတယ်လို့ မကြားဘူး”

“အခု သူတို့ဘယ်မှာ ဘယ်လိုနေကြသလဲ”

“မင်းတို့သတ်လိုက်တဲ့ မျိုးသစ်ရဲ့အစ်ကို နိုင်သခံက လာခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ နေကြတယ်”

ရဲရင့်ပြောတာ တစ်ခုတော့မှန်နေပြီ။ နိုင်သခံ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ။

“နိုင်သခံ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်အမေနဲ့ညီကိုခေါ်ထားတာ ပါလိမ့်။ လက်စားချေချင်လို့လား။ ကျုပ်အမေနဲ့ညီမသာ တစ်ခု ဖြစ်ကြည့် နိုင်သခံကို အရှင်မထားဘူး။ ကျုပ် ထောင်ကလွတ်တာနဲ့ မတွေ့ တွေ့အောင်ရှာပြီး သတ်ပစ်မယ်”

“သူထက်ဆိုးတာ ရဲရင့်ကွ။ ရဲရင့်က မင်းအမေနဲ့ညီမကို ဒုက္ခပေးနေတယ်”

“ဘာ သူက ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခပေးရတာလဲ”

“ရဲရင့်အကြောင်းလည်း မင်းသိသားပဲ။ သူက ကင်းပြီး ကောက်လိုလူစား။ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ဒုက္ခပေးရမှ။ မင်းညီမကို

တောင် သူ ရောင်းစားလိုက်ပြီလိုလို၊ သူ ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ပြီ လို့လို ငါတို့ကြားနေရတာတွေ”

“တောက် တကယ်သေချာလား မိုးကြီး”

မိုးကြီးက ရဲရင့်၏လူတော့မဟုတ်။ တစ်ဖက်ရပ်ကွက်က အပေအတေ။ သူတို့လိုပဲ အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရမရှိဘဲ ခေ့နီသူဌေးတွေ၊ မူးယစ်ရာဇာတွေ၏ လက်ကိုင်တုတ်ပေါ့။ လူ နိုက်လုပ်စားနေသူ။

“သေချာတာပေါ့။ အဲဒီနေ့က မင်းအမေနဲ့ညီမ ဆူးလေ နာ ယတြာသွားချေသတဲ့။ မင်းအတွက် ယတြာသွားချေကြတာ။ မင်း အမေကိုရော ညီမကိုပါ ဆေးနဲ့အုပ်ပြီး မအေကိုထားခဲ့ပြီး သမီးကိုခေါ်သွားတယ်တဲ့”

“ဟို ခွေးသူခိုးနိုင်သခံကရော ဘယ်သွားသေနေလို့လဲ”

“သူတို့လည်း လိုက်တာပဲ။ ရဲရင့်က ပိုလည်တယ်လေ။ ခုတော့ (၂) ရက်၊ (၃) ရက်ရှိပြီ။ ဘာသတင်းမှ ထပ်မကြားရ ဘာဘူး။ ရဲရင့်တို့အုပ်စုလည်း လောလောဆည် မတွေ့ရဘူး။ ဘာတွေဖြစ်သွားတယ် မသိပါဘူးကွာ”

“တောက်”

ယွန်းအောင်တစ်ယောက် ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး နီလောင်ခံနေရသလို ခံစားနေရပါ၏။

လူမိုက်မှာလည်း ကိုယ့်မိသားစုကို ခင်တွယ်သည့် စိတ်တော့ ရှိတာပါပဲ။ လူက အသက်တောင်ရှူမရတော့။

ဒေါသနှင့်သောကက သူ့နှလုံးသားတစ်ခွေလုံးကို နီလောင်တိုက်သွင်းနေပြီ။ သားဦးကတော့ တရားချသမား။

“မိုးကြီးပြောတာတွေလည်း တစ်ထစ်ချ မယုံပါနဲ့ ယွန်းအောင်ရာ။ ရဲရင့် ဒီလောက်တော့ မိုက်ရိုင်းမယ်မထင်ပါဘူး နိုင်သခံကိုပဲ သူ ပစ်မှတ်ထားတာပါ”

အံကိုတင်းနေအောင် ကြိတ်ပြီး မေးရိုးကြီးများ ထောင်နေသည့် ယွန်းအောင်။ မျက်ရည်တွေပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလျှစ်သူတစ်ပါးကို ရိုက်ခဲ့ သတ်ခဲ့တုန်းက ပြန်ရေ ယှက်အံ့ဩဘဲ ငရဲဆိုတာ ဝဋ်ဆိုတာ ဘဝမကူးပါလား။ သူ့ရင်ထဲမှာ ငရဲမီးလို ပူလောင်နေရသည့်အဖြစ်တွေ

အခန်း (၁၇)

“အား”

နံဘေးမှာ ပူခနဲခံစားလိုက်ရတာကြောင့် ယွန်းအောင် အိပ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ကန်ထုတ်ပစ်တော့ ဒေါက်ခနဲအသံနှင့် အတူ သူ့ကို ဓားနှင့်ထိုးသည့်သူ လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသွား၏။

အချုပ်ထဲမှာ သူ့ကိုထပ်ပြီးလုပ်ကြံသူ သေကြောင်းကြံသူဟာ တယ်သူလဲ။

အချုပ်ခန်းမှာ လူက အများအပြားမို့ မည်သူမှန်း သူ

မသိလိုက်ရတော့။ ကိုယ့်နံကြားမှ ဓားဒဏ်ရာကိုသာ လက်နှင့် အုပ်ကာ ယွန်းအောင် တောက်ခေါက်ရတော့သည်။

သွေးတွေက စိုစိုရွှဲရွဲ။ သားဦးလည်း ယခုမှ ပြူးပြူးကြီး နိုးလာ၏။

“ဟာ ဘယ်သူပါလိမ့်။ ကေန္တ ရဲရင့်ခိုင်းတာလား ဟေ့ ဘူး”

လောလောဆည် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားပြီး ယွန်းအောင်ကို ဆေးကုဖို့ စီစဉ်ကြရသည်။

တော်တော် အထိနာသွားသဖြင့် ယွန်းအောင် ထစ်ယောက် ဆေးရုံမှာ အစောင့်နှင့် လက်ထိပ်နှင့် နေရပေတော့မည်။

“တောက်”

ရဲရင့်လက်ချက်လား။ နိုင်သခံလား။ နိုင်သခံကထော့ရဲရင့်ကို ထောင်ကျစေချင်သူမို့ သူ့ကို သေကြောင်းမကြံစည်လောက်။

လူမိုက်၊ လူယုတ်မာနှင့် ပတ်သက်မိသဖြင့် သူ့ဘာတစ်လျှောက်လုံး မီးလိုပူလောင်ရတော့မည် ထင်၏။

ရုံးချိန်းကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် သွားရပေတော့မည်။

ယွန်းနှင့် ဒေါ်မြသီတာ။

သားအမိ (၂) ယောက်လုံးကို ဆရာဝန်နှင့်ကုသပေးရသည်။ (၄) ရက်လောက်ကြာတော့ (၂) ယောက်လုံး ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာကြပေပြီ။

နိုင်သခံ အလုပ်ကို တပည့်တွေနှင့် လွှဲထားပြီး ယွန်းတို့ သားအမိကို စောင့်ရှောက်နေရသည်။ ဒေါ်မြသီတာ၏ သည်းညည်းကိုလည်း တော်တော်ခံရသည်။

သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအဒေါ်ကြီး၏ဒုက္ခကို ခံနေမိမှန်းပင် မသိ။

ညီလေး မျိုးသခံအတွက် လက်စားချေချင်လို့လား။ ရဲရင့်ကို အမှုထဲဆွဲသွင်းဖို့အတွက် ယွန်းတို့ သားအမိကို အကာအကွယ်ပေးထားရုံသက်သက်လား။

ဒါမှမဟုတ် ယွန်းကို သနား၊ ကြင်နာ၊ ကရုဏာသက်
လိုလား။

နိုင်သိမ် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ပင် မဝေခွဲနိုင်တော့။ အချစ်
အနေက ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ။ ရဲရင့်ကို ဘယ်လိုက်ပြီးအစရာရမှန်းဆို
မသိ။

ရဲရင့်ဟာ အရာရာ လည်ပတ်နှံ့စပ်တာမို့ ပြဿနာများ
ရှောင်ထွက်တတ်သူ။ သူ့လက်ပါးစေတွေကလည်း နေရာအနှံ့
သတိပေါ့လို့တော့မရ။

ကိုယ်ကလည်း သူတို့အနားမှာ (၂၄) နာရီကပ်နေနိုင်တာ
မဟုတ်။ ဘယ်အပေါက်က ဘယ်လိုဝင်ပြီး ဒုက္ခပေးမှာလဲဆို
စိုးရိမ်နေရသည့်အဖြစ်။

ယွန်းအောင်ကိုလည်း ရဲရင့်၏လက်ပါးစေတွေက အချစ်
ခန်းထဲထိ အမှုတစ်ခုနှင့် ဝင်လိုက်ပြီး ဓားနှင့်ထိုးသွားပြီမဟုတ်
လား။

နိုင်သိမ် အကောင်းဆုံးအဖြေကို ကြံစည်တွေးတောနေ
သည်။ ရဲရင့်ကို ဥပဒေဘောင်ထဲက အပြစ်ပေးရန်နှင့် ဥပဒေပြစ်
မှ အပြစ်ပေးရန်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှမလွယ်။

ယခုဆို ယွန်းအောင်တို့သားအမိ (၃) ယောက်လုံးကို
ရဲရင့် ငြိုးနေပြီ။ လူမိုက်ဆိုတာ ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိ။

အပြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြဿနာတစ်ခုကို မှန်ကန်စွာ
ချဉ်းကပ်၊ သုံးသပ်ဖို့ထက် သူ့ အဆင်ပြေဖို့ပဲ သူ့အတ္တကိုပဲ
ရှေ့တန်းတင်လုပ်ဆောင်မှာ။

သည်နေတော့ ယွန်းနေကောင်းသွားပြီမို့ မီးဖိုဝင်မည်တဲ့။
အိမ်အကူတွေ၊ ဘာတွေ မငှားရဲ။ ရဲရင့်က အသွင်အမျိုးမျိုးနှင့်
သူတို့ထဲသို့ အသေခံတပ်သားတွေ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ခိုင်းမှာ
စိုးလို့ပါ။

နိုင်သိမ်ကိုယ်တိုင် ယွန်းအနားမှာ အကူလုပ်ပေးမည်။
လက်ရာချင်းတော့ ဘယ်တူမလဲ။

သူကိုယ်တိုင်ချက်တတ်ပေမယ့် ယွန်းလက်ရာက ပိုပြီး
တားလို့ကောင်းပါသည်။ ယခုဆို ဆရာဝန်လည်း နေ့တိုင်းလာစရာ
မလိုတော့ပါ။ ပေးထားသည့်ဆေးတွေတော့ သောက်ရတာပေါ့။

ဒေါ်မြသီတာ အိပ်ဆေးရှိန်နှင့် အိပ်နေတုန်းမို့ နိုင်သိမ်
စိတ်ချမ်းသာနေရသည်။

ဝေဠုနှင့် သက်ခိုင်ကတော့ မနက် (၇) နာရီကပင်

ဆိုက်ထဲသို့ သွားပြီ။ သူသာ ယွန်းတို့သားအမိကို စောင့်ရှောက်ရင်း ရှေ့နေနှင့်လည်း တွေ့ရဦးမည်။

သည်မနက်တော့ မီးဖိုထဲမှာ ယွန်းနှင့်အတူ ချက်ပြုတ်ရမည်။ ညီငယ်အတွက် စိတ်သောကတွေ ရောက်နေသည့်ကြားမှ သူ့စိတ်တွေ နည်းနည်းသာယာချင်သလိုလို။

“ယွန်း မချက်နိုင်ရင်လည်း ကိုကိုကိုပဲ ညွှန်ကြားစားပွဲမှာထိုင်နေ”

“ရပြီ ယွန်း လုပ်နိုင်ပါပြီ။ ကိုကိုကို အရမ်းအားနည်းတယ်။ ယွန်းတို့သားအမိက စီးပိုးတင်စီးရာ ရောက်နေပြီ”

“အဲဒီလိုထင်လိုက်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။ ရေစက်ဖို့ဆို ဆုံလာတယ်လို့ပဲမှတ်ပါ။ ကဲ ဒီနေ့ ဘာချက်မလဲ။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အသား၊ ငါး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ အစုံရှိတယ်”

“အစ်ကိုစားချင်တာ ပြောလေ။ ယွန်း ချက်မယ်။ ငါ့လေ ဘိုစာတွေ၊ တရုတ်စာတွေတော့ မချက်တတ်ဘူးပေါ့နော်။ မိရိုးဖလာ မြန်မာထမင်းဟင်းတွေပဲ ချက်တတ်တယ်”

“မြန်မာပါးစပ်ပဲကွာ၊ မြန်မာဟင်းပဲ ကြိုက်ပါတယ်။ ကဲ အစ်ကို ဟင်းစပ်ပြောမယ်”

“ဟုတ်”

ရေခဲသေတ္တာဖွင့်လိုက်တော့ ဒန့်သလွန်သီး၊ ပဲသီး၊ ခရမ်း၊ ခရမ်းချဉ်သီးတွေ တွေ့ရ၏။ ဘူးသီး၊ မြင်းခွာရွက်၊ ကန်စွန်းရွက်တွေ။

ယွန်းက အသီးအရွက်ကြိုက်သူမို့ မျက်နှာလေး လန်းနူး၏။

“အိုး အစ်ကိုက အရမ်းတော်တာပဲ။ ယွန်းက အသားထက် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကို ပိုပြီးကြိုက်တာ ဘယ်လိုသိလဲ”

“ယွန်း ကိုကိုတို့အိမ်ရောက်တာ တစ်လကျော်ပြီလေ။ အိမ်တာပေါ့”

“ကျေးဇူးနော်၊ ဈေးဆိုင်ကြီးကျနေတာပဲ။ စတိုးဆိုင်ကြီး”

“ကိုကိုက ယွန်းကြိုက်မှန်းသိလို့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ အများကြီးဝယ်ထားပေးတာ။ စုံအောင်ဝယ်ပေးထားတာ”

“ဟုတ် ယွန်းချက်မယ်”

“အိုကေ၊ ကိုကိုကိုခိုင်။ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“အင်း”

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ အသီးအနှံတွေကို တချို့တစ်ဝက် ထုတ်ပြီး ယွန်း ပါးစပ်မှ အရင်စိစဉ်သည်။

“ဒန့်သလွန်သီး၊ ပဲသီး၊ ခရမ်းသီး၊ ဘူးသီး၊ ခရမ်းညှို့ သီးတွေနဲ့ သီးစုံကုလားဟင်းချက်မယ်”

“အိုကေ၊ ကိုကို အသီးတွေ ထွင်မယ်”

“နောက် မြင်းခွာရွက်သုပ်မယ်”

“အိုကေ ကိုကို မြင်းခွာရွက်ကို ပါးပါးလှီးပေးမယ်”

“ကန်စွန်းရွက်ကြော်မယ်။ ကန်စွန်းပလိန်း”

“ညီမလေး ကုန်နိုင်ပါဦးမလားဟင်”

“ကိုကိုနော် ကပ်စေးမနဲ့နဲ့။ ယွန်းက အသားငါး မစား ဘူးလေ။ အဲဒါတွေပဲစားမှာ”

“အသားငါးလည်း နည်းနည်းတော့စားမှပေါ့။ လူ့ခန္ဓာ ကိုယ်မှာ အသားဓာတ်လည်း လိုတယ်လေ။ အစာအုပ်စုကြီး

(၃) စုပုံကို မီးဖိုထဲမှာ ချိုတ်ထားပေးမှပါ”

“ယွန်း သိပါတယ်နော်”

“ကိုကိုဆက်ပြောမယ်။ ဒီမှာ ငါးခူတွေ။ ငါးခူကြော်မယ်။

နောက် ကြက်သားအချိုချက်မယ်။ ဝက်သားအသားတွေ စင်း နကာ ကောပြီး ဂျုံမှုန့်လေးနဲ့ရော ဝက်သားလုံးကြော်မယ်

“စားချင်ပါဘူး ညီတယ်”

“မညီပေါင်ဗျာ၊ ညီလေးဆို သိပ်ကြိုက်တာ။ ကိုကို အမြဲချက်ကျွေးရတယ်”

နိုင်သခံ ပြောနေရင်းမှ သူ့ညီလေ မချီမဆန့် အသက် ဆွက်သွားရပုံကို မြင်ယောင်လိုက်သဖြင့် သူ မပျော်နိုင်တော့ပါ။

လုပ်ချင် ကိုင်ချင်စတ်လည်း မရှိတော့။ ရင်ထဲမှာ ကိုယ့် ညီကိုသတ်သွားသည့် လူလွန်မသားတွေအား ဒေါသဖြစ်ခြင်းနှင့်

ညီကို သတိရခြင်းတို့ကြောင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသတွေ၊ ဆာကတွေ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

စကားတွေပြောနေရင်းမှ နိုင်သခံ ငြိမ်သက်သွားလျှင် ယွန်း အလိုက်သိပါသည်။

ကိုယ့်အစ်ကိုက သူ့ညီကိုသတ်ထားတာ။

“အစ်ကို အိမ်ရှေ့မှာသွားပြီး နားနေပါနော်။ ယွန်း ဘယ်ယောက်တည်းလုပ်နိုင်ပါတယ်။ အစ်ကိုသွားပြီးစာဖတ်နော်”

“ဆောရီး ညီမလေးရယ်။ အစ်ကိုရင်ထဲ မကောင်းတော့

လို့ပါ။ အစ်ကိုကတော့ ပျော်လို့၊ ညီလေးကတော့ တမလွန်မှာ
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေသွားရရှာပြီ။ လူသတ်တရားခံတွေက
လည်း ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြားလုပ်ပြီး ရှောင်ပုန်းနေကြ
တယ်”

“ယွန်း စိတ်မကောင်းပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုသွား
ပြီး နားနေပါနော်”

နိုင်သင် ယွန်းကိုလည်း ကူညီချင်ပါသည်။ သူ့ခရာ
နေကောင်းလာကာစလေး။

“ရတယ် အစ်ကို အသီးတွေလှီးပေးမယ်”

“ဪ အစ်ကိုကလည်း ရပါတယ်ဆိုမှ”

ယွန်း နိုင်သင်ကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ထမင်း ဟင်း
ချက်ပြုတ်ဖို့ စတင်ပါ၏။

နိုင်သင် စားပွဲမှာထိုင်ပြီး ငူငူကြီးငေးနေမိပါသည်။ ယွန်း
ကို ကြည့်နေပေမယ့် မြင်သည်လည်းမဟုတ်။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်နေတာ သူ့ညီလေး၏ ရုပ်ပုံ
လွှာ။

သူ အဆင်မပြေခင်က မိဘများနှင့်အတူ ရုန်းကန်

သွပ်ရှားခဲ့ရစဉ်က ညီငယ်လေး၏ ရုပ်သွင်။

နောက် သူ အဆင်ပြေ ချမ်းသာလာတော့ ညီငယ်လေး
ခါ ရုပ်ပုံလွှာ။

နောက်ဆုံး ရဲရင့်တို့လက်ချက်နှင့် ညီငယ်လေး သေဆုံး
ခဲ့ရပုံ။

သည်စဉ် မီးဖိုထဲသို့ ဒေါ်မြသိတာ ဝင်လာပြီး -

“အလိုတော် ငါသမီးကို ထိုင်ကြည့်နေလိုက်တာ။ စား
တော့ ဝါးတော့မတတ် ရုပ်ကြီးနဲ့။ ဟဲ့ သူငယ်။ ငါတို့သားအမိကို
ခင် ဘာအကြံအစည်နဲ့ ခေါ်ထားတာလဲဆိုတာ ငါသိတယ်နော်။
ခင်က ငါတို့ရဲ့ရန်သူ။ ငါ့သားကို မကျေနပ်တာနဲ့ ငါတို့ကို
မားစာခံလုပ်ဖို့ ဖမ်းထားတာမဟုတ်လား”

“ဟင် မေမေ ...ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ယွန်း သူ့အမေကိုပြေးတွဲပြီး ထမင်းစားပွဲခေါ်လာရင်း
ဒီးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ်တောင်းပန်ရ၏။

“မေမေ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မပြောပါနဲ့ မေမေ
သယ်။ အစ်ကိုကို အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်”

“ဟဲ့ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီခြုံထွင်တာ။ ငါက ယေရာက

ကြီးလာတာဟဲ့။ အားလုံးသိတယ်”

“မေမေ သမီးကို ရဲရင့်တို့ရောင်းစားမယ့်လက်ထဲက အစ်ကိုတို့က မနည်း အသည်းအသန် ကယ်ထုတ်လာရတာပါ။ ရဲရင့်က မေမေကိုရော သမီးကိုပါ ဆေးနဲ့အုပ်ပြီး ဒုက္ခပေးလို့ အခု အစ်ကိုက (၂) ယောက်လုံးကို ဆေးကုပေးနေရတာ။ မေမေသိရဲ့လား”

ဒေါ်မြသိတာ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ငြိမ်သွားပေမယ့် အတန်ကြာလျှင် ပါးစပ်ပြန်ဟလာပြန်၏။

“အိုအေ၊ ဒါတွေက သူတို့အချင်းချင်း လက်ဝါးချင်းရိုက် ပြီး လုပ်စာတ်တွေပါ”

“မေမေ”

“ညည်း ကျုပ်ကိုမအော်ပါနဲ့။ ကျုပ်က မအေပါ။ ညည်း ကို ကိုးလလွယ်ပြီး ဆယ်လဖွားခဲ့ရတာပါ။ လူဖြစ်အောင် လုပ် ကျွေးခဲ့ရတာပါ။ ညည်းက ပြန်လုပ်ကျွေးတာ ဘယ်နှနစ်ရှိသေးလို့ လဲ”

“မေမေက ငါ မအေဆိုပြီး အမှန်တရားတွေကို မျက်စိ ဖိုတ် ငြင်းပယ်နေမယ်ဆိုရင် ဘယ်တရားပါ့မလဲ။ သမီးကိုရော

မေမေကိုပါ ရဲရင့်က ဘုရားမှာ ဆေးအုပ်ပြီး တကွဲတပြားစီ ခြစ်အောင် ခေါ်သွားတယ်။ ရောင်းစားဖို့ခေါ်သွားတယ်။ အစ်ကို က မေမေကိုလည်း ဆေးကုပေးတယ်။ သမီးကိုလည်း အမျိုးမျိုး ခံစမ်းပြီး အသည်းအသန်လိုက်ကယ်ထုတ်ရတယ်။ ရဲရင့် ဘယ် လောက်မိုက်ခိုင်းလိုက်သလဲ။ မအေကိုသေအောင်လုပ်ပြီး သမီးကို ဘရတ်ရောင်းစားမှာ။ မေမေ ရဲရင့်ကိုနာပါ။ ရဲရင့်ကိုမုန်းပါ။ ဘာကယ့်လက်သယ် တရားခံကို မမုန်းဘဲ ကူညီနေတဲ့အစ်ကိုကို မုန်းနေတာ မေမေမှားတယ်”

“ငါမမှားဘူး၊ ငါမရှားဘူး။ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှမယ့်ဘူး။ သူတွေအားလုံး သူ့အတ္တနဲ့ သူ့ရှားနေကြတာ။ ငါတို့က အဲဒီ အတ္တတွေကြားက မြေစာပင်တွေ၊ ဓားစာခံတွေ”

ယွန်း မေမေကို လက်မြှောက်လိုက်ပါသည်။ ခေါင်းမာ လိုက်တာ။ သည်လိုမအေမျိုးတွေကြောင့် အစ်ကိုယွန်းအောင်လို သားမျိုးတွေ ထွက်ပေါ်လာတာဆိုရင် သူမ မေမေကို ဖော်ကား ရာ ရောက်မလား။

ပုခက်လွှဲသောလက်ဟာ ကမ္ဘာကိုပိုင်စိုးသလိုပဲ ပုခက် လွှဲသောလက်တွေကြောင့် ကမ္ဘာကျော် လူဆိုးကြီးတွေလည်း

ပေါ်လာရတာပဲ။

မီးဖိုခန်းလေးထဲမှာ မေမေ အာယာတတွေ လွဲမှားမှုတွေ နှင့် ပြည့်နေသလို အစ်ကိုကိုလည်း ယွန်း အားနာလှပါသည်။

သူ့ခမျာ ညီအတွက် စိတ်ထိခိုက်နေရသည့်ကြားထဲ မေမေအတွက်လည်း စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ကိုယ့်ကံ အရင်နေရာဟောင်းလေးမှာ ပြန်ပြီး စက်ချုပ်။ ဘဝကို တကုပ်ကုပ်နှင့်ရင်ဆိုင်လိုက်ချင်တော့သည်။

သည်အခါ ရဲရင့်၏မျက်နှာကြီး ပြန်ပေါ်လာခဲ့ပြီး ကိုယ့်ကို အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ် သွေးစိမ်းရှင်ရှင်နှင့် ခုတ်ရောင်းမှာကို တစ်ဆက်တည်း မြင်ယောင်မိလိုက်ပြန်ပါသည်။

ယွန်း၏ အခက်အခဲကို နိုင်သခံ သိပါသည်။ ဒေါ်မြ သိတာ၏ပုံစံက ဘုရားလောင်း မျောက်မင်းပုဏ္ဏားကို ကယ်ခဲ့ သလိုပါပဲ။

လမ်းပြသည့်မျောက်မင်းကိုပင် အုတ်ခဲနှင့် ထုသတ်လေ မည့်ပုံစံ။

ဪ သူ့အတွေးအခေါ်တွေ လမ်းမှားနေတာပဲလေ။ တစ်နေ့တော့ အမှန်တွေမြင်လာမှာပေါ့။

နိုင်သခံ မချီပြီးနှင့် ယွန်းကို ဖြောင်းဖြပြီး ညှော်ခန်းဘက် သို့ ထွက်လာရသည်။ ကိုယ့်ကို အမြင်မကြည်သူတစ်ယောက်နှင့် အတူ နေထိုင်ရတာမို့ တိုက်ခန်းထဲမှာ အောက်ဆီဂျင်တွေ ပြတ် ကာ မွန်းကျပ်နေမိသလို။

“ရတယ် ညီမလေး။ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှမထားပါနဲ့။ အစ်ကိုမကူနိုင်တာတော့ ခွင့်လွှတ်နော်။ ညီမလေး တတ်နိုင် သလောက်ပဲ ချက်ပါ။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေပဲချက်။ ကျန်တဲ့ အသားငါးတွေ အစ်ကိုချက်ပါ့မယ်”

မျက်ရည်ဝေနေသည့်ယွန်းကို ထားခဲ့ပြီး သူ ကိုယ့်အခန်း ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။ နောက် ကိုယ့်စာရင်းဇယားတွေကို ကွန်ပျူတာထဲ ထည့်သိမ်းနေမိသည်။ ပြီးလျှင် -

အမှုအတွက် ရှေ့နေဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သစ်သီးတွေနှင့်ရင်း ယွန်း မျက်ရည်တစ်ပေါက် ပြုတ်ကျ တော့ ဒေါ်မြသိတာ မှဲ့မှဲ့ရွဲ့ရွဲ့။

“ညည်း နိုင်သခံကို ကြိတ်ချစ်နေပြီ။ ညည်း သူ့အတွက် ခံစားနေရတာမဟုတ်လား။ ကိုယ့်ရန်သူကို သွားချစ်တဲ့မိန်းမ။ ညည်းတော့ သေဖို့သာပြင်တော့”

ထမင်းစားပွဲမှာထိုင်ရင်း ကြိမ်းမောင်းနေသည့်မေမေဟာ ယွန်းကိုကျ တစ်ခါမှ မျက်နှာသာပေးခဲ့သည်မရှိပါ။

အစ်ကိုကိုသာ အမြဲတမ်း သူတတ်နိုင်သမျှ ဦးစားထား ချစ်ခင်ပြခဲ့တာ။ ဒါကြောင့်များ အစ်ကိုလူမိုက်ဖြစ်ရတာလား။

အနင်းခံနိုင်သည့်စပါး သန်သည်တဲ့။ ဘာပဲပြောပြော မေမေ ဝိုင်းအဖိနာလို့ သူမ ဝိုင်းကောက်ကျောက်ဖိ ဖြစ်လာခဲ့ရ ပါသည်။

ထိုင် ထိုင်ပြန်ပြီ။ ရယ် ရယ်ပြန်ပြီ။ အဝတ်အစားထင် တာတအစ လိုက်ပြောနေသည့် မေမေကြောင့် ယွန်းဟာ တကယ့်မိန်းမသားလေးဖြစ်ခဲ့ရတာ။

' သူမ ဖတ်ရသည့်စာပေတွေနှင့် အနီးကပ် ဆုံးမပဲ့ပြင်ပဲ့ သံည့် မေမေ။ အိမ်ခေါင်းရင်းမှ ဆရာမကြီးတို့ကြောင့် ယွန်းဟာ တကယ့်နုလုံးသားနူးညံ့၊ ဖြူစင်သည့် မိန်းမမြတ်လေး ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။

မေမေဟာ သမီးကို ထီးဖြစ်အောင် ပုံသွင်းတတ်ခဲ့လို့ သားကိုတော့ အားဖြစ်အောင် မမွေးဖြူတတ်ခဲ့။ သူ့သားဟာ သူ့ကို ပြန်ကိုက်မည်ကျားဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ယွန်း မေမေ့ကို ကော်ဖိတစ်ခွက် ဖျော်ပေးပြီး ကိတ်မုန့် အသေးတစ်လုံးကို ပန်းကန်ပြားလေးထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။ မေမေက ဆက်လက်ပြီး မြည်တွန်တောက်တီးဆဲ။

“ငါ ဘယ်သူမှမယုံဘူးအေ။ ရဲရင့်က ညည်းကိုရောင်း စားဖို့လုပ်တယ်။ နိုင်သခံကရော ငါတို့အပေါ် ဘာကိစ္စ ကောင်း ပြုနေတာလဲ။ တကယ်ဆို ငါ့သားက သူ့ညီကိုသတ်ခဲ့တာ။ သဘာဝအရ ငါတို့က တရားခံဘက်က။ သူက တရားလို။ သူ့ ရန်သူတွေကို သူက ဘာကိစ္စကယ်တင်ထားရတာလဲ။ ငါက သမီးအပျို သမီးချောချောလေးကိုမွေးထားရတဲ့မအေပါ။ သံသယ တွေ ဝင်ရလွန်းလို့ ငါ ဘယ်လိုမှ အသက်ရှူလို့တောင် မဖြောင့် ပါဘူးအေ”

သူ့အတွေးနှင့်သူ့သောက,ကလည်း ယုတ္တိရှိနေတာပါ ဝင်။

ယွန်း မေမေ့ကို ဘယ်လိုပြောင်းလဲအောင် ဖြောင်းဖြရမှာ မိလိမ့်။

“ဒါဆို မေမေက ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ။ သမီးတို့ (၂) ယောက် အရင်နေရာဟောင်းမှာ ပြန်ပြီး အရင်လိုပဲ ဆင်းဆင်း

ရဲရဲ ချို့ချို့တဲ့တဲ့နဲ့ စက်ပြန်ချုပ်နေကြစို့။ မေမေ့ဖို့ ဆေးဖိုးလည် အလှိုင်မမိ။ ထမင်းလည်း ဖြစ်သလိုစား။ အိမ်လခတောင် မနည် စုနေရတဲ့ဘဝကို ပြန်သွားကြမယ်။ ထ အဝတ်တွေသိမ်ဆို့ မေမေက ဆင်းရဲတွင်းမှာပဲ ပျော်တယ်မဟုတ်လား။ ဆင်းရဲတွင်း ထဲမှာပဲ နေချင်တာ မဟုတ်လား။ အဲဒီကနေပဲ မေမေ့အား လူမိုက်ကြီးကို မျှော်နေကြစို့”

ထွင်နေသည့်အသီးအနှံများကို လက်မှလွှတ်ချပြီး သူ မေမေ့ကိုတွဲတော့ မေမေက မျက်စောင်းကြီးကြီးထိုး၏။

အစ်ကိုနိုင်သင် ရှေ့နေဆီထွက်သွားလို့ သူမတို့သာအား စကားတွေ အားရပါးရ ပြောနေကြတာပါ။

“ညည်းက မရွံ့ပါနဲ့အေ။ ငါက သဘာဝမကျတဲ့ကိစ္စ နေရတာ ခိုးလို့ခုလုဖြစ်ကြောင်း ပြောပြနေတာပါ။ အရင်နေရာမှာ လည်း ပြန်မနေချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နိုင်သင်က ငါတို့ကို အထိ လောက်ကြာအောင် စောင့်ရှောက်ထားမှာလဲ။ ကျွေးမွေးထားမှာ လဲ”

“ဒါကတော့ မေမေ့ရယ်။ သူ စေတနာရှိအောင်လည်း နေဦးမှပေါ့။ ခုတော့ မေမေက သူ စေတနာပျက်အောင် အ

လုပ်နေတယ်။ အစ်ကိုကို ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် ရန်ပဲအမြဲလုပ် နေတယ်။ မေမေ ကျေးဇူးပြုပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပေးပါ။ အစ်ကို တ အစ်ကိုယွန်းအောင်တို့ (၂) ယောက်တည်း ထောင်ကျမယ့် အဖြစ်ကနေ တကယ့်တရားခံဖြစ်တဲ့ ရဲရဲကို အမှုထဲဆွဲသွင်းဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ”

“အေးပါအေ၊ ငါလည်း ဉာဏ်မမီတော့ပါဘူး”

“ဉာဏ်မမီလည်း အေးအေးနေလိုက်ပါ မေမေ့ရယ်။ သမီးတို့အတွက် အစ်ကိုအိမ်ဟာ ခေတ္တနားခိုရာ အေးရိပ်စရာပါ”

“နောက်တော့ရော”

“ဒါကတော့ သူတစ်ပါးအပေါ် တစ်သက်လုံး စီးဖိုးစား လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ သမီး အလုပ်လုပ်မှာပေါ့ မေမေ။ မေမေ့ကို မငတ်အောင် သမီးရှာကျွေးသွားမှာပါ”

“အပြောကတော့ ဖိုးစိန်ပဲ။ အကသာ ချိုနိုင်မိုင်”

“မေမေ့သမီးပဲလေ”

“ခွေးမ တတ်တယ်။ ဒါမျိုးကျ”

မေမေ မျက်စောင်းထိုးပြီး သူ့အခန်းဆီပြန်သွားပြီမို့ ယွန်း ထမင်းဟင်းများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ချက်ပြုတ်နေမိပါသည်။

အစ်ကိုပြန်လာရင် စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုစုယုယမယ်။
သူ ကြိုက်တတ်တာလေးတွေ ချက်ကျွေးမယ်။
ကျွန်မတို့ ခွဲခွာခြင်းမတိုင်မီပေါ့နော်။

အခန်း (၁၈)

နိုင်သခံတစ်ယောက် အဆိုလောကစုတွေကို ဆက်
တိုက်ကြံနေရပါလား။ ညီငယ်လေး အသေဆိုးခဲ့သေးပြီး ရဲရင့်နှင့်
နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ၊ ရင်ဆိုင်ရတာကတစ်မျိုး။ နောက်မှ လက်သီး
ပုန်းထိုးတာကတစ်မျိုး။

သည့်ကြားထဲ သွားရင်း လာရင်း ယွန်းကလေးကို သံ
ယောစဉ်တွယ်မိပြန်တော့ သူ့အမေကြီးက တဖြူရူရူ။

ဝါတွေဟာ လောကခံတွေပါပဲ။ လောကခံဆိုတာ အဆို

ချည်း မကြုံရပါဘူး။ အကောင်းလည်းလာဦးမှာပေါ့။ ကြုံကြုံခံနိုင် ဖို့ပဲ လိုတာပါ။

နိုင်သခံ ရှေ့နေနှင့် ဆွေးနွေးပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်မြသီတာ ဘယ်လိုပင်ဆိုးဆိုး၊ ယွန်းမျက်နှာလေး မြင်လိုက်ရ လျှင် ရင်ထဲ နွေးသွားရသည်။ ချမ်းမြေ့ရသည်။

သည်လိုမအေ၊ သည်လိုအစ်ကိုတွေထံမှ ယွန်းထို အလိမ္မာ ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိလေးတွေ့ရတာ တကယ် အံ့ဩ စရာ။

တောထဲမှာ ရှားပါးစွနုကူးနှစ်လေးပါပဲ။ နိုင်သခံ၏ကား ယဉ်ကြောထဲမှာ ဖြည်းဖြည်းမောင်းနေစဉ် နောက်ဘက်မှ ကား တစ်စီး ဝင်ဆောင့်လာတာကြောင့် သူ လှမ်းကြည့်ရ၏။

ထင်သည်အတိုင်းပါပဲ။ ရဲရင့်၏အစေအပါ။ အစွယ် အပွားတွေ။ လူကြားထဲတောင် လိုက်နောက်ရန်စနေကြပါလား။ သူကားနောက်ပြီးချိုင့်သွားပြီ။ ကားတန်းကြီးက တရွေ့ရွေ့ သွား နေရတာမို့ သူ ဆင်းကြည့်လိုမရ။

သည်တော့ နီးစပ်ရာရဲစခန်းသို့ ဖုန်းဆက်ပြီးတိုင်တာ ပေါ့။ ယာဉ်အမျိုးအစားနှင့် ကားရှေ့ခန်းမှကောင်တွေကို ဖုန်းနှင့်

သုံးရိုက်သည်။

နောက် ယာဉ်ထိန်းရဲကို လှမ်းအကြောင်းကြားသည်။ ထောကြာလျှင် သူ့နောက်မှကားက သူ့ရှေ့သို့တိုးတွေ့ပြီး အတင်းပင် မောင်းထွက်ပြေးသွားလေ၏။

ဆဲသံ၊ ဆိုသံတွေ တည်ညံ့ထဲမှာ ထွက်ပြေးသွားသည့် ကားကို နံပါတ်လှမ်းမှတ်ပြီး သူ သက်ဆိုင်ရာအသီးသီးသို့ လှမ်း တိုင်၏။

သို့သော် ထိုကားကတော့ ကိုယ်ပျောက်သွားသည့်နှယ်။ အားလုံး၏မျက်နှာကို အိုးမဲသုတ်ပြီး ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက် သွားပါလေသည်။

နိုင်သခံ ကိုယ့်ကားကို ဝပ်ရှော့ပို့ခဲ့ရပြီး တစ်ယောက် တည်း တက္ကစီနှင့် အိမ်ပြန်လာခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

သူ တံခါးခေါက်လိုက်တော့ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ချောင်းကြည့်ပြီး ယွန်း အပြေးကလေး တံခါးလာဖွင့်ပေးပါ၏။

တစ်လျှောက်လုံး မောပန်းခဲ့သမျှ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် နှုတ် အားကိုးတကြီးမော့ကြည့်လာသည့် ယွန်း၏မျက်နှာလေး မြင်လိုက်ရလျှင် အားလုံးပျောက်ကုန်ရသည်။

“ယွန်း”

“အစ်ကို ... ဘယ်တွေ့လျှောက်သွားနေတာလဲဟင်”

အိမ်မှာ အိမ်ဖုန်းသာထားပါသည်။ ယွန်းကို စိတ်မချလို့ ဟန်းဖုန်းပေးမသုံးပါ။ အန္တရာယ်တွေရှိလာမှာ စိုးလို့ပါ။

“ရှေ့နေနဲ့ သွားတွေ့တာပါ။ အပြန်မှာ ရဲရင့်ရဲ့ အသင်း အပင်းတွေနဲ့တွေ့လို့။ အစ်ကိုကားကို နောက်ကနေ ဝင်တိုက်ကြ တယ်”

“ဟင် အစ်ကို ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်”

ပြောရင်းမှ ပြူးပြူးပြာပြာနှင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာ ရှာနေသည့်ကောင်မလေးအသွင်က သနားစဖွယ်။

“အစ်ကို ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ။ ကားပဲနာတာ။ ဝပ်ရှော မှာ ထားပစ်ခဲ့ရတယ်”

“တော်တော်ဆိုးတဲ့လူတွေ။ တော်တော်မိုက်ရိုင်းတဲ့လူ တွေ။ အားနာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်။ ယွန်းတို့ကိုကယ်လို့ ခုလို ရန်များနေရတာပါ။ မေမေကလည်း မလိမ္မာဘူး။ ယွန်းတို့ကို ပစ်သားထားလိုက်ပါတော့ အစ်ကိုရယ်”

မျက်ရည်လေးအဝဲသားနှင့် ပြောနေသည့် ကောင်မလေး

အား သူ့ပုခုံးလေးဖက်ရင်း အားပေးရသည်။ တိုက်ခန်းတံခါးကို လည်း အပြန်ပြန်ပိတ်ရပါ၏။

“မဆိုင်ပါဘူး ညီမလေးရယ်။ သဘာဝတရားကြီးကိုက ခဲရင့်နဲ့အစ်ကိုက ရန်သူဖြစ်သွားပြီလေ။ ကိုယ့်ညီသတ်ထားတဲ့ တရားခံကို အစ်ကိုကလည်း ဘယ်ကျေနပ်မလဲ။ ယွန်းတို့ကို ကူညီလို့ရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ လာ အစ်ကိုကို ထမင်းပြင်ကျွေး။ ယွန်းတို့သားအမိရော စားပြီးပြီလား”

“မေမေကတော့ စားပြီးပါပြီ။ သူ့အခန်းထဲမှာ နားနေ တယ်။ ယွန်း အစ်ကိုကိုစောင့်နေတာ”

“အော်ကွယ် ... ဒါဆိုလည်း လာ”

ယွန်း၏ပုခုံးလေးကိုဖက်ကာ မီးဖိုဘက်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် စပိုရှပ်နှင့် ကြည့်ကောင်းနေသည့် နိုင်သခံအား ယွန်း တမော့ကြည့်ကြည့်။

သူကလည်း အိမ်နေရင်း ဂါဝန်လက်ပြတ်လေးဝတ်ထား သည့် ယွန်းကို ငေးလို့မဆုံး။

လက်မောင်းလှလှလေးတွေ လည်တိုင်လေးကအစ ပေါ် သမျှ အသားလေးတွေက ပွေးနှုတ်စက်လို့။

မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်၏ ကျက်သရေက ရှုမဆုံး ဖွယ်။

ဂါဝန်လေးက လုံလုံခြုံခြုံ။ ပန်းနုရောင်အပွင့်အိအိလေး တွေ။ သူမဘာသာ ချုပ်ဝတ်ပုံရ၏။ ယွန်းရောက်လာကတည်းက သူလည်း ဘာမှ ဝယ်မပေးဖြစ်ပါ။

ရှူးထိရှည်သည်ဂါဝန်လေးကြောင့် ခြေသလုံးလှလှလေး တွေကို သူ မြင်နေရပါ၏။

သူ စားပွဲမှာထိုင်ပြီး ယွန်း၏လှုပ်ရှားပုံလေးတွေကို ငေး ကြည့်နေမိပါသည်။ သူနှင့် အသက် (၁၀) နှစ်လောက်ငယ်မည် ကောင်မလေး။

အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တည်ငြိမ်သည့်ကောင်မလေး။ မအေနှင့်အစ်ကို ဒိုင်ခံပြီး ဆိုးသမျှ သူမက တရားတွေရနေလေ သလားမသိ။

“အစ်ကို ခဏလေးနော်”
“အင်းပါ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ”

ယွန်း ထမင်းပွဲပြင်တာကို သူ အကဲခတ်သည့် ဒိုင်လူ ကြီးလို ထိုင်ပဲကြည့်နေမိပါသည်။

ခဏကြာလျှင် ထမင်းပွဲပြင်ပြီးသွားပါပြီ။ ထမင်းဟင်း ပူပူနွေးနွေးလေးများက မွှေးပျံ့နေပါ၏။

“အစ်ကို မြန်မာထမင်းဟင်းတွေပဲနော်။ ယွန်း ဥရောပ စာတွေ၊ တရုတ်စာတွေ၊ ကုလားစာတွေ မချက်တတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုစားချင်ရင်တော့ ယွန်းကို သင်ပေးပါ”

“လာ ထိုင် ညီမလေး။ အစ်ကိုကလည်း မြန်မာလူမျိုး အစစ်ကြီးပါဗျာ။ မြန်မာထမင်း ဟင်းပဲကြိုက်ပါတယ်။ ထိုင်းစာ တရုတ်စာတွေ ခံတွင်းမတွေ့ပါဘူးတဲ့ဗျာ”

“တော်သေးတာပေါ့”
“ကဲ ဟင်းအမည်လေးတွေ ပြောပြပါဦး”

စားပွဲပေါ်မှာ ဟင်းခွက်တွေကတော့ (၁၀) ခွက်လောက် ဒို့မလားပင်။

ယွန်းက အပြုံးမျက်နှာလေးနှင့် -

“မနက်က အစ်ကိုကိုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ဒါက သီးစုံကုလားဟင်း။ ဒါက ကန်စွန်းပလိန်။ ဒါက မြင်းခွာရွက် သုပ်။ ဒီဟင်းက အစ်ကိုပြောတဲ့ ဝက်သားလုံးကြော်။ ဒီဘက်က ငါးခူကြော်။ ဝက်သားအစပ်ချက်။ နောက် ငါးပိရည်ဖျော်။ တို့

စရာက ရှောက်ရွက်၊ သခွားသီး”

“အိုကေ၊ ထမင်းနည်းနည်း ဟင်းများများစားနော်။ ညီမလေး နည်းနည်းပိန်တယ်။ ဒီထက်ပိုမှ ကြည့်ကောင်းမှာ”

“ဟင်း သူများတွေဖြင့် ပိန်ချင်ကြလို့”

“ပိန်တာမလှပါဘူးကွာ။ နည်းနည်းပြည့်မှ ပိုလှတာ။ ချမ်းချမ်းကြည့်ပါလား။ အပျိုတုန်းက ရိုးကြီးဂေါင်ဂင်ကြီး။ ခုကလေးအမေဖြစ်လာမှ လှလာတာ”

ပြောလည်းပြော ယွန်းပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေထည့်ပေး သည့် နိုင်သခံအား ယွန်းမှာ လက်ကလေးတကာကွာ။

“ယွန်းက အသီးအရွက်ကြိုက်တာ အစ်ကို”

“ဟင်းသီးဟင်းရွက်လည်းစား။ အသားငါးလည်း နည်းနည်းတော့စား”

နောက်ဆုံး သူကျေနပ်အောင် ယွန်း နည်းနည်စီ ခုံအောင်စားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၁၉)

ယွန်း မီးဖိုဘက်မှာ ချက်ပြုတ်နေတုန်း ပေပေ ဧည့်ခန်းထဲမှာ တရားနာနေပါ၏။

ယွန်း ပြောင်းဖြူထားလို့ မေမေ အရင်လိုမသောင်းကျန်။ သည်တော့လည်း သနားစရာ။

ပညာအခြေခံနည်းပြီး ကြမ်းတမ်းသည့်ဘဝမှာ ကျင်လည်ခဲ့သူမို့ စိတ်ထားတွေကတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း။

ပျော့ရင်ဖယောင်း၊ မာရင်သံချောင်း။ အစ်ကိုယွန်း

အောင်က မအေ့သွေးရော ပတ်ဝန်းကျင်စရိုက်ရောပေါင်းပြီး ဆိုးနေတာ။

ယွန်းသာ အိမ်နီးနားချင်း တစ်လမ်းတည်းမှ ဆရာမကြီး၏ ဆုံးမသွန်သင်မှုနှင့် ကိုယ့်မအေ၊ အစ်ကိုတို့ကို ကြည့်ပြီး တရားရနေတာ။

ဒေါ်မြသိတာ တရားနာနေခိုက် တိုက်ခန်းတံခါးကို တဂျိုင်းဂျိုင်း ဆွဲလှုပ်သံကြောင့် ကျွန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

“အဘ”

ဘိုးတော်။ ဘိုးတော်ပျောက်နေတာ ကြာပြီမို့ ဒေါ်မြသိတာ ဝမ်းသာအားရနှင့် သံဘာဂျာတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ကြွပါ ဘိုးတော် ဘုရား”

“အဘလို့ခေါ်ပါ၊ အိမ်သားတွေရော”

“ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး အဘ။ အိမ်မှာ သမီးနဲ့ တပည့်တော်လဲ ရှိပါတယ်”

“ကဲ ဘုရားခန်းပြ၊ ဘုရားခန်းထဲမှာ အစီအရင်တွေ ယကြာတွေ လုပ်ပေးရမယ်”

“သမီးရော ခေါ်ရမလား အဘ”

“ထားလိုက်၊ ဒကာမကြီးကို အရင် လိပ်ပြာသန့်ပေးရမယ်။ ဝိညာဉ်ဆိုးတွေ ဖယ်ရှားပေးရမယ်”

“တံခါးပိတ်လိုက်ဦးမယ် ဘုရား”

“နေပါစေ၊ ထားလိုက်။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ နှင်ရဦးမှာ။ ထွက်ရဦးမှာ”

“ဪ တင်ပါ့ဘုရား”

ဘုရားခန်းက အောက်ထပ်တွင်ပင်ရှိသဖြင့် ရဲရင့် ဘုရားခန်းမှာ ဆေးဖယောင်းတိုင်တွေထွန်း၊ ဒေါ်မြသိတာကို ပရိတ်ရေတိုက် ပရိတ်ရေပက်သည်။

ခဏကြာလျှင် ဒေါ်မြသိတာ ဘုရားခန်းတွင်ပင် သတိမေ့ လဲကျသွားခဲ့သည်။

ရဲရင့် လှစ်ခနဲ ပြန်ထွက်သွားတာလည်း ယွန်းမသိပါ။ တိုက်ခန်းတံခါးက စေ့ရုံ။ သံဘာဂျာတံခါးတွေကလည်း စေ့ရုံ။ ယွန်းသိတာ တိုက်ခန်းကိုပိတ်ထားတာပဲ။

မနက် (၁၀) နာရီခွဲလောက်မှ နိုင်သခံ အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ ပြုံးပြုံးပြာပြာ။

တံခါးတွေကစေ့စေ့ထားခဲ့တာကိုး။

“ယွန်း ယွန်းရေ ... ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေကြတာထဲ
တံခါးတွေ ဘာလို့ပိတ်ထားတာလဲ။ ခက်လိုက်တာကွာ”

“ဟင် ယွန်းမသိဘူးအစ်ကို။ မေမေ အိမ်ရှေ့မှာ တဏှာ
နာနေတာ”

ယွန်း ပြေးထွက်လာတော့ တံခါးတွေက ဧရာခံနေတာ
တာ။ နိုင်သစ် တိုက်ထဲသို့ ဝင်လာပါတယ်။

“မေမေရော မေမေ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

“ရှာလေ အိမ်ထဲမှာရှိမှာပေါ့”

နိုင်သစ် တံခါးကို သေချာသော့ခတ်ပိတ်ပြီး ယွန်းနှင့်
အတူ ခေါ်မြသီတာကို ရှာရသည်။ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်

“ဟင် မေမေ”

ဘုရားခန်းထဲမှာ ဝပ်လျက်သား ငြိမ်သက်နေသည့် ဇာ
မြသီတာ။ ဘုရားခန်းတစ်ခုလုံးလည်း အလုံပိတ်ထားတာမို့ အငွေ
တွေ၊ အနံ့တွေက မွှေးသလိုလို ညှိသလိုလို။ မွန်နေတယ်။

“ဟာ ဒါ ဒါ မရိုးသားဘူး။ အိမ်ထဲကို လူဝင်တာ”

ခေါ်မြသီတာကိုပွေ့ပြီး နိုင်သစ်နှင့်ယွန်း ဘုရားခန်း
အပြင်သို့ အမြန်ဆုံးထွက်ခဲ့ရပါတယ်။

သို့သော် သတိမထားမိသည့်အတွက် အနံ့တွေ၊ အငွေ
တွေ ရှူခဲ့ရသဖြင့် (၂) ယောက်လုံး မူးဝေဝေ ငြီးစိစိ။

နိုင်သစ် အားတင်းပြီး သူ့တပည့် (၂) ယောက်ကို
ဖုန်းဆက်ခေါ်ရသည်။

“ညီလေးတို့ရေ အိမ်မှာတော့ ပြဿနာတွေနေပြီ။
အမြန်ဆုံးပြန်ခဲ့ကြကွာ”

ဖုန်းပြောပြီးတော့ သူလည်း သတိလစ်ချင်ချင်။ ခေါ်မြ
သီတာလည်း ဧည့်ခန်းက သားမွေးကော်စောပေါ်မှာ အခွေလိုက်။
ယွန်းကတော့ ဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာပေါ်မှာ လဲနေချေပြီ။

အိမ်ပျော်လေသလား။ သတိမေ့သွားတာလား။ နိုင်သစ်
ကတော့ ကိုယ်ခံအားကောင်းသူမို့ သတိမလစ်သေး။ ဆရာဝန်ဆီ
ဖုန်းဆက်။ ဝေဠုနှင့် သက်ခိုင် ပြန်အလာကိုစောင့်။

တံခါးကိုပိတ်ထားပြီး (၃) ယောက်သား ဖရိုဖရဲ။ တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကူညီနိုင်ကြတော့။ နိုင်သစ်လည်း
သတိလစ်လုလု။

တစ်နာရီလောက်ကြာမှ ဝေဠုတို့ အရင်ရောက်လာခဲ့
သည်။ နိုင်သစ် တံခါးကို အားတင်းပြီးဖွင့်ပေးရပါတယ်။ အကျိုး

အကြောင်းတောင် မပြောနိုင်။ ကိုယ့်လူတွေရောက်လာပြီမို့ သူ
စိတ်ချလက်ချ သတိလစ်သွားခဲ့ပါပြီ။

နိုင်သခံ သတိကောင်းကောင်းရလာချိန်မှာ ယွန်းက
ကြေကြေကွဲကွဲ၊ ယူကျုံးမရ ငိုကျွေးနေ၏။ မနက် (၁၁) နာရီ
လောက်က သတိလစ်သွားတာ ယခု ညနေစောင်းပြီ။

သူ ပြုံးပြုံးပြာပြာနှင့် ကြိုးရန်းထလိုက်တော့ ယွန်းက
သူ့အနားသို့ ပြေးလာ၏။

“အစ်ကို မေမေ မေမေလေ”

“ဟင် ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သေ သေပြီ”

“ဟာ”

ဘုရားခန်းထဲမှာ မူးဝေစေတတ်သည့် အငွေ့တွေတို့
လူမသိ သူမသိနှင့် ကြာမြင့်စွာ ရှူရှိုက်ခဲ့ရသဖြင့် ဒေါ်မြသီတာ

ခံနိုင်ရည်မရှိတော့တာဖြစ်မည်။

သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း (၂) ခါတောင် သည်လိုရှုခဲ့ရပြီ
မို့ သည်တစ်ခါ ဒဏ်မခံနိုင်တော့။

“ဆရာဝန်ရော မလာဘူးလား”

“လာတယ်၊ ဆရာဝန်မလာခင်ကတည်းက ကျွန်တော်
တို့ရောက်ကတည်းက ဒေါ်မြသီတာ အသက်မရှိတော့ဘူး”

သည်ထန်စွာ ငိုကြွေးနေသည့် ယွန်းကိုလည်း မဖြောင်း
ခြနိုင်။ နိုင်သခံ ငူငူကြီးငိုနေမိပါသည်။ ရဲရင့် တော်တော်ခြေ
သွက်ပါလား။ သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံးကို အမှည့်ခြေ ခြေတော့မည်။

ဒေါ်မြသီတာက သူ့အပေါ် အမြင်မကြည်ပေမယ့် ယခု
လို သေဆုံးသွားသည်အထိ မဖြစ်စေချင်ပါ။ ယွန်းအတွက် ပိုမို
အားထားရာ ရွှေတောင်ကြီး ပြိုသွားခြင်းပါပေ။

ဝေဠုနှင့်သက်နိုင်ပါ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ခိုင်းနေကြသည်။
အသုဘကိစ္စကတော့ ရပ်ကွက်ထဲရှိ နာရေးကူညီမှုအသင်းကိုပဲ
အကြောင်းကြား အလှူငွေထည့်လိုက်လျှင် အားလုံးအဆင်ချော
ပါလိမ့်မည်။

အဆင်မချောသေးတာ ယွန်းကလေးပါပဲ။ ဘယ်လိုတွေ

ရှေ့ဆက်စခန်းသွားရပါ။ အမှုကိစ္စကြီးကလည်းတန်းလန်း။ ရဲရင့်
၏ အန္တရာယ်ကလည်းမသေ။

ယခုဆို ဒေါ်မြသီတာကို လုပ်ကြံလိုက်နိုင်ပြီဆို ယွန်းကို
ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးလို ဖမ်းလိုက်ရုံ။

နိုင်သခံ ရဲရင့်ကို ပညာပေးချင်ပေမယ့် ဟိုက ကလိမ်
ကကျစ်ကျ။ မိုက်ရိုင်းယုတ်မာသည့်နေရာမှာ ဆရာကြီးမို့ အရာရာ
နာတစ်ဖျားသာနေသည်။

ယောက်ျားတွေကြားထဲမှာနေရမည့် ယွန်းကလေး
ကိုယ်တွေက စည်းကမ်းရှိရှိ သိက္ခာရှိရှိနေပေမယ့် ယွန်းကလေး
အားငယ်ရှာမလား။

“အစ်ကို ယွန်း ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟင်။ ဘယ်လိုနေရ
မလဲ။ မေမေ မရှိတော့ဘူး။ မေမေက ယွန်းကို ထားပစ်ခဲ့ပြီ။
အစ်ကိုယွန်းအောင်ကလည်း ထောင် အနှစ် (၂၀) လောက်ကျ
မှာ။ ယွန်း ယွန်း သေတာမှကောင်းပါဦးမယ်ရှင်”

သူ့နေရာလေးမှာ အရုပ်ကြီးပြတ်ထိုင်ချရင်း ယွန်း
မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ် စီးကျနေလေတော့ နိုင်သခံ ရင်နှင့်
ရပါသည်။ ကိုယ်လည်း ခံစားဖူးတာပဲလေ။

ကိုယ်ကမှ ညီငယ်ကို ချစ်ခင် ကြင်နာ ယူကြီးမရ
ခံပြင်းခြင်းတို့သာ။ ယွန်းမှာတော့ ပိခင်ကြီးမို့ အားကိုးတွယ်တာ
ခြင်းတွေပါ ပါလိမ့်မည်။

နိုင်သခံ ငိုနေရာမှထပြီး ယွန်း၏ နဘေးမှာထိုင်ရ
သည်။ အားပေးရဦးမှာပေါ့။

“မငိုပါနဲ့ညီမလေးရယ်၊ အစ်ကိုလည်း ညီမလေးတို့
သားအမိကို အစွမ်းကုန် စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါပဲ။ ကံကြမ္မာကိုပဲ
ယိုးမယ်ဖွဲ့ရမလား။ အန်တီဘဝအကြောင်းကံပေပဲလား။ တံခါးဖွင့်
ပေးတာလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ နေမှာပေါ့။ အစ်ကိုက သေပြီးသူ့ကို
အပြစ်မတင်ပါဘူး။ အခု ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ထဲက တံခါးဖွင့်
တာ။ ယွန်းက နောက်ဘက်မှာ ချက်ပြုတ်နေတာ။ လူ့သတ်
သမားက တာပစ္စည်းမှမယူ၊ ယွန်းကိုလည်း အန္တရာယ်မပေးတာ
ကျေးဇူးကြံဖန်တင်ရမလိမ့်”

“ရဲရင့်တို့လက်ချက်ဖြစ်မှာပါဗျာ။ သူတို့ တစ်ယောက်
ချင်းဖြိုမှာ ကြည့်နေ”

ဝေဠု ဝင်ပြောသည်မှာ သဘာဝတော့ ကျပါ၏။ နိုင်
သခံ ကိုယ့်အတွက် စိတ်မပူ။ ယွန်းအတွက်တော့ စိတ်ပူပါသည်။

ဘာအားကိုးမှမရှိရှာသည့် တစ်ကောင်ကြွက်၊ မျက်နှာ
ငယ်မလေး။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုစခန်းသွားရပါ။

လောလောဆည် ဒေါ်မြသီတာ၏ နာရေးအတွက်
စီစဉ်လုပ်ကိုင်ရင်း ယွန်းကို အားပေးရပါမည်။

အခန်း (၂၀)

လူ့ပိုက်ကြီးမှာလည်း နှလုံးသားရှိပါသည်။ အချုပ်ထံထိ
ဆိုးဖောက်ဝင်လာသည့် ရဲရင့်၏အစွယ်အပွားတွေ၏ ပြောစကား
များက ယွန်းအောင်၏ နှလုံးသားကို ငရဲမီးနှင့် ပက်နေ၏။

“မင်းအမေ သေသွားပြီ။ မင်းညီမကို နိုင်သခံက သိမ်း
ပို့က်ထားတယ်။ လက်ထပ်ထားတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ခြေတော်
တင်ထားတာ။ သဘောပေါက်”

“ဘာ ဟောကောင်၊ မင်း ဘာစကားပြောလိုက်တာလဲ။

ငါ့ညီမက ခေါင်းမရှိတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူးကွ။ လိမ္မာထဲ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ငါ့အမေကရော ဘာကိစ္စ သေချာ
လဲ”

“မင်းက မယုံဘူးမလား။ မယုံတာတော့ ငါလည်း
မတတ်နိုင်ဘူး။ အေး မင်းနေရာမှာ ငါဆိုရင်တော့ အဲဒီကောင်ကို
တွေ့ရာသချိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ”

ယွန်းအောင်ပုံစံက အရှူးတစ်ယောက်လို။ သူ မယုံ
သားဦးလည်းအနားသို့ပြေးလာ၏။

“ဟေ့ကောင် ဂျင်မီ။ မင်းကို ရဲရင့်ပြောခိုင်းတာ မဟုတ်
လား။ ငါ့အမေက ဘာရောရဂါနဲ့သေရမှာလဲ။ လေဖြတ်တယ်
ဆိုပေမယ့် အခု ကောင်းသွားပြီလေ။ ငါ့အတွက်တောင် ယတြာ
တွေ ဘာတွေ ချေနေ ဆုတောင်းနေတာပါ”

“မယုံလည်းနေကွာ။ မနေ့ကပဲ ငါတို့ တိတ်တဆိတ်
အသုဘလိုက်ဖို့လိုက်ကြသေးတယ်။ ရေဝေးမှာ သင်္ကြိုဟ်တယ်။
ယပ်တောင်ကမ်းလို့ ယပ်တောင်ကစာတောင် ငါ့ခွာပြီးယူလာခဲ့
တယ်။ မင်းကိုပြချင်လို့ပါ”

“တောက်”

ဂျင်မီက သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ စာရွက်ကို ထုတ်ပြ
လိုက်၏။

ဒေါ်ပြုသီတာ

အသက် ၄၄-နှစ်။

“ဟာ ငါမယုံဘူးကွာ မယုံဘူး။ ငါ့အမေက ငါ့ကိုသိပ်
ချစ်တာ။ ငါ ထောင်ကထွက်အလားကို စောင့်နေရှာတာ”

“အေး မယုံနဲ့ မယုံနဲ့ ငါကမင်းကိုညာပြောတော့ရော
ဘာအကျိုးရှိမလဲ။ အခု မင်းအမေသေပြီ။ မင်းညီမကို နိုင်သခံက
သိမ်းပိုက်ထားတယ်။ မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ ပြော လူမိုက်
ကြီး မင်းဘာတတ်နိုင်သလဲ”

“အီး ဟီး ဟီး”

ရင်ဘတ်ကိုဖိ၊ လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး
မေးကြောကြီးများ ထန်တင်းနေရင်း မနိုင်ရင်ကာ မချီတင်ကဲ
အသံကြီးနှင့် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျနေသည့်
လူမိုက်ကြီးယွန်းအောင်။

သားဦးမှာလည်း ပြောစရာ၊ ပြောင်းပြစရာ စကားလုံး
မရှိ။ ရှာမတွေ့၊ သူပါရောပြီး စိတ်ထိခိုက်ရုံ။

အကာအကွယ်မရှိတော့သည့် သူ့ညီမခမများ ဂျင်မီပြောသလို ဒုက္ခတွေ လည်စင်းခံနေရပြီလား။

အပြင်လောကမှာ ယုံစရာ အပ်စရာလူမရှိ။ သူ ကြားနေခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းတွေ။

လူမိုက်တစ်ယောက်ထောင်ကျတော့ အဲဒီလူမိုက်ရဲ့မိန်းမကို လူမိုက်၏သူငယ်ချင်းတွေကပဲ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှု စောင်မလိုက်ကြတာ ဖာဖြစ်သွားသတဲ့။ လူမိုက်ကလည်း ထောင်ကထွက်လာတော့ သူ့မိန်းမကို လိုင်းသွင်းပေးသည့် သူငယ်ချင်းတွေကို လျှောက်သတ်။

ဇာတ်ကနာသည်။ လူမိုက်တစ်ယောက်၏ဘဝက လားရာမကောင်းသလိုပဲ။ ထိုလူမိုက်၏ မိသားစုမှာလည်း အဖြစ်ဆိုးတွေနှင့်ပဲ နိဂုံးချုပ်ရပါ၏။

ယွန်းအောင် ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံးထဲ နောင်တတွေနှင့် ပူလောင်ကျွမ်းမြိုက်နေရသည်။ ဒေါသ၊ သောကတွေကလည်း လောင်စာအဖြစ် ထပ်ပိုးလျက်။

ယခုနေ သူ တစ်ရက်လောက်ပဲ အပြင်သို့ထွက်ခွင့်ရချင်ပါသည်။ သေမထူး နေမထူးဘဝမှာ သူ့မိသားစုကို ဒုက္ခပေး

သည့် တရားခံအစစ်ကို သူ့လက်နှင့် ဂျှိုးသတ်သလို သတ်ပစ်ချင်သည်။

ယခုတော့ ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးလောင်နေရပါ၏။ တရားခုက နိုင်သခံ။ သူ့အမေရော ညီမပါ နိုင်သခံအိမ်မှာ နေကြတာ။ ယခု အမေသေသွားပြီဆိုတော့ မိယွန်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုနေရရှာပြီလဲ။

ဂျင်မီ ပြောသလို -

“တောက်”

သူ့မှာ မရှူနိုင် မကယ်နိုင်။ ဂျင်မီကလည်း စကားကို ဖြေမပေးဘဲ တစ်ခါတည်း ဆွဲကြိုးချသေချင်စိတ်ပေါက်အောင် လောင်စာထည့်ပေးနေပါ၏။

“လောလောဆည် မိယွန်းကို အဲဒီကောင်ရဲ့လက်က ကယ်ထုတ်နိုင်တာ ရဲရင့်တို့ပဲရှိတယ်။ မင်းညီမဆီကို စာတစ်စောင်လောက်ရေးပေးလိုက်။ နိုင်သခံဆိုတာ အကြံဆိုးနဲ့ ချဉ်းကပ်လာတဲ့ ကိုယ့်ရန်သူ။ ရဲရင့်ကတော့ ကိုယ့်ဘော်ဒါအချင်းချင်း။ မင်း ဘယ်သူ့ကို ယုံမလဲ ယွန်းအောင် သေချာစဉ်းစား”

“ငါ ဘယ်သူမှမယုံဘူး။ ဘယ်ကောင်မှ မကောင်းဘူး။

ငါ့ညီမကို ငါတွေ့ချင်တယ်။ အကျိုးအကြောင်းတွေ သိချင်တယ်
ယွန်းအောင် ဒေါသတွေကြီးနေတော့ ဂျင်မိက စိတ်ရှည်
လက်ရှည် နားချသည်။ နောက်ဆုံးကျ ယွန်းအောင်ထံမှ သူ့ညီမ
ထံရေးသည့်စာတစ်စောင်ကို ဂျင်မိ အရယူလိုက်နိုင်သည်။
သူ့အမှုက အချုပ်ထဲ (၂) ရက်လောက်နေပြီးသည်နှင့်
အာမခံနှင့် ပြန်လွှတ်လိုရသည့်အမှုမို့ သာသာယာယာ။

မိယွန်း။

အခု နင်ဘာဖြစ်နေသလဲ။

ကိုယ့်မအေကိုသတ်တဲ့ကောင်ဆီမှာ ဘဝပျက်ခံပြီး နေ
နေရသလား။ ရဲရင့်တို့နဲ့ပူးပေါင်းပြီး ငါ့ကိုလွှတ်အောင်လုပ်ပေးဖို့
နိုင်သခံထက်စာရင် ရဲရင့်တို့ကမှ နင့်အပေါ် ကူညီ
စောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်။

မေမေသေတဲ့အတွက် ဒီကောင့်ကိုငါ တစ်သက်မလေ့

ဘူး။ နင်လည်း ကိုယ့်ဘဝကို မနစ်မွန်းရအောင် စောင့်ရှောက်
ကာကွယ်ပြီးနေပါ။

ရဲရင့်တို့စောင့်ရှောက်မှုကိုခံယူပါ။ ငါ့စကားကို မြေဝယ်
မကျနားထောင်ပါ။ နားမထောင်ရင် ငါ့အကြောင်းသိမယ်။

**နင့်အစ်ကို
ယွန်းအောင်**

အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိတုန်း စာကို ကလေးတစ်ယောက်
သံဘာဂျာတံခါးမှတစ်ဆင့် ထိုးထည့်သွားတာ။

စာကိုဖတ်ပြီး ယွန်း စိတ်ရှုတ်ထွေးရသည်။ ဘာမှ မသိ
ဘဲနှင့် စွတ်တွယ်နေသည့်အစ်ကို။

ရဲရင့်ကိုများ လူကောင်းထင်နေရသေး၏။ သို့သော် ငယ်
ဇဉ်ကတည်းက အစ်ကို့ကို အသေကြောက်ရသူမို့ စာလေးကိုင်
ပြီး သူမ ဝိုင်နေရခိုက် အပြင်မှပြန်လာသည့်အစ်ကိုနှင့် တိုးရ
သည်။

“ဘာစာလဲ ညီမလေး”

အစ်ကို့ကိုတော့ ယွန်း ဘာမှ လျှို့ဝှက်မထားချင်ပါ။
အစ်ကို့ကို ယွန်း ယုံလည်းယုံကြည် အားလည်းကိုးမိပါသည်။

စာကိုလှမ်းပေးလိုက်တော့ နိုင်သခံ မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်
ပြီး ဖတ်နေ၏။

“ရဲရင့်တို့ဘက်က လက်သွက်လှချည်လား။ ညီမလေး
သဘောကရော”

“ရဲရင့် ဒီလောက်ဒုက္ခပေး။ အန္တရာယ်ကွင်းထဲ ဆွဲချနေ
တာ သိနေတာပဲအစ်ကိုရယ်။ ယွန်း အစ်ကိုစောင့်ရှောက်မှု
အောက်မှာပဲနေမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမရယ်။ အစ်ကိုကို အကြွင်းမဲ့
ယုံကြည်မှတော့ အစ်ကိုကလည်း အသေခံပြီး စောင့်ရှောက်
ကာကွယ်ပေးသွားရုံပါပဲ”

“အစ်ကို အထင်လွဲနေတာကိုတော့ ယွန်းသွားပြီးရှင်းပြ
ချင်ပါတယ်။ အချုပ်တွေ ထောင့်တွေဆိုတာလည်း ယွန်းတို့လို
လူဆိုး လူပိုက်ရဲ့နမူနာတွေအတွက် ရောက်ကိုရောက်ရမယ့်နေရာ
တစ်ခုပါ အစ်ကိုရယ်”

နိုင်သခံ အတန်ကြာစဉ်းစားနေပြီးမှ -

“အင်းလေး ယွန်း ဒီလောက်စိတ်ထက်သန်နေရင်လည်း
အစ်ကိုမတားတော့ပါဘူး။ လိုက်ဖို့ပေးပါ့မယ်။ အစ်ကိုက ယွန်းကို

စိုးရိမ်လို့ပါ။ ယွန်းအစ်ကိုက လူဆိုးလူပိုက်ပီပီ စိတ်တွေကြီးပြီး
ပြောလားဆိုလား။ ရိုက်လားပုတ်လားတွေ လုပ်မှာစိုးတာ တစ်ခု
ပါပဲ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ ယွန်း အဲဒီလိုဖြစ်လာရင်
လည်းခံပါ့မယ်”

မျက်ရည်တွေနှင့် ယွန်းကို နိုင်သခံ မသက်မသာ ကြည့်
နေရပါသည်။

မိသားစုထဲမှာ လူဆိုး လူပိုက်ပါလာရင် တစ်ဆွေလုံး
တစ်မျိုးလုံး စိတ်ဆင်းရဲရတော့တာပါပဲ။

“ကဲ အစ်ကိုတို့ ထမင်းစားရအောင်”

နေ့လယ် (၁) နာရီနားနီးပေမယ့် နိုင်သခံ ထမင်းမစား
ရသေး။ ယွန်းလည်း မစားဖြစ်သေးပါ။ နိုင်သခံ နှိုးဆော်လိုက်မှ
ယွန်းလည်း မီးဖိုဘက်သို့ လျှောက်သွားတော့သည်။

ယွန်း ခူးခပ်နေတာကို အငေးသားကြည့်ရင်း ရှေ့ခရီး
အတွက် နိုင်သခံ စဉ်းစားတွေးတောနေရပါသည်။

ယွန်းကို သူလက်ထပ်လိုက်လျှင် ရဲရင့်တို့ ပြဿနာမှ
လွတ်ကင်းသွားပြီး သူလည်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် စောင့်ရှောက်ခွင့်ရမည်။

လူမြင် သူမြင်လည်းတင့်တယ်မည်။

ခက်တာက ယွန်းကို ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ။ ချစ်စကား
လက်ထပ်စကား ဘယ်လိုပြောပြရမှာလဲ။ သူ မသိ။

“ညီမပါလာစားလေ၊ မစားရသေးဘူးမဟုတ်လား”

“အစ်ကိုစားပါ။ ယွန်း နောက်မှစားပါ့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အရင်ကလည်း ဒီလိုပဲ အတူတူစားနေ
ကြတာပဲ”

“အရင်က မေမေရှိတယ်။ အခုက ယွန်းတစ်ယောက်
တည်းရယ်”

“တစ်ယောက်တည်းရော ဘာဖြစ်လဲ ယွန်းရယ်။ တစ်
ကောင်ထဲပဲ ခြင်္သေ့ဆိုသလို ကိုယ့်တဝကိုယ် အားတင်းစမ်းပါ
လား။ အစ်ကိုနဲ့အတူ စားရမယ်”

နိုင်သခံ အတင်းအကျပ်ခေါ်နေသဖြင့် ယွန်း သူနှင့်
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဝင်စားတော့လည်း သူက အနားသိုလှမ်းရွှေ့၏။

“ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်း ဘယ်မရွှေ့ပါဘူး ယွန်းရယ်။
ထမင်းအတူစားကြတာ ဘာဖြစ်သလဲနော်”

“လူမြင်မကောင်းဘူးပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

“ဘယ်လူမှမမြင်ဘူး။ မြင်လည်း ဂရုမစိုက်ဘူး။ အစ်ကို
က ယွန်းကို လက်ထပ်ယူမယ်လို့တောင် စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“ဟင် အစ်ကို”

စားနေသည့် ထမင်းစားခွန်းလေး ပြုတ်ကျသွားပြီး
ကောင်မလေး လန့်သွားပုံကသနားစရာ။

“အစ်ကိုရယ် ယွန်းက ယွန်းက”

“ယွန်းက ဘာဖြစ်သလဲ”

“ယွန်းက ဂုဏ်မရှိ ငွေမရှိ ဆွေမဲ့ မျိုးမဲ့၊ ပွဲလယ်မတင့်
ဘဲသူပါ အစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကိုကရော ဘယ်ပွဲတွေလျှောက်တက်နေမယ့်
ပါရဂူကြီးမို့လဲ။ ဒီမှာ ယွန်း လောကမှာ အမြင့်မြတ်ဆုံး ဂုဏ်ဟာ
မိုးဂုဏ်ပဲ။ တန်ဖိုးအရှိဆုံး ရတနာကလည်း သစ္စာတရားနဲ့ ဖြူစင်
ခြင်းပဲ။ အဲဒီတရားအားလုံး ယွန်းဆီမှာ အစ်ကိုတွေ့ရတယ်။
ယွန်းဟာ တန်ဖိုးမမြတ်နိုင်တဲ့ ‘အဖိုးတန်မြ’ လေးပဲ”

“ရှမ်းကြိုက် နွားချော မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ ယွန်းနဲ့
အစ်ကိုက ဘက်တစ်ဖက်စီကပါ။ နောင်တစ်ချိန် အစ်ကို သွေး
အေးသွားတဲ့အခါကျရင် ယွန်းကို လူသတ်သမားရဲ့ညီမ၊ ငိုညီကို

သတ်တဲ့လူရဲ့ညီမဆိုပြီး ယွန်းကို မုန်းမှာကေနိပါ”

“ဪ ကဲ ယွန်းကိုချစ်စကားပြောရတာ အရမ်းလက်ဝင်တာပဲ။ ထမင်းသာဝင်အောင်စားကြစို့။ နောက်မှထပ်ပြီး ဆွေးနွေးမယ်”

အစ်ကိုက ထမင်းကို အားပါးတရစားနေပေမယ့် ယွန်းခမျာ ရင်ပြည့်သွားရပါပြီ။ အချစ်ဆိုတာ ရင်ပြည့်စေသည်ထင်မိ၏။

နိုင်သခံ ယွန်းကို ရွန်းရွန်းစားစားနှင့် တစ်ပုံတစ်ပုံကြည့်မိပါ၏။

ဖြူစင်သူလေးမို့ တသိမ့်သိမ့်ကြင်နာ ချစ်သနားရမိသည်လေ။

အခန်း (၂၁)

အစ်ကိုကို အချုပ်ခန်းမှာ သွားတွေ့ရသည်။ နိုင်သခံ ယွန်းကို လိုက်ပို့ပေးမယ့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှစောင့်ရသည်။

ယွန်းအောင်နှင့်ကိုယ်ဟာ ပြောရလျှင် ကျားနဲ့ဆင်။ ပြဒါး တစ်လမ်း သံတစ်လမ်း။

ရန်ဘက်တွေ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို ချစ်ခင်ကြည်ဖြူနေရလောက်အောင်တော့ သဘောမကောင်းနိုင်။

ဘုရားအလောင်းမဟုတ်။

ကိုယ့်ညီကိုသတ်သည့် အဓိကတရားခံဟာ ရဲရင့်မှန်း
သေချာနေပေမယ့် သူတို့လည်းပါတာပါပဲ။ လက်ပြီထဲမှာ ဝိုင်းပြီး
ဆွမ်းကြီးလောင်းကြတာ။

ယွန်းကို စိတ်မချီတာမို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခိုးပြီးစောင့်နေရ
သည်။ ယွန်းမှာ သူ့အစ်ကိုလူမိုက်ကြီးကို အချုပ်ခန်းထဲမှာ တွေ့
လိုက်ရတော့ ပျက်ရည်မဆည်နိုင်။

တကယ်ကျတော့လည်း ဒါဟာ လူမိုက်တို့ရဲ့သွားရာလမ်း
တစ်ခုပါပဲ။

ယွန်း အစ်ကိုကို ဆေးလိပ်နှင့်ငါးပိကြော်ပုလင်းပေးတော့
အစ်ကိုယွန်းအောင်မှာ ဒေါသတကြီး။

“နင် ဟိုအကောင်အိမ်မှာ ရောက်နေတယ်ဆို။ အဖေ
ကိုလည်း ဟိုအကောင်က သတ်ပစ်လိုက်ပြီဆို။ တောက် ကိုယ့်
ရန်သူနဲ့မှ သွားပြီးပေါင်းရသလား။ နင် ငါ့ကိုနောက်ကျော ဓားနဲ့
ထိုးနေတာ။ အခု နင့်အကောင်က ငါ့ကိုလည်း သူ့ရှေ့နေနဲ့
ပေါင်းပြီး အမှုကို ကမောက်ကမဖြစ်အောင်တွေ လုပ်နေပြီး
အဲဒါတွေနင်သိလား မိယွန်း”

ဒေါသတွေနှင့် လက်သီးတရွယ်ရွယ်ဖြစ်နေသည့် အစ်ကို

ယွန်းအောင်။ သံတိုင်တွေခြားထားလို့သာ။ နို့မို့မလွယ်။ ယွန်
အစ်ကိုစရိုက်ကို သိပါသည်။ အစ်ကိုဟာ သွေးဆူလွယ်သူ။
ဒါကြောင့်လည်း မမှားသင့်တာ မှားနေရတာ။

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုလူတွေကသာ
အစ်ကိုကို နောက်ကျော ဓားနဲ့ထိုးနေကြတာ။ အစ်ကိုနှမကို
ဆောင်းစားဖို့ အဖဲဖျက်ဖို့ ကြံစည်ကြတာ။ (၂) ခါလုံး အစ်ကို
နိုင်သခံ အသည်းအသန်လိုက်ပြီး ကယ်ထုတ်ရတယ်။ အသက်
နှုန့်ပြီး ကယ်ရတာပါ အစ်ကို။ ဝံပုလွေတွေ၊ ကျားငစဉ်းလဲတွေရဲ့
လက်ထဲ ရောက်သွားတဲ့ သမင်မလေးကို သူတို့လက်သည်းကြား
က အတင်း ကျားကုတ်ကျားခဲ ကယ်ရတာပါ”

“နင်တော့သွားပြီ။ ဒါဖြင့် အမေသေရတာရော။ နိုင်သခံ
ပယောဂကြောင့် မဟုတ်ဘူးလား”

“အစ်ကိုကို ဘယ်သူတွေကများ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့
သတင်းမှားတွေ လာပေးကြသလဲ။ မေမေသေရတာလည်း ရဲရင့်
တို့ လက်ချက်ပါပဲ။ ယွန်းကို တရုတ်မှာရောင်းစားဖို့ ကြံစည်
ကြတုန်းကတည်းက မေမေခမျာ မေ့ဆေးအုပ်ခံရတဲ့ဒဏ်ကို
အသည်းအသန် ခံခဲ့ရတာ။ မေမေ သေမယ့်နေ့ကလည်း ညီမက

နောက်ဘက်မှာ ထမင်းချက်နေတာပါ။ အိမ်ရှေ့မှာ မေမေ တစ်ယောက်တည်း တရားနာနေတာ”

“အိမ်မှာ ဟိုကောင်မရှိဘူးလား”

“မရှိပါဘူး အစ်ကို။ နောက် သူပြန်လာတော့မှ ပြုံးပြုံးပြာပြာနဲ့ အိမ်တံခါးကြီးပွင့်နေလို့။ ယွန်းတို့ကို အော်ပြောရတယ်။ နောက် မေမေ့ကိုလိုက်ရှာတော့ ဘုရားခန်းထဲမှာ သတိလစ်နေပြီး တစ်ခန်းလုံး အမွှေးတိုင် ဖယောင်းတိုင်နဲ့တွေ့ မွန်ထူနေလို့ ညီမတို့ပါ သတိလစ်လုလုပ်”

“ရဲရင့်တို့ကို ဘာလို့စွပ်စွဲရတာလဲ။ နင်မြင်လို့လား။ ဒါဟိုကောင်လက်ချက်နေမှာပါ။ ဒါမှ နင့်ကို သူ သိမ်းလို့ရမယ်လေ။ တောက် ငါ ထောင်ကလွတ်လာလို့ကတော့ နင့်ကောင်သေပြီသာမှတ်”

“အစ်ကို ယွန်းပြောနေတာမယုံဘူးလား။ အစ်ကိုက စောလူးမင်းလိုပဲ လူဆိုးကို လူကောင်းထင်၊ လူကောင်းကျ သူနိုးဂျပိုးထင်။ အစ်ကိုနိုင်သင် ရှေ့နေငှားပေးတာကလည်း အစ်ကိုသက်သာရာရအောင်ပါ။ နို့မို့ အစ်ကိုတို့ (၂) ယောက်တည်း ကြီးခံနေကြရမှာ။ အမှန်အတိုင်းထွက်ဆိုပါအစ်ကို။ ရဲရင့်က

လူလို့တောင် ပြောလို့မရအောင် ယုတ်မာသူပါ”

စောစောက ဒေါသတွေ၊ သောကတွေနှင့် လောင်မြိုက်ပေါက်ကွဲနေရသည့် ယွန်းအောင်။ ညီမဖြစ်သူက မျက်ရည်များစီးကျရင်း လေအေးအေးလေးနှင့် ရှင်းပြနေတော့လည်း သူ့ဒေါသမီးတွေ လေ့လာပါးသွားရသည်။

သူ့ကို ရဲရင့်တို့တစ်သိုက်က မီးလောင်လေပင့်လုပ်လိုက်။ ညီမဖြစ်သူက မေတ္တာရေအေးနှင့် ဖြန်းပက်လိုက်။ လူမိုက်ကြီး၏ နှလုံးသားမှာ အပူနှင့်အအေးကြားမှာ တဖျစ်ဖျစ် မြည်အောင် ကွဲကြေလုလု။

“ငါ့ကိုအရူးလုပ်နေကြတာလား။ ဘယ်သူကမှန်ပြီး ဘယ်သူက မှားသလဲ။ နင့်စကားတွေကရော နင် နင့်အကောင်ဘက်က ရှေ့နေလိုက်နေတာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို။ ညီမပြောတာ အမှန်တွေပါ။ အစ်ကိုလူတွေက အစ်ကိုကို အစိစိခွဲချမယ့်လူတွေပါ။ လူစိတ်မရှိတဲ့ လူဆိုး လူယုတ်မာတွေပါ”

“လုပ်နေတဲ့အလုပ်တွေကိုက ခရီးနီလေ။ တိုင်းပြည်ရဲ့ သယံဇာတ သစ်တောတွေကို မိဘအမွေလိုသဘောထားပြီး

ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရောဆိုပြီး လုပ်စားနေတဲ့လူ။ ထူ
အများ မျက်ရည်ကို ခြေဆေးပြီး ကောင်းစားနေတဲ့လူ။ အခု
လည်း သူသတ်ပြီး အစ်ကိုကို စားစာခံထိုးထည့်ထားတာ။ ငြီး
တော့ အစ်ကိုရဲ့အပြင်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့မိသားစုကိုလည်း ဒုက္ခပေး
ခြိမ်းခြောက်နေတာ။ ညီမလေးကို သူ ဖျက်ဆီးဖို့ ရောင်းစားဖို့
လုပ်တာ (၂) ကြိမ်ရှိပါပြီ။ အစ်ကိုနိုင်သခံကယ်လို့သာ ညီမလေး
လွတ်လာရတာပါ”

အထပ်ထပ်ပြောမှ ယွန်းအောင် လက်ခံတော့သည်။

“အစ်ကို အမှန်အတိုင်း ထွက်ဆိုပါ။ ရဲရင့်ကိုမကြောက်
နဲ့။ အစ်ကိုနိုင်သခံက တကယ့်အတော်ဆုံး ရှေ့နေကို ငှားပေး
ထားတာ။ အစ်ကိုက အကာအကွယ်ယူပြီး ရုန်းထွက်ပစ်ပါ”

“သူတို့ကလက်တံရှည်တယ်။ ငါ့ကိုအချုပ်ထဲထိ လိုက်
သတ်နေတာ။ သူ့လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အထဲ
ရောက်လာပြီး ငါ့ကိုသတ်ဖို့ ကြံစည်ကြတယ်”

“မကြောက်နဲ့ အစ်ကို၊ သူတို့လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့မရဘူး
ဘူး။ အစ်ကို သတိ ဝိရိယာလေးထားပေါ့။ ကဲ ဒါဆို အစ်ကိုက
သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာတော့ရော အစ်ကိုကို ဒုက္ခပေးပေးဘူး

တဲ့လား။ အနည်းဆုံး လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်အနှစ် (၂၀) ကျမယ်။
အစ်ကိုညီမလေးကို ရောင်းစားဖို့ ကြံစည်ကြ။ လုပ်ကိုင်ကြမယ်။
သူတို့ကို ကြောက်မနေပါနဲ့။ အမှန်တရားကိုပဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ပါ”
နောက်ဆုံး ယွန်းအောင် သူ့ညီမပြောစကားကို လက်ခံ
လိုက်ပါသည်။

“အေးဟာ၊ ငါ့ဘဝက သေမထူး နေမထူးတော့ပါဘူး။
အမှန်တရားကိုပဲ တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ဆောင်ပါတော့မယ်။ ရဲရင့်
လူလည်ကျတာ ငါမခံတော့ဘူး။ သူသတ်ပြီး ငါတို့လွှဲချ တယ်။
ငါတို့က ဘေးကပိုင်းနေကြရုံပါ”

“ကိုယ့်မှာ လျှောက်လဲချက်ပေးမယ့် ရှေ့နေကောင်း
ကောင်းလည်းရှိပြီ။ နောက်က မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ပေးမယ့်
အစ်ကိုနိုင်သခံလည်းရှိပြီ။ အစ်ကို မလွတ်တောင်မှ အားပေးကူညီ
မှုလောက်ဆိုတော့ ပြစ်ဒဏ်နည်းမှာပေါ့”

မောင်နှမ (၂) ယောက် ပြေပြေလည်လည် ဆွေးနွေးပြီး
မှ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

နိုင်သခံ ကားဖွင့်ပေးနေစဉ် ရဲရင့်၏ ဘက်တော်သား
တချို့လည်း အချုပ်ခန်းဆီသို့ ရောက်လာတာ မြင်လိုက်ကြရ၏။

၂၃၂ ကြယ်စင်မှူးစေ

အစ်ကိုယွန်းအောင် စိတ်မပြောင်းပါစေနဲ့ဟုသာ ယွန်း
ဆုတောင်းနေရပါသည်။

အခန်း (၂၂)

ရှေ့နေနှင့်တိုင်ပင်ပြီး အမှန်အတိုင်းထွက်ဆိုနေတော့
ရဲရင့်ဘက်မှ ရှေ့နေကလည်း ဒေါသတကြီးနှင့် ဟိန်းဟောက်
ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းနေလေ၏။

ယွန်းအောင်၏ရုံးချိန်းမှာ နိုင်သခံနှင့်အတူ ယွန်းယုမိုရ်
ပါ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

လူတွေကတော့ အမျိုးမျိုးပြောဆိုလျက်။

ရဲရင့်၏ရှေ့နေက အမျိုးမျိုးစွပ်စွဲပြောဆို ပုတ်ခတ်သည်။

“တရားလို ဦးနိုင်သခံဟာ အမှုကို မတရားသဖြင့် ဆင်ယူလိုက်တာပါ။ အခုဆိုရင် တရားခံယွန်းအောင်ရဲ့နှမကိုလည်း သူ ချုပ်ကိုင်ဖိအားပေးထားပါတယ်။ ယွန်းအောင်ရဲ့မိခင်ကိုလည်း သူပဲ သတ်ပစ်တာပါ”

ယွန်းအောင်ဘက်မှရှေ့နေက ထပြီးကန့်ကွက်သည်။

“အမှုနဲ့မဆိုင်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့။ အမှုနဲ့ဆိုင်တာတွေပဲပြောပါ။ အခြေအမြစ်မရှိတာတွေလျှောက်ပြောနေတာပါ”

“မယုံရင် တရားသူကြီးမင်းတို့ စုံစမ်း စစ်ဆေးနိုင်ပါတယ်။ နိုင်သခံဟာ တရားခံရဲ့နှမကို အကျပ်ကိုင်ပြီး တရားခံကို အမှုမှလွှဲချော်အောင် လုပ်နေတာပါ”

ရဲရင့်၏ရှေ့နေ ဆွဲထည့်သည်ကြောင့် အမှုက ဘေးသို့ ချော်ထွက်တော့မတတ်။ နိုင်သခံမှာ မနည်းဘဲ ယွန်းကိုလွှတ်အောင် ဆွဲထုတ်ရသည်။

“ဒါကြောင့် အစ်ကိုပြောတာ။ မိန်းကလေးနဲ့ တရားနာတွေ၊ ရဲစခန်းတွေဆိုတာ မအပ်စပ်ပါဘူး ညီမရယ်။ မလိုက်ပါနဲ့ဆိုတာ အတင်းလိုက်လာတော့ အမှုက ရှည်လျားဦးမယ်”

“တောင်းပန်ပါတယ်အစ်ကိုရယ်။ ယွန်း နောက်ဆို အစ်ကိုစကားကို နားထောင်ပါ့မယ်”

ထိုနေ့က တရားရုံးမှပြန်လာတော့ အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့ ကြိုးစားကြသေးသည်။

ရဲရင့်က ကိုယ်ယောင်ဖျောက်သွားပြီး သူ၏ပစ္စမတပ်သားတွေက ဘယ်လောက်တောင်ပေါများနေမည်မသိ။

နိုင်သခံမှာ ဝေဠုနှင့်သက်ခိုင်ကို အဖော်ပြုပြီး သတိနှင့် အမြဲနေရတော့မည်အဖြစ်။

“တောက် ရဲရင့် မြန်မြန်ပြစ်ဒဏ်ကျမှပဲ ငါတို့တွေလည်း အေးအေးနေရတော့မယ်ထင်ပါတယ်။ အမှုက မပြီးသေးတော့ ဘယ်မှလည်းသွားလို့မရသေးဘူး”

“စိတ်လျှော့ပါအစ်ကိုရာ။ ဒီနာ ဒီထက်လည်း ပိုပြီး အန္တရာယ်မပေးနိုင်ပါဘူး။ ယွန်းယုမိုရ်ကိုပဲ သူ ပစ်မှတ်ထားမှာပါ”

“ယွန်းကို ဒီတစ်ခါ ဒုက္ခပေးလို့ကတော့ သေမယ်သာ ကြာ။ နိုင်သခံအကြောင်း သိစေရမယ်”

သည်နေ့တော့ အားလုံးပင် ဘေးမသိ ရန်မခန့်

တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“အား”

ည (၂) နာရီလောက်ကြီး ယွန်းအခန်းဘက်မှ အော်သံ တစ်ချက်ပဲကြားလိုက်ရပြီး ပျောက်သွားသဖြင့် နိုင်သခံ ကမူးရှူး ထိုးနှင့်ပြေးထွက်သွား၏။

အခန်း (၂) ခုက သိပ်မကွာ။ ယွန်း အခန်းသို့ သူ တဒုန်းဒုန်းထုသည်။

“ယွန်း ယွန်း”

အထဲမှ ထူးသံမကြားလေ။ နိုင်သခံ ပိုပြီးစိုးရိမ်လေ။ တံခါးကို အတင်းဖျက်ပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ယွန်းကို ပါးစပ် ပိတ်လျက်သား လက်ကိုကြိုးတုပ်လျက်သာ။ ခုတင်ပေါ်မှာ ဖရို ဖရဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

“တောက် လူပါးအရမ်းဝလာပြီ”

သူ ယွန်းကို ပါးစပ်မှတိတ်ဖယ်ပေး၊ လက်ကို ကြိုးဖြုတ် ပေးရင်း လူဆိုး သူခိုးကိုရှာ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ယွန်း။ လူဆိုးတွေ ဘယ်ကပြေးပြီ လဲ”

ယွန်းမှာ ကြောက်လွန်းလို့ တုန်ရင်နေ၏။

“ယွန်းအသံကြားလို့ နိုးသွားတော့ အခန်းထဲကို လူ (၂) ယောက်ဝင်လာတယ်။ ယွန်းအော်တော့ ခုလို ပါးစပ်ပိတ် လက်ကြိုးချည်ပြီး”

“ဘာ ဘာလုပ်သေးလဲ”

“အစ်ကို တံခါးသော့ဖျက်ပြီးဝင်လာဖို့လုပ်နေလို့သာ သူတို့ ထွက်ပြေးသွားကြတာ။ နို့မို့ ယွန်း ယွန်းကို ဖမ်းခေါ်ဦးမယ် ထင်ပါတယ်။ ယွန်း ဒီမှာမနေရဲတော့ပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ ယွန်း ယွန်း ကြောက်လှပါပြီ။ ယွန်းဘဝ မလုံခြုံတော့ပါဘူးရှင်”

ဖျက်ရည်တွေနှင့် ပျော့ခွေနေသည့်ယွန်းအတွက် နိုင်သခံ ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးရမှန်းမသိ။

လူဆိုး (၂) ယောက် ထွက်ပြေးသွားသည့် ပြတင်းမှ လှမ်းကြည့်တော့ ဘာမှမမြင်ရတော့ပါ။ သူတိုက်ခန်းက မြေညီ

ထပ်မံ လူဆိုး သူဆိုးဝင်လို့လွယ်နေတာလား။
ယွန်းအတွက် ပိုပြီးလုံခြုံမှုရှိမည်နေရာမှာ ပြောင်းနေရမ
ပါပဲ။

“တောက် ခွေးသူတောင်းစားရဲရင့်။ မိုက်ရှိုင်းလွန်းလှ
တယ်”

အမှုကလည်း တော်တော်နှင့်ပြီးမည်မဟုတ်။ သူတို့နိုင်ငံ
၏ တရားစီရင်ရေးကလည်း တကယ့် မြင်သာထင်သာ၊ ဦးကိုနီ
လို ဥပဒေပညာရှင်တစ်ယောက် လူမြင်ကွင်းထဲ အသတ်ခံရတာ
တောင် တော်တော်နှင့် အမှုပြီးတာမဟုတ်။

ယခုလည်း သူညီတော်မောင် အသတ်ခံရမှုက ဘယ်
အချိန်ထိ ကြာရှည်နေဦးမည်မသိ။

တစ်ဖက်မှ ရဲရင့်တို့အုပ်စုကလည်း တကယ့်မျက်နှာကြီး
အသိုင်းအဝိုင်း။ ဇာတ်ကပျောနေဦးမှာ အသေအချာ။

တရားဥပဒေအရ စီရင်မှာကို မနာခံဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ
စီရင်ရအောင်လည်း ကိုယ်တောင် အန္တရာယ်ဖြစ်အောင် ကြည့်
ရှောင်နေရသည်အဖြစ်။

တစ်ဖက်ကလည်း ငါးဖယ်ကပြောင်းပြန်ဆိုသလို သူတို့

ကလည်း တစ်ပြန်စီ လက်စားတွေချေ၊ အန္တရာယ်တွေပေးနေ၏။
တစ်နေ့နေ့ တကွေ့ကွေ့တော့ တွေ့ကြဦးမှာပေါ့ ရဲရင့်
ရယ်။

အဲသည်တော့မှ ငါ့ညီအတွက်ရော ယွန်းတို့သားအမိ
တွေအတွက်ပါ ပေါင်းပြီး လက်စားချေမယ်။

လောလောဆည်တော့ ယွန်းအန္တရာယ်ကင်းရေးအတွက်
လုံခြုံမည်နေရာမှာနေဖို့အတွက်ပဲ နိုင်သခံစဉ်းစားရသည်။

သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းလေးတွေလည်း ရှိပါတ်။ ယွန်း
ကို ဘယ်အနားမှာထားရမလဲ။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် စောင့်ရှောက်ချင်လို့
လက်ထပ်မည်ဆိုတော့လည်း အခြေအနေတွေက တစ်မျိုး။

တော်ကြာ တရားခံရဲ့နှမကို ပြားယောင်းသွေးဆောင်ပြီး
အကြံနှင့်လက်ထပ်ပါသည်ဆိုမှ အမှုက ကြီးဦးမည်။

ငိုနေသည့်ယွန်းကို ချော့မော့ရင်း သူ အခန်းထဲမှ ထွက်
လာတော့ ယွန်းက သနားစဖွယ် သူ့ကိုတောင်းပန်ပါလေ၏။

“အစ်ကို ယွန်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ယွန်း လူ့ဘဝကို
ကြောက်လှပါပြီ။ ဩဇာအာဏာရှိတဲ့ သီလရှင်ကျောင်းတစ်ခုမှာ
ပဲ သီလရှင်ဝတ်လိုက်ပါရစေတော့။ အစ်ကိုလည်း ယွန်းအတွက်နဲ့

စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်လှပါပြီ”

“ဟာ ကြံကြံဖန်ဖန်ယွန်းရယ်။ ဘဝကိုအရှုံးမပေးပါနဲ့။ သာသနာ့ဘောင်မှာလည်း သွားပြီး အလုပ်မရှုပ်ပါနဲ့ကွာ။ ယွန်းက ချောချောလေးဆိုတော့ သာသနာမှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်နေမိမယ်”

“သာသနာ့ဘောင်ကပဲ ယွန်းကို လုံခြုံအောင်ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ် အစ်ကို။ ရဲရင့်တို့အဖွဲ့က ဘယ်လောက်ပဲ မိုက်ရိုင်း မိုက်ရိုင်း သာသနာ့ဘောင်အတွင်းက သီလရှင်လေးတစ်ဦးကိုတော့ ရောင်းမစားလောက် မစော်ကားလောက်ပါဘူးလေ။ ယွန်းအတွက် အစ်ကိုပင်ပန်းလှပါပြီ။ မနက်ကျ ယွန်းကို သီလရှင်စာသင်တိုက်တစ်ခုကိုသာ ပို့ပေးပါတော့နော်။ ယွန်း လောကကြီးကို ငြီးငွေ့ ကြောက်ရွံ့လှပါပြီ”

မျက်ရည်များနှင့် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်နေသည့်သူမအသွင်က စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချပြီးသည့်နှယ်။

နိုင်သခံ ရင်နာမိပါသည်။

“ကဲ ညီမလေး။ အစ်ကိုကြည့်ပြီးစိစဉ်ပေးမယ်နော်။ အိမ်အိပ်လိုက်တော့။ မနက်ကျမှ ထပ်ပြီး တိုင်ပင်ကြတာပေါ့ နော်”

ယွန်း ဒီအခန်းထဲမှာ မအိပ်ရဲတော့ဘူး။ မိုးလင်းဖို့ အများကြီးကျန်သေးတယ်။ လူဆိုးတွေ ထပ်ရောက်လာမှာ ညီမလေး ကြောက်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း လာ အစ်ကိုအခန်းထဲမှာ ညီမလေး သွားအိပ်။ အစ်ကို အခန်းပြင်ကစောင့်ပေးမယ်။ စိတ်ချလက်ချအိပ်နော်”

ယွန်းယုမိုရ် မိခင်နှင့်အစ်ကိုကို တမ်းတရင်း သာသနာ့ဘောင်သို့သာ ဝင်ချင်စိတ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ လူ့ဘဝကြီးက ခက်ခဲနက်နဲ ယုတ်မာကောက်ကျစ်လွန်းလို့ပါ။

ယုတ်စွာအဆုံး ဝေဠုနှင့်သက်ခိုင်ပင် သည်ကောင်လေးကို
မသိ။ ယွန်းကို သီလရှင်ကျောင်းသို့ လိုက်ဖို့ပြီး အပြန်မှာ သည်
ကောင်လေးပါလာတာပါပဲ။

“ကျောင်းကအတွားသီလရှင်ရဲ့တူလေး။ တောက
ရောက်နေတာကြာပြီတဲ့။ အလုပ်မရှိလို့ ခေါ်ခိုင်းပါဆိုတာနဲ့ ခေါ်
လာခဲ့ရတယ်။ အလုပ်သင်ပေါ့ကွာ။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ရဲ့ တောက်တို
မယ်ရ ပြာတာပေါ့”

သည်လိုနှင့် 'အပါ' ဆိုသည့်ကောင်လေး နိုင်သခံ၏
အပါတော်မြဲလေးဖြစ်လာခဲ့ရတာ။ သခင်နောက်က ခွေးလေးလို
ပါပဲ။ အရာရာ တတ်သိလိမ္မာသည့် ခွေးလိမ္မာလေး။

နိုင်သခံနှင့် သွားအတူလာအတူ။ စားလည်းအတူတူ။
အဲဒီအိပ်တော့သာ ခွဲတာ။

နိုင်သခံခေါ်တော့ ချာတိတ်တဲ့။ ပါးစပ်ဖျားကမချတဲ့
ချာတိတ်။ သူ့ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေကို လုပ်ပေးသည့်ကောင်လေး။

သည်နေ့လည်း နိုင်သခံ၊ ဝေဠုနှင့် သက်ခိုင်တို့ (၃)
ယောက် လုပ်ငန်းကိစ္စအတွက် ခရီးသွားစရာရှိသည်။

နေပြည်တော်ထိသွားရမှာ။ ရန်ကုန်နှင့်နေပြည်တော်။

အခန်း (၂၃)

နိုင်သခံ၏အနီးမှာ သွားလေရာပါသည့်ကောင်လေးကို
ယခုတစ်လော သူ့တပည့်တွေ မြင်နေကြရသည်။

ဆံပင် ဂုတ်ထောက်နှင့် မျက်မှန်အမည်းလေးတပ်ထား
သည့် ကောင်လေးဟာ အဝတ်ပွပွ၊ ဟောင်းဟောင်းတွေနှင့်
ကပိုကရို။

သူ့အပါတော်မြဲလေး။ သူ့ဘော်ဒီဂတ်လေး။ သူ့သွားထေ
ရာသို့ ခွေးလေးလို တကောက်ကောက်လိုက်ပါနေသည့် ကောင်
လေး။

သွားမှာက ညနေ (၄) နာရီ။ ညကြီးမင်းကြီးပေါ့။

သူတို့မှာ ရန်သူတော်တွေရှိနေပေမယ့် အရေးတကြီးကိစ္စ မို့ သွားရမှာပါပဲ။ ပြင်ချိန် ဆင်ချိန်တောင်မရှိ။ ကိစ္စမရှိ၊ ယောက်ျားတွေဆိုတော့လည်း ပြဿနာမဟုတ်။

အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် ဆက်ရုံပါပဲ။ အပို အဝတ်လေးတစ်စုံစီ။

“အစ်ကို အစ်ကိုချာတိတ်ကိုခေါ်ဦးမှာလား”

“အေးပေါ့”

“ရှုပ်တယ်ဗျာ။ သူ့အဘွားသီလရှင်ကျောင်း ပြန်ပို့ခဲ့”

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ သူ့အဘွားက ကျောင်းနဲ့မအပ်စပ်လို့ ငါ့ဆီအပ်လိုက်တာ။ ခေါ်ရမှာပဲ”

“အစ်ကိုနော် ... အဲဒီကောင်လေးကြည့်ရတာ ညစ် ပတ်တယ်။ အမြဲတမ်း ဘိုသီဘတ်သီနဲ့၊ အစ်ကိုကလည်း တစ်ခါမှ အဝတ်ဝယ်မပေးဘူး”

“အံ့မာ မင်းတို့ကရော ဘယ်လောက်သန့်လို့လဲ။ စကား မရှည်နဲ့ ခေါ်သွားမယ်။ ကံ လာ ချာတိတ်”

ဝေဠုနှင့်သက်ခိုင်က ကားမောင်းပြီး နိုင်သခံနှင့်ချာတိတ်

က နောက်မှလိုက်သည်။ သူတို့ (၂) ယောက်က ချာတိတ်ကို အလိုလိုနေရင်း အမြင်ကပ်နေကြ၏။

သူတို့ချစ်သည့်အစ်ကိုကို ချာတိတ်က အပိုင်စီးထား သည်ဟု ထင်လို့လားမသိ။ သူတို့ထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်တာကိုလည်း မခံနိုင်။

နောက်ဘက်မှာတော့ နိုင်သခံနှင့် ချာတိတ်တို့ စကား တပြောပြော။

“ဟင်း ယောက်ျားဖြစ်ပြီး စကားပြောပုံကိုက မပွင့်တစ် ပွင့်နဲ့ အခြောက်”

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ရှေ့လည်းကြည့်ဦး။ နင်တို့ပထွေးတွေ လိုက်လာလို့ မျိုးကန်းနေဦးမယ်”

“လာပါစေအစ်ကို ဒီတစ်ခါတော့ သူသေ ကိုယ်သေပဲ”

“စကားနောက်တရားပါ။ သတိ ဝီရိယလေးထားကြ ကွာ”

ညခရီးမို့ နိုင်သခံတို့ သတိ ဝီရိယအပြည့်နှင့် မောင်းကြ သည်။ နားနားနေနေ မောင်းကာမို့ နေပြည်တော်ကို မိုးလင်းမှ ရောက်မည်ထင်ပါသည်။

သည်တစ်ခါတော့ ရှော့ရှော့ရှူရှူပဲ။ ဘာအန္တရာယ်မှ မတွေ့။

အလုပ်ကိစ္စ အရင်လျှောက်လုပ်ကြပြီး တည်းခိုခန်းတစ်ခု မှာ အခန်းဝင်ချိတ်ရသည်။ ရတာက ပိသားစုခန်းတစ်ခန်းတည်း။ အလုပ်ကမပြီးပြတ်သေးတာမို့ (၂) ရက်လောက် ဆက်နေရဦးမည်။

နိုင်သခံက ကပ်စေးနေသူမို့ ဟိုတယ်တွေမှာမတည်း။
“တည်းခိုခန်းလောက်ဆိုလည်း တော်ပြီပေါ့ကွာ။ ပိုက်ဆံတွေ ဘာလို့အလကားနေရင်း အများကြီး အကုန်ခံမလဲ။ ကုန်မယ့်ငွေတွေကိုလှူပစ်တာကမှ အကျိုးရှိသေးတယ်”

ဝေဠုနှင့်သက်ခိုင်က ပုခုံးတွန့်လက်ခါပြလိုက်သည်။ ကိုယ်တွေက ပြဿနာမရှိ။ ဘဝကြမ်းသမားတွေ။ သူသာ။ မိသားစုခန်းထဲမှာ ခုတင်က (၂) လုံးပေးထား၏။ ခုတင်

တွေကလည်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းပါ။ အိပ်မယ်ဆို (၃) ယောက်စီ လောက်တောင် အိပ်လို့ရသေး။

“ကျွန်တော်တို့ (၂) ယောက်က တစ်ခုတင်ယူမယ်။ အစ်ကိုနဲ့ချာတိတ်က တစ်ခုတင်ယူ”

ဝေဠုက ခွဲတမ်းချတော့ နိုင်သခံ ပျာပျာသလဲ။
“မဖြစ်ဘူးကွ။ ငါ့ချာတိတ်က အအိပ်ကြမ်းတယ်။ သူ့ကို တစ်ခုတင်ပေးမှရမယ်။ ငါ မင်းတို့နဲ့အိပ်မယ်”

“ဟာ အစ်ကို ဘယ်တရားမလဲ။ ယောက်ျားရင့်မာကြီး (၃) ယောက် ဘယ်လိုလုပ်အိပ်လို့ရမလဲဗျ။ အစ်ကိုနဲ့အစ်ကို ချာတိတ် တစ်ခုတင်ယူ။ ကျွန်တော်တို့က တစ်ခုတင်”

“ကဲ ကဲ အိပ်တာနောက်ထား။ ရေချိုးကြကွာ။ ပြီးရင် ငါတို့ ထမင်းထွက်စားကြမယ်။ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဘုရားဖူး ကြစို့ရဲ့။ ဥပါသန္တီဘုရားရယ်၊ ဗုဒ္ဓဂယာရော”

“နောက်နေမှသွားပါတော့ အစ်ကိုရာ။ သူများနယ်မြေ မှာ ညကြီးမင်းကြီး လျှောက်မသွားချင်ပါဘူးဗျာ။ ရဲရင့်က လက်တံရှည်တယ်။ သတိလေးလည်းထားဦး”

“မင်းပြောမှပဲ အသက်တောင် ၀၀မရှူရဲတော့ဘူး။ ကဲ

ရေချိုး ရေချိုး”

နိုင်သခံ သူ့ခွဲတမ်းဖြစ်သည့် ခုတင်ပေါ်မှာ ပစ်လွဲလိုက်ပြီး ဝေဠုနှင့်သက်ခိုင်ကို ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ချာတိတ်ကတော့ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့လေး။ ယောက်ျားကြီး (ခ) ယောက်နှင့် တစ်ခန်းတည်း ဘယ်လိုနေရမှာလဲ။ သူတို့ရေချိုးခန်း ဝင်သွားလေမှ။

• “အစ်ကို”

“ဘာမှမကြောက်နဲ့။ ဘာမှမပူနဲ့။ အစ်ကိုတစ်ယောက် လုံး ရှိတယ်။ ဟိုကောင်တွေက မင်းကို ယောက်ျားလေးပဲ ထင် နေကြတာ”

ယွန်း

ကိုယ့်ဆံပင်ရှည်ကို ဂုတ်ထောက်ညှပ်ပစ်လိုက်ချိန် အဝတ်အစား ဘိုသီဘတ်သီ၊ မျက်မှန်မည်းကြီးနှင့် ပုံပျက်အောင် ဖျက်နေရတာ။

မျက်နှာကိုလည်း အသားတွေညှိသွားအောင် ဆေးလူးရ သေးရဲ့။

“အစ်ကိုကလည်း ဘယ်လိုလုပ်နေမလဲဗျ။ ရေချိုးတော့

ရော ဘယ်လိုချိုးရမှာလဲ”

“ရတယ်၊ သူတို့ပြီးရင် အစ်ကို ခေါ်ထုတ်သွားမယ်။ မင်း တစ်ယောက်တည်းချိုးပေါ့။ အဝတ်အစားလဲပေါ့”

“အင်း ညအိပ်တော့ရော အစ်ကို ဟိုဘက်သွားအိပ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဒီခုတင်မှာအိပ်မယ်”

“ဘယ်ရမလဲ။ ကဲပါ အစ်ကိုနဲ့ချာတိတ်ကြားမှာ ဖက် ခေါင်းဦးခြားထားမယ်။ မင်းတစ်ယောက်တည်း တစ်ခန်းထားဖို့ကျ တော့လည်း အစ်ကိုက စိတ်မချဘူးလေ”

“ပြီးရော”

ဝေဠုနှင့်သက်ခိုင် ရေချိုးပြီးထွက်လာပုံက ယောက်ျား တွေချည်းဆိုပြီး ပက်ပက်စက်စက်။ မျက်နှာသတ်စောင်ကို ခါး ပတ်လာကြတာ။

အပါ မျက်နှာဘယ်သွားထားရမုန်းမသိ။ နိုင်သခံ လန့် အော်လိုက်တာ ချာတိတ်ကိုယ်စား။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဒီမှာလူတွေနဲ့ကွ။ မင်းတို့ကိစ္စတွေ ဖုံးဖုံးဖိဖိ လုပ်ကြဦး”

“အစ်ကိုကလည်း ယောက်ျားအချင်းချင်းပဲ။ ဘာဆန်း

သလဲ။ သူလည်းခြောက်လက်မ ကိုယ်လည်းခြောက်လက်မ”

“တယ် ဒီကောင်တွေ။ ပြောလေ ဆိုးလေ။ ကဲ ကဲ ချာတိတ် သွားချိုး”

အပါ အဝတ်အစားမရွတ်ဘဲ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ဖြေး တော့ ဝေဠုတို့ မျက်မှောင်တွန့်ကျန်ခဲ့ကြသည်။

ဒီကောင် ဘာကောင်လဲ။ ယောက်ျားချင်းကိုများ။

ထမင်းထွက်စားကြပြီး တည်းခိုခန်းပြန်ရောက်တော့ ည

(၉) နာရီ။

အပါ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေရ၏။ နိုင်သခံက သူ့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ်ပေးနေပါ၏။

“အပါ အိပ်၊ ငါတို့ကစကားပြောဦးမှာ”

သည်ဘက်ခုတင်မှာ အပါတစ်ယောက် နားထဲ ဝှမ်းဆို့ ပြီး အိပ်ရသည်။ နိုင်သခံက ညာတာပါတေးနှင့် တစ်ဖက်ခုတင်

မှာ သွားထိုင်ရင်း စကားတွေပြောနေသည်။

ည (၁၁) နာရီလောက်ကျတော့ ဝေဠုတို့ (၂) ယောက် အိပ်ချင်ပြီ။ နိုင်သခံက သူတို့ခုတင်မှာပဲ လဲလျောင်းနေလေ၏။

“အစ်ကို (၃) ယောက်အိပ်ရင်တော့ကျပ်မယ်။ အစ်ကို ဟိုကောင့်အနား မအိပ်ချင်ရင် ကျွန်တော်သွားအိပ်မယ်”

“ဟာ ဟေ့ကောင် ဟေ့ကောင်။ ကဲ ကဲ ငါပဲသွားအိပ် ပါမယ်ကွာ။ ခေတ်ကြီးက ယုံရတာမဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကိုချာတိတ်ကို ကျွန်တော်က ဘာလုပ်မှာကျလို့”

“အေးလေ၊ ယောက်ျားချင်းများ နိုးပါ”

“ခေတ်ကြီးက ကျားမ မရွေး စိတ်မချရတော့ဘူးလေ။ မဖွယ်မရာ သတင်းတွေထဲမှာ ယောက်ျားလေးလည်း ပါလာပြီ ကွ”

“အစ်ကိုရာ၊ ယောက်ျားဈေးကျလို့။ သေချာကြည့်ထား။ အစ်ကိုညီတွေပါဗျ။ ဘယ်တော့မှ မဟုတ်တာမလုပ်ဘူး။ ကိုယ် ကျင့်တရားကို အသက်ထက် တန်ဖိုးထားပါတယ်”

“အေးကွာ၊ လောကကြီးမှာလည်း ရိုးဂုဏ်ဆိုတာ ဘယ် တော့မှ မတိမ်ကောပါဘူး။ လူတွေရဲ့ဘဝကို မြင့်မားစေတာ

ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ ရိုးဂုဏ်ပါပဲ”

“အသည်းထဲထိ မှတ်ထားပါသတဲ့အစ်ကိုရာ။ ကဲ ကိုယ့်
ချာတိတ်အနား ကိုယ့်ဘာသာသွားအိပ်ပါ”

တည်းခိုခန်းမှာ ခြင်လုံသည်မို့ ခြင်ထောင်ပေးမထားဘဲ။
သည်အတိုင်း ဟာလာဟင်းလင်းကြီးအိပ်ရမှာ။ နိုင်သခံ ယွန်း
အတွက် စိတ်ပူနေသလို ယွန်းမှာလည်း အိပ်မရ။

ခုတင်အလယ်မှာ ဖက်လုံးချ။ အပါက အတွင်းနံရံဘက်
မှာ အိပ်။ သူက ဝေဠုတို့တက်မှာ အိပ်လိုက်သည်။

သတိ ဝီရိယကတော့အပြည့်။ သူ့တာဝန်တွေကမနည်း
မနော။ ရဲရင့်တို့အုပ်စုကို သတိထားနေရသလို ယွန်းကိုလည်း
အသက်နှင့်လဲပြီး စောင့်ရှောက်ရသည်။ အလုပ်တာဝန်ကလည်း
မပြီးသေး။

လောလောဆည်တော့ နေပြည်တော်ရဲ့ဆောင်းထဲမှာ
သူ မေ့ခနဲအိပ်ပျော်သွားမိသည်။

အခန်း (၂၄)

မနက်လင်းတော့ ဖက်လုံးက ခြေရင်းရောက်နေပြီး သူ
ရင်ခွင်ထဲမှာ ချာတိတ်။ နှစ်ယောက်လုံး သတိနှင့် တထိတ်ထိတ်
နို့ခဲကြပေမယ့် တကယ့်တကယ်လည်း အိပ်ပျော်သွားရော ဘာ
တွေဖြစ်ကုန်မှန်းမသိ။

နွေးလိုက်တာ။ မွှေးလည်းမွှေး။ နွေးလည်းနွေးတဲ့ ကြောင်
မလေး။

သူ့ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် နှလုံးခုန်သံက အကျယ်
ကြီး။

အပါလေးကတော့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်။ သူ့

ရင်ခွင်ထဲမှာ ကြောင်ကလေးလို့။

ဒုက္ခပဲ။ ဝေဠုတို့သာနီးလာရင် ငါ့ကိုကောင်းကောင်း ဟားတော့မှာပဲ။

ယောက်ျားချင်း အချစ်။ ယောက်ျားချင်း ချစ်နေတယ်လို့ ပြောကြတော့မှာပဲ။

ဆံ့နွယ်လေးတွေ ခပ်ရိုင်းရိုင်းဝဲကျနေပြီး မျက်တောင် ခက်ခက်လေးတွေ အုပ်ဖုံးနေသည့် မျက်နှာနုလေးကို တစ်စုံစိတ် ကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ သေချာနေလိုက်တာ။

သည်တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာမလေးကိုဖြင့် သူ အသည်းစွဲရပါပြီ။

ခက်တာက သူကလေး ကိုယ့်ကိုမယုံတာပါပဲ။ ဂုဏ်နိဗ္ဗိ သူ့ဖို့ ဂုဏ်မြင့်သူ သူ့ကို လုံးဝမယုံ။

စောင်တစ်ထည်ထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူမြို့ပြီး သူက ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ။ ကိုယ်ကလည်း သူ့ခါးပေါ်လက်တင်လို့။

ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးသလိုလို့။ ချမ်းမြေ့သလိုလို့။ ရင်နီ သလိုလို ဖြစ်နေဆဲ နောက်ဘက်မှ အသံမြဲကြီးတွေကြောင့် နိုင်သစ် လန့်သွားရ၏။

“ဟာ အစ်ကို အစ်ကိုတို့က ဒီလိုကြီးလာ။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုက ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အကောင်းမထင်တော့တာကိုး ဗျ”

“ယောက်ျားချင်းတော့ သဘောမတူနိုင်ဘူးနော် အစ်ကို။ လူကြားလို့လည်းမကောင်းဘူး”

“ထင်တော့ထင်သာ။ ဒီကောင့်ကြည့်ရတာ နည်းနည်း နွဲ့နေပါတယ်လို့။ အစ်ကို ဒီကောင့်ကို ပြန်ဖို့လိုက်။ သီလရှင် ကျောင်း ပြန်ဖို့လိုက်”

“ယွန်းကရော တကယ်သီလရှင်ဝတ်နေပြီလား။ ရဲရင့် တို့ အန္တရာယ်ကလွတ်အောင်များ ကျွန်တော်တို့ ကာကွယ်စောင့် ရှောက်ပေးနိုင်သားပဲ။ အစ်ကိုက မတားဘူးလား”

“အစ်ကိုမချစ်နိုင်လည်း ကျွန်တော်တို့စွန့်တာ မဟုတ် ဘူး။ အခုကျ သူလည်းမယူ၊ ကိုယ်တွေလည်းမရ”

ဝေဠုအသံက ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ။ ညီအစ်ကိုလို ရင်းနှီး ချစ်ကြည်နေတာမို့ စကားပြောလျှင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း။

“ဟေ့ကောင်တွေ စကားဆိုတာ ပြောတိုင်းမကောင်း ဘူး။ ယွန်း သူ့ဘာသာ လုံခြုံအေးချမ်းနေတာ နေပါစေကွာ”

“အစ်ကိုက တကယ့်အချောအလှလေးတော့ သီလရှင်
ကျောင်းပို့ပြီး ဒီ ကြတ်မဟုတ်၊ ကျီးမဟုတ် လူကြားမကောင်းတဲ့
ကောင်ကို ကြိုက်လိုကတော့ လုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူးနော်၊
ဒီကောင်ကို ကျောင်းပြန်ပို့ရမယ်”

“ငါ့ညီလေးလို ချစ်တာပါကွာ။ ပေါက်ကရတွေ
လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့”

“အစ်ကို ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ကိုယ့်ညီလိုချစ်တာပဲ
မဟုတ်လား။ အတူအိပ်ရင် ခြေထောက်နဲ့ကန်လွှတ်တာချည်းပဲ။
ဘယ်တုန်းက ဖက်အိပ်လို့လဲ”

“ဘာလဲ မင်းတို့ကရော ငါ့ရင်ခွင်ထဲ ဝင်အိပ်ချင်၊ ဖက်
အိပ်ချင်လို့လား။ ရမယ် ရမယ် ဒီည မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါ
ဖက် ခွ အိပ်မယ်”

“အမလေး... အမလေး။ တော်ပါပြီ တော်ပါပြီ။
ယောက်ျားကြီးတန်ပဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးလည်း အစူးမခံရပါစေနဲ့တော့။
ဟိတ်ကောင် ထ ရုပ်ကိုက အခြောက်ရပ်”

အပါခမျာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း။ နိုင်သခံ ရင်ခွင်ထဲမှ
လူးလဲထရတာလေ။ ဘောင်းဘီရှည်၊ အင်္ကျီလက်ရှည်တွေနှင့်မို့

လူကတော့ လုံလုံခြုံခြုံ ဂျာကင်လည်း ဝတ်ထားသည်လေ။

နိုင်သခံ ဝေဠုနှင့်သက်ခိုင်ကို အရင်နှိပ်ကွတ်ထားရပါ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ စကားမရှည်ကြနဲ့။ အပါ့ကို စိတ်ညစ်
အောင် မလုပ်ရဘူး။ ကဲ အပါ မျက်နှာသွားသစ်”

အပါ ရေချိုးခန်း၊ သန့်စင်ခန်း တွဲလျက်ထဲသို့ အမြန်ဆုံး
ဝင်ပြေးရပါသည်။

နိုင်သခံ သူ့လူ (၂) ယောက်ကို အပြင်ခေါ်ထုတ်သွား
တော့မှ ယွန်း၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ရှုပ်အကွက် လက်ရှည်ပွပွ။
နောက် ဂျာကင်ထပ်ဝတ်ရသည်။

သူများတွေလို ကိုယ်ကျပ်ရှပ်မဝတ်ရဲ။ ပွပွတွေပဲ ရွေး
ဝတ်ရ၏။ လုံလုံခြုံခြုံနှင့် ပုံးပုံးဖိဖိ။

နောက် အသားဖြူနေတာတွေ ညှိသွားအောင် ပြုလုပ်
ဖန်တီး။ မျက်မှန်တပ်။ ခေါင်းကဆံပင်ကတော့ ဘိုသီဘတ်သီ။
ကြွက်သိုက်။

ကောင်ချောလေးနှင့် မတူအောင်ပေါ့။ သည်ကြားထဲမှ ကြည့်ကောင်းနေလျှင်တော့ မတတ်နိုင်။

အပါအဖြစ် ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီးတော့မှ နိုင်သခံ တစ်ခေါက်ပြန်လာခေါ်သည်။

“အလုပ်ကိစ္စက ညနေမှချိန်းထားတာ။ ခုလောလော ဆည် ဘုရားတွေပူးကြမယ်။ ဘရိတ်ဖတ်တော့ သွားရင်းလာရင်း စားကြတာပေါ့”

“ကောင်းတယ် အစ်ကို”

နိုင်သခံက အပျိုကို ပုခုံးလေးဖက်ပြီးခေါ်လာသည်။ အကျင့်ပါနေပြီ။ ယွန်းက ယောက်ျားလေးလို ဆင်ထားတော့ သူ လက်ပွန်းတတီး ဖက်လဲတကင်းနေလေပြီ။

အပါကတော့ မျက်နှာလေး ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့။ အောက်ထပ်ရောက်တော့ ကားထဲမှာ စောင့်နေသည့် ဝေဠုနှင့်သက်ခိုင်၏ အသွင်က စိုးရိမ်တကြီး။

“တက် မြန်မြန်တက် အစ်ကို”

“ဘာလို့လဲကွ”

“စောစောက မသင်္ကာစရာလူ (၃) ယောက်တွေတယ်။

ပုံက တက်တူးတွေနဲ့။ ဆံပင်ရှည်နဲ့။ ရန်ကုန်အဆင်။ ရဲရင့်တို့ အဆင်မျိုးတွေ”

“ဟေ မင်းကလည်း အကြောက်လွန်နေပြန်ပြီ”

သူတို့ (၂) ယောက် ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကားက မောင်းထွက်ခဲ့ပြီ။ နိုင်သခံ ရှေ့ကြည့် နောက်ကြည့်၊ ဘေးဘေးဘီဘီ အကဲခတ်ရပါ၏။

“ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်သွားတယ် အစ်ကို။ ဟိုတစ်ခါ ရန်ငြို၊ရန်စရှိခဲ့တဲ့ကောင်တစ်ယောက်ပါတယ်”

“သတိထားကြတာပေါ့ကွာ။ သွားစရာရှိတာတော့ သွားရမှာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လူကြားထဲကတော့ သူတို့ ဘာမှလုပ်လို့ မရပါဘူးဗျာ”

“ဘုရားရောက်အောင်သာ မောင်းပါကွာ။ ဘရိတ်ဖတ်က ကြံသလိုပေါ့”

သူတို့ကား ဘုရားထိ မောင်းသွားကြပြီ။ နေပြည်တော်၏ ရှုခင်းများကိုလည်း ကြည့်ကြသည်။

မြို့ကကျယ်ပြီး လမ်းတွေက ကောင်းသည်။ နန်းတော်

ကြီးတွေလို ခမ်းနားသည့်အိမ်ကြီးတွေလည်း အများအပြား။
မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှာ နေပြည်တော်တစ်ခုတည်းပဲ
ကွက်ပြီး နတ်ပြည်လိုသာယာနေတာ။ လမ်းတွေကလည်းကျယ်
လူနေကလည်း အလွန်မထူထပ်။

ဆေးရုံတွေ၊ အဆောက်အဦတွေ၊ ဆာဖာရီဥယျာဉ်၊ ဥပါ
သန္တဘုရား။

နိုင်သခံ အတွေးချော်မိပါသည်။ သည်ဖြူကြီးကို တည်
ဆောက်တော့ လယ်သမားတွေရဲ့လယ်မြေဧကပေါင်း မည်မျှကို
စတေးခဲ့ အသွင်ပြောင်းခဲ့ရပါလိမ့်။

ဘုရားအနီး စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင်
လက်ဖက်ရည်သောက်၊ မုန့်စားကြသည်။

နောက် သူတို့အဖွဲ့ ဘုရားကို ကြည်ညိုလေးမြတ်စွာ
ဖူးမြော်နေကြ၏။

နိုင်သခံ ဥပါတသန္တဘုရားမှာ ဆုတောင်းမိပါသည်။

“ဘုန်းတပည့်တော်၏ညီငယ်ကို အမှန်တကယ် သတ်
ဖြတ်ခဲ့သည့် လူသတ်တရားခံကို သူနှင့်ထိုက်တန်သည့်အပြစ်
ပေးနိုင်သည့်ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပါစေ အရှင်ဘုရား”

သွားလေရာရာမှာ ညီငယ်၏မျက်နှာလေးနှင့် မချီမဆန့်
အသက်ထွက်ခဲ့ရသည်ကိုသာ နိုင်သခံ မြင်ယောင်နေမိသည်။

“တောက်၊ အမှုက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူတို့ဆွဲယူသလို
ဖြစ်လာပြီ။ ငါတို့ဘက်က ရှုံးတော့မယ်။ အဲဒါ မင်းတို့ညံ့လို့
သောက်သုံးမကျလို့”

“ဟာ ကိုရဲကလည်း ဘာလိုင်းကြီးဖဲ့နေပြန်ပြီ”

“ဘာ ဘာလိုင်းလဲ။ ငါ ဘယ်လောက်ပဲ ခွင်ဖန်ဖန်
မင်းတို့ညံ့တာနဲ့ လွတ်ထွက်သွားခဲ့တာချည်းပဲ။ မင်္ဂလာဒုံမှာ တစ်
ခါ၊ မန္တလေးမှာတစ်ခါ။ ဒီလောက် အပိုင်ရိုက်တဲ့ကြားက လွတ်
ထွက်သွားတာ မင်းတို့ညံ့လို့ပေါ့။ တောက် ခုတော့ ဒီကောင်လုပ်
ပုံနဲ့ ငါ ထောင်နန်းစံရတော့မယ်”

“ကိုရဲကလည်း ဘာလို့ ထောင်နန်းစံရမှာပဲ။ စင်ကာပူ
ပြေးမလား။ ဩစီပြေးမလား ဒါမှမဟုတ် အမေရိကန်ကို ဂိုး
မလား။ ကိုရဲမှာ နေရာတွေအများကြီးပါပျာ။ ရှောင်နေလိုက်ပေါ့
လွတ်ပါတယ်”

“မင်းတို့ပြောတော့ လွယ်တယ်။ ငါ့ရဲ့မရွှေ့မပြောင်းနိုင်
တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကြီးပြီးရောင်းပေါ့။ အစ်ကိုကလည်း ကျွန်တော်တို့ပဲ
ခေါ်မလား။ လိုက်မယ်။ ကိုရဲခေါ်လို့ကတော့ ငရဲပြည်ထိလိုက်ရဲ
တယ်”

“မင်းတို့က အပြောပဲ။ ကဲ အခုတို့စောင့်ကြည့်နေတဲ့
ကြားက ပိယွန်းဘယ်ရောက်သွားပလဲ”

“ရောင်းများစားသလား။ ဒါမှမဟုတ် ဖွက်များထား
သလား”

နေပြည်တော်မှာ ရောက်ရှိနေသည့် ရဲရင့်တို့အုပ်စု
ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးပိနေတာပါ။ သွားရင်း လာရင်း နိုင်သခံတို့
အုပ်စုနှင့် တိုးနေလေ၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ ပိပိရိုရိုနဲ့ ပိုက်ပိုက်ကန်းကန်းလုပ်ပစ်မှ
ဖြစ်မယ်။ အစောကြီးကတည်းက ဒီကောင့်ကို ရှင်းပစ်ရမှား
ခုထိကို အကြံအစည် မအောင်မြင်နိုင်ဘူး”

“ရှင်းမယ် ကိုရဲ။ ဒီတစ်ခါမှ ဒီအခွင့်အရေးကို လွတ်
သွားရင် ဘယ်တော့မှမိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ရန်ကုန်မှာထက်
ဒီမှာ စီရင်ရရင် ပိုလွယ်မယ်”

“သေချာအစီအစဉ်ချ သန်းထွဋ်။ မင်းက သူတို့သွား

လေရာ နောက်ယောင်ခံ။ ငါတို့ကိုသတင်းပို့”

“အပြန်ကျမှ လမ်းကဆီးပြီးလုပ်ကြံမလားအစ်ကို။ ဒီမှာ
ဆိုရင်”

“ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် အခွင့်သာတာနဲ့ လုပ်ကြံရမယ်။
အက်ဆီးဒင့်ပုံစံဖြစ်ဖြစ်။ အိုက္ကာ ဖမ်းချုပ်ပြီး သတ်ရ သတ်ရ။
ဒီကောင်တွေကို ငရဲပြည်အမြန်ဆုံးပို့သင့်ပြီ”

“စိတ်ချ အစ်ကို။ သူတို့နောက် နောက်ယောင်ခံဖို့
ကျွန်တော်တာဝန်ထား။ သူတို့ ဒီနေ့ လျှောက်လည်ကြမယ်။
သတင်းရပြီးသား”

“အေး ချက္ကား လုပ်”

သန်းထွဋ် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် ခေါင်းက ဆိုင်ကယ်စီး
ဦးထုပ်ကြီးဆောင်းထားတာကြောင့် သူရုပ်ကို ဘယ်သူမှ မြင်နိုင်
တော့မည်မဟုတ်။

သူ သတင်းပို့သည်နှင့် ရဲရင့်တို့က ကားနှင့်လိုက်မည်။
နိုင်သခံတို့တစ်ဖွဲ့လုံးကို အက်ဆီးဒင့်ပုံစံနှင့် သုတ်သင်ဖို့ အကွက်
ချ ကြံစည်နေကြလေ၏။

အဓိကသက်သေဖြစ်သည့် ယွန်းအောင်တစ်ယောက်လုံး
ဖော်ကောင်လုပ်နေပြီမို့ အမှုက အများကြီးပြောင်းလဲသွား၏။
ရဲရင့်ကိုဖမ်းဖို့ပဲရှိတော့၏။ ရဲရင့်ကလည်းလည်ပါသည်။
အဖမ်းမခံ။ အတွေ့မခံ။ ရှေ့နေတွေနှင့်သာ လှုပ်ရှားနေ၏။
တရားရုံးသို့ ကိုယ်တိုင်မလာတော့။ ခြေရာဖျောက်နေ
ပေပြီ။

ရဲရင့် ရုံးမဲ မဲတော့မည်။ ယွန်းအောင်ကိုရော နိုင်သခံကို
ပါ သူ အနာကြီးနာ အမှန်းကြီးမှန်းပြီ။

လူမိုက်မို့ ကိုယ့်အပြစ်ကို လုံးဝမမြင်။ ဘေးမှလူတွေကို
သာ လှည့်ပတ်ပြီး အပြစ်မြင်နေလေ၏။

“ထမင်းဝအောင်စားထားကြပေါ့ကွာ။ ရဲရင့်အကြောင်း
ကောင်းကောင်းသိရမှာပေါ့။ ငရဲကို အံ့ကုန်လုံးပုံပစ်လိုက်မယ်”

နေပြည်တော်မှာတုန်းက လုပ်ကြံခွင့်မသာခဲ့။

ရဲရင့် မာယာတွေ အစွမ်းကုန်သုံးတော့မည်။

မာယာတွေကို မိုးလို အညှိုးတကြီး ရွာတော့မည်။ ဒုပ္ပန်

မှတ်က ယွန်းအောင် နိုင်သခံနှင့် ယွန်းယုမိုရ်။

သူလည်း နိုင်ငံရပ်ခြားတွေသို့ အောက်လမ်းမှ ခွေးပြေး

အခန်း (၂၅)

နေပြည်တော်မှ ဘေးမသိ ရန်မခပြန်ရောက်ကြပြီး နိုင်
သခံ အမှုအတွက် ရုံးချိန်းသွားရသည်။ အမှုကတော့ အခြေအနေ
ပြောင်းလဲလာပေပြီ။

ယွန်းအောင်က ဖော်ကောင်။ တရားခံသက်သေ။ အမှု
က ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်သလို အချိုးပြောင်းသွားခဲ့ပြီ။

ရဲရင့်တို့ ငွေအား လူအား ရှေ့နေအားတွေနှင့် ဖိနှိပ်သလို
နိုင်သခံကလည်း အပီလိုက်နိုင်၏။

ဝက်ပြေး ပြေးရတော့မှာပဲ မပြေဆင် မုန်တိုင်းတွေသလို မွေခဲမည်။
“ငါ ဒုက္ခရောက်တာထက်ကို မင်းတို့ကို ပိုပြီး ဒုက္ခပေး
ခဲ့မယ်။ မီးလောင်တိုက်သွင်းပစ်ခဲ့မယ် ခွေးသူတောင်းစားတို့ရော
ထမင်းဝအောင်သာ စားထားကြပေတော့”

ယွန်းအောင်။
အချုပ်ထဲမှာပေမယ့် သတိနှင့်နေရသည်။ အကုသိုလ်
ဆိုတာ ဘဝမကူးပါလား။
ညီသစ်ကို မြိန်ရေ ရှက်ရေ ဝိုင်းပြီးဆွမ်းကြီးလောင်းခဲ့
ကြတုန်းက ဆေးကွဲနေကြလို့ ပျော်လိုက်ကြတာ။
လူရင့်မကြီးတစ်ယောက်လုံးကို လမ်းဘေးခွေး တစ်
ကောင်အလား ရဲရင့်ကတခွပ်ခွပ်နှင့်ထိုး။ သူတို့ကပါဝင်ပြီး ဆွမ်း
ကြီးလောင်းကြ။
ယခု သူ့အလှည့်ကျတော့ တရားဥပဒေကလည်း ဆွဲ
လေ၊ ရှည်လေ သားရေကြီး။ ရဲရင့်က ဆရာကြီးပီပီ ဥပဒေကို

အရည်ကျိုသောက်။ ဆိုင်ရာ ပိုင်ရာတွေနှင့် ဥပဒေကို ဆွဲဆန်း။
ယခုကျ သူ့ဘက်မှာ နိုင်သပ်ပါလာပြီမို့ အမှုက ဘတစ်
ပြန်၊ ကျားတစ်ပြန်။

ပွဲကပိုပြီး ကြည့်ကောင်းလာပေမယ့် သူကတော့ ပိုပြီး
သတိထားနေရတော့သည်။ စားသတိ၊ သွားသတိ၊ နေသတိ။
ရဲရင့်က လက်တံရှည်သူမို့ သူ့လူတွေက မိုးကောင်းကင်ရှိ ဖျောက်
ဆိပ်တွေလို တစ်မိုးလုံးပြည့်လို့။

သည်ညလည်း သူ သတိ ဝီရိယနှင့်အိပ်ဖို့ ပြင်နေတုန်း
သားဦး အနားသို့ ယောင်လည်လည်နှင့် ရောက်လာ၏။

“ယွန်းအောင်၊ သတိထားနော်။ ရဲရင့်ရမ်းနေပြီ။ ငါတော့
မနေ့ကဝင်လာတဲ့ ဆေးမှုနဲ့ဘဲကို မသင်္ကာဘူး။ သူ့လူလို့
ထင်နေတယ်။

“အေးပါ။ ငါ့ဘဝက မထူးတော့ပါဘူးကွာ။ ထောင်က
တော့ ကျမှာပဲ။ နှစ်အနည်းအများပဲကွာမှာ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့
ကျေနပ်တယ်တော့။ ရဲရင့်ကို အမှုထဲဆွဲသွင်းနိုင်တော့မယ်”

“အင်း မထူးပါဘူးကွာ။ ငါတို့လည်း လွတ်မှာမှ မဟုတ်
ဘဲ”

“သူက တရားခံစစ်စစ်ပဲကွ။ သူလည်း အပြစ်ဒဏ်ခံရမှ ကျေနပ်နိုင်မှာပေါ့”

“အေးပါ သတိနဲ့အိပ်”

သားဦး သူ့နေရာပြန်သွားတော့ မနေ့က ဆေးမှုနှင့်ဝင် လာသည့်ကောင်၊ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်လာ နေရာယူ ၏။

ယွန်းအောင် မကြိုက်ပေမယ့် မပြောသာ။ သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာလို့ ပြောရမလား။

အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်လို့ပဲပြောရမလား။

ယွန်းအောင် တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ဂုဏ်တော်ပုတီးသာ စိတ်နေလိုက်ပါ၏။

“အား”

လက်မောင်းမှ ပူခနဲခံစားလိုက်ရသည်ကြောင့် ယွန်း အောင် အသံနက်ကြီးနှင့် အော်လိုက်တော့ တစ်ဆောင်လုံး

နိုးသွားကြသည်။

နောက် ဓားနှင့် ဆေးဘဲကို ဝိုင်းပြီးဖမ်းကြသည်။ ယွန်း အောင်၏လက်မောင်းတစ်ခုလုံး ထုံကျင် နာကျင်နေပါ၏။

သားဦးလည်း အနားသို့ အပြေးရောက်လာသည်။

“ဒီကောင် ဆေးမသုံးရလို့ ဆေးကြောင်နေတာ။ ဆေး ကြောင်နေတာ”

“ရှူးနေပြီ၊ အန္တရာယ်ရှိတယ်။ အန္တရာယ်ရှိတယ် သတိ ထား”

လာပြန်ပြီ အရှူး။ လုပ်ချင်တာကို ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ပ လုပ်ပြီး ပြီးမှ အရှူးလို့ ရောချလိုမရဘူး။ ဒီကောင် တမင် ကျုပ်ကိုသတ်တာ။ ကျုပ်ရှောင်ပေးလိုက်လို့ လက်မောင်းထိတာ”

အချုပ်ခန်းထဲမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ။ ယွန်းအောင် ဒဏ်ရာ မရှိသည့်လက်နှင့် ဆေးဘဲကို တခွပ်ခွပ်ထိုးသည်။

ကိုယ့်အသားနာသလို သူ့အသားကိုလည်း နာအောင် ပြန်လုပ်ရမှ ကျေနပ်မယ်။ ထိုအခါ ဆေးဘဲက ရှူးကြောင် မှု ခြောင်ဖြင့် သူ့ကို ရှိခိုး ဦးချလုပ်ကာ ပါးစပ်မှလည်းအော်၏။

“ကိုရဲခိုင်းလို့ လုပ်မိတာပါဗျ။ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျ။

နာလှပါပြီ၊ တော်ပါတော့။ တော်ပါတော့”

တာဝန်ကျခဲ့တွေရောက်လာပြီး လူစုခွဲကြ။ ယွန်းအောင်ကို ဆေးရုံသို့ခေါ်သွားကြနှင့်။ ဆေးဘဲမှာလည်း ယွန်းအောင် လက်သီးချက်ကြောင့် ကွဲ ပြီလို့။

“ရန်ငြိုး၊ ရန်စတွေကတော့ ဘယ်တော့မှ ငြိမ်းမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ လူမိုက် လူဆိုးတွေကို ထိန်းရတာလည်း တော်တော် စိတ်ဆင်းရဲဖို့ကောင်းတယ်”

ရဲသားတွေအဖို့တော့ သည်လိုရန်ပွဲမျိုးက မဆန်း။ အနိဋ္ဌာရုံတွေကြားမှာ နေသားကျနေပြီ။

အရှုံးထဲမှအမြတ်၊ ယွန်းအောင် ဆေးရုံမှာနေရသည်ဖို့ အချုပ်ထဲမှာနေရတာထက်တော့ ဖိမိကျသေး၏။

သူ့လက်မောင်းကြီး ထုတ်ချင်းပေါက်မတတ် ဖြစ်ခဲ့ရတာ။ အရိုးလွတ်ပေမယ့် ဒဏ်ရာက နက်၏။

ဪ သူများကို ရိုက်ခဲ့ သတ်ခဲ့ကြသည့် လူမိုက်တွေဖို့ အကုသိုလ်တွေက ဘဝမကူးဘဲ ပြန်ခံနေရသည်ထင်ပါ။

အခန်း (၂၆)

ရောမဘဏ်တိုက်ကြီးတွေတောင် အဖောက်ခံရသည့် နည်းပညာတွေက ဆန်းပြား၏။

နိုင်သခံ ကိုယ့်တိုက်ကို ဘယ်လိုပင် လုံခြုံအောင် လုပ်ထားထား ယခုတော့ သူတို့ (၃) ယောက်လုံး မျက်နှာဖုံးစွပ် (၅) ယောက်၏အလယ်မှာ ရောက်နေကြပြီ။

“တောက်”

ဘယ်အချိန် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝင်လာကြသည်မသိ၊ သူတို့

(၃) ယောက်လုံး ရန်သူ၏လက်ဦးမှုကို ခံနေကြရသည်။
မျက်နှာဖုံးတွေစွပ်ထားပေမယ့် ရဲရင့်တို့အဖွဲ့မှန်း သူတို့
သိနေကြပါသည်။

သူတို့ (၅) ယောက် တိုက်တံခါးတွေကို ချိုးဖျက်ပြီး
ဝင်လာခဲ့ကြပုံရ၏။ နိုင်သခံတို့ (၃) ယောက်ကို အလယ်မှာထား
ပြီး (၅) ယောက်လုံးက လက်နက်များဖြင့်ချိန်ထားသည်။

သေနတ်က (၂) လက်။ ဓားက (၃) ယောက်။
“ဟေ့ကောင် နိုင်သခံ။ မင်းလောက်နဲ့ ငါ့ကိုအံတုလို့
ရမယ်ထင်သလား။ ဟား ဟား ဟား။ ငါတို့က ရာစဝင်နဲ့တိုက်
လာတာ”

“ဟေ့ကောင်တွေ ကြီးရှာပြီး တုတ်စမ်း။ ရန်သူကို
လျှော့မတွက်ရဘူး။ ရန်သူကို လျှော့တွက်လို့ အခု ငါတို့အမှုက
ပြောင်းပြန်ဖြစ်တော့မယ်”

တစ်ယောက်က ကြီးရှာပြီး နိုင်သခံ၊ ဝေဠုနှင့်သက်ခိုင်ကို
(၃) ယောက်ပူးကြီး ကြီးတုပ်၏။ ပါးစပ်တွေလည်း ပိတ်ထား၏။
လက်တွေနောက်ပစ်စေပြီး (၃) ယောက်လုံးကို အဖူး
လိုက်တုပ်ထားသည်။ ပြီး ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်စေ၏။

ဆိုဖာတွေကတော့ သူတို့ (၃) ယောက်၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှား
“နိုင်သခံ ပြောစမ်း။ မိယွန်းကို ဘယ်မှာထားပြီး ခိုးစား
နေသလဲ။ လူယုတ်မာ။ ငါ့အစာကို လုစားတဲ့မြေခွေး။ ပြောစမ်း
ဟေ့ကောင် မိယွန်း ဘယ်မှာလဲ”

ရဲရင့်တို့အုပ်စုက အပါကိုတော့ အမှတ်တမဲ့။ အတူနေ
မှန်းလည်း မသိကြ။ ဒါကြောင့်သာ နိုင်သခံတို့ (၃) ယောက်ကို
မဲပြီး စစ်ကြောရေးဝင်နေတာ။

“ဝူး ဝူး ဝူး”
နိုင်သခံ ပါးစပ်မှတိတ်ကပ်ထားတော့ အဖြေက ဝူးဝူး
ဝါးဝါး။ ရဲရင့် နိုင်သခံပါးစပ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

သေနတ်ကို နိုင်သခံ၏နားထင်မှာ ထောက်ထား၏။
“ပြော ဟေ့ကောင်၊ မိယွန်း ဘယ်မှာလဲ။ မိယွန်းကို
ဘယ်ပို့လိုက်ပြီလဲ။ အေး ရဲရင့်ကို အာခံတဲ့လူတွေရဲ့ သွားရာလမ်း
ကို သေချာသိအောင်ပြရသေးတာပေါ့ကွာ။ မင်း ယောက်ဖ
ယွန်းအောင်လည်း ခုလောက်ဆိုသေနေပြီ။ ရဲရင့်တို့ဘုန်းက
အချုပ်ထဲ ထောင်ထဲအထိ စွမ်းပါတယ်ကွ”

နိုင်သခံပါးစပ်ကို တိတ်ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ရိုက်လိုက်

မေးလိုက်။ နိုင်သခံတို့ (၃) ယောက် အရိုက်ခံနေရပေမယ့် အကြံကထုတ်နေရ၏။

ငါတို့မှာ ခြေထောက်တွေ အားနေတာပဲ။ ကြမ်းပြင်မှာ ခြေဆင်းထိုင်ထားရပြီး (၃) ယောက်လုံးကို ကျောချင်းဆိုင် ပူးတုပ် ထားတာမို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း အဖြေမထွက်သေး။

အပါကရော။ အခန်းတွေက အသံလုံအခန်းတွေမို့ သူတို့ အပြင်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတာကို အထဲမှ သိတောင်သိရဲ့လားပင်။ မသိတာ ကောင်းပါတယ်။ နို့မို့ အပါကိုပါ ရန်ရှာနေဦး

မည်။ အပါသိရင်တော့ တစ်ခုခု ကြိုးစားပေးနိုင်ကောင်းရဲ့။

မျှော်လင့်ချက်ရေးရေးနှင့် နိုင်သခံတို့ အကြံထုတ်နေရ သည်။

ရဲရင့်က ဘာလုပ်မှာလဲ။ သူတို့ကို သတ်ပစ်မှာလား။ အန္တရာယ်ပေးမှာလား။

(၃) ယောက်သား ရဲရင့်တို့ (၅) ယောက်ကို မျက်ခြေ မပြတ်ကြည့်ရင်း သူတို့ပြောသမျှ နားထောင်နေရ၏။

“နင့်ကြောင့် အခု ငါပါ အချုပ်ထဲရောက်ရ ထောင်ကျ ခံရတော့မယ်။ ဒီမှာ နိုင်သခံ၊ မင်း မြဲပြီမှတ်ထား။ ရဲရင့်တို့က

မလည်ဘဲ မလုပ်ဘူးကွ။ အခု သူတို့အမိန့်မချခင် ငါ နိုင်ငံခြားကို ပြေးတော့မယ်”

“မပြေးခင် ငါ့ရဲ့အဓိကအလုပ်က နင့်ကိုသတ်ဖို့နဲ့ မိယွန်းတို့မောင်နှမကို သတ်ဖို့ပဲ။ ငါ့အပေါ် သစ္စာဖောက်တဲ့ မောင်နှမကို အရှေ့ဆုတ်ပစ်မယ်”

သူတို့ ကြိမ်းမောင်းနေတုန်း ယွန်းနိုးနေပါပြီ။ အသံတွေ က လုံတယ်ဆိုပေမယ့် အပြင်ဘက်မှ တဒုန်းဒုန်းအသံများကို သူမ ကြားရပါသည်။

အခန်းထဲမှ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်မှ ကြည့်လိုက် တော့ ရဲရင့်တို့ (၅) ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

အစ်ကိုတို့ (၃) ယောက်က ကြိုးတုပ်ခံထားရသည်။ ယွန်း အကြံထုတ်ရသည်။ အစ်ကိုတို့ကို ဘယ်လိုကယ်

မလဲ။

သူမ ရှိနေတာရော သိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ အိုး အခန်းတံခါးကို ဖွင့်မပေးပါဘူး။

သူမ ဖုန်းနှင့် မည်သူ့ကို ဆက်ရမှာလဲ။ ဖုန်းဆက်လျှင် ရော အပြင်မှ ကြားကုန်မလား။ အကူအညီရတဲ့အထိ အန္တရာယ်

မရှိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ယွန်း အစ်ကိုနိုင်သခံ၏မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံ ဖုန်းဆက်ရသည်။ ခပ်တိုးတိုး။

“နီးရာရဲစခန်းတစ်ခုခု ဝင်ခေါ်ခဲ့ပါ။ အိမ်မှာ ဓားပြတွေ ဝင်နေပြီ။ ကျွန်တော်ပဲ အခန်းထဲမှာ သူတို့မသိကြလို့”

ယွန်း အစ်ကိုကို အလွန်စိုးရိမ်နေမိပြီ။ ရဲခေါ်လာမည့် အစ်ကိုသူငယ်ချင်းကရော ချက်ချင်းရောက်လာမှာမဟုတ်။

ရုပ်ရှင်ထဲကလို လူတွေသေပြီးမှ အလောင်းကောက်ရအောင် ရောက်လာကြမှာလား။

ငါ ဘယ်လိုကူညီနိုင်မလဲ။ ယွန်း ကိုယ့်အခန်းလေးမှ အပြင်ဘက်သို့ ချောင်းကြည့်တော့ လူဆိုးတွေ၏ကားက သူတို့တိုက်ခန်းတွေနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ထားပါ၏။

ကားနားမှာ လူတစ်ယောက်စောင့်နေပြီး သူတို့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက် လှမ်းကြည့်လိုက် လုပ်နေသည်။

အော်လျှင်ရော -
ဘေးတိုက်ခန်းတွဲတွေက ကြားပါ့မလား။ ရန်ကုန်ဆိုတာ တောရွာတွေ၊ တောမြို့တွေလို မဟုတ်။ ကိုယ့်တိုက်ခန်းထဲ ကိုယ်

တီဗီကြည့်ကြ၊ ချန်နယ်ပေါင်းစုံကြည့်ကြနှင့်။ လူသတ်သွားတောင် သိကြတာမဟုတ်။

လူဆိုး (၅) ယောက်ကိုရော သူမက ဘယ်လို တိုက်ခိုက်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။

“ဟုတ်ပြီ”
မီးလန့်အောင်လုပ်ရမယ်။ မီးလောင်ရင်တော့ လူတွေ

အားလုံး ပြေးလာကြမယ်။ ကူညီကြမယ်။
အသက်အန္တရာယ်စာရင် မီးလန့်တာကမှ တော်ဦးမယ်။

အတွေးနှင့် ယွန်း မီးလောင်တာနှင့်တူအောင် ဘာလုပ်ရပါ။ ဘယ်လိုအော်ရပါဟု စဉ်းစားလိုက်၏။

နောက် ကိုယ့်အခန်းပြတင်းကို ဖွင့်ကာ ခန်းစီးကို မီးရှို့လိုက်၏။ ပါးစပ်မှလည်း အော်သည်။

“လာကြပါ။ ကယ်ကြပါရှင်။ မီး မီး မီးလောင်လို့ပါ”
အခန်းမှာ ပြတင်းပေါက် (၂) ပေါက်။ ခန်းစီးတွေကို

တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရှို့သည်။ ပါးစပ်မှလည်းအော်သည်။ မီးတောက်တွေ မီးခိုးတွေက လုံးခနဲ။ တကယ်လျှောက်လောင်ရင်တော့ ပြီးပါပြီ။

“မီး မီး မီး လောင်လို့ပါ”

အသံပြာအောင် အော်နေတော့ လူတွေပြေးလာကြ။

တံခါးကိုထုရိုက်ကြ။

ရဲရင့်တို့အုပ်စာ ပျာယာခပ်သွားပြီ။ နိုင်သခံတို့ (၃) ယောက်ကလည်း အပူးလိုက်ကြီး ဆိုဖာနောက်သို့ လိုဗ်သွားကြသည်။

“ဒိုင်း ဒိုင်း”

သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် သေနတ်သံက (၂) ချက်။

တံခါးပွင့်သွားချိန်မှာ ရဲရင့်တို့အုပ်စုက လက်နက်နှင့်။

ယွန်း မီးလောင်နေသည့် ခန်းဆီးများကို မီးသတ်ဘူးနှင့်

ဖြန်းပက် ငြိမ်းသတ်လိုက်ပါ၏။

ရဲရင့်တို့အုပ်စုက သေနတ်ပြုပြီး တိုက်ခန်းထဲမှ ထွက်ဖို့

ကြိုးစားကြပေမယ့် လူတွေက ဝိုင်းထားကြသည်။

“ဖယ်နော်၊ ဖယ် ဖယ်ကြ။ အကုန်သေကုန်မယ်”

မျက်နှာဖုံးတွေနှင့် လူ (၅) ယောက်။ လူအုပ်ကြားမှ

ဖြတ်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် လက်သံပြောင်သည့် လူတချို့

ကြောင့် (၅) ယောက်လုံး ပိတ်မိနေကြပေပြီ။

ရဲများလည်း ရောက်လာကြပြီမို့ ရဲရင့်တို့ (၅) ယောက် လုံးကို ဖမ်းဆီးနိုင်လိုက်ကြပေပြီ။

မီးလောင်သည့်ကိစ္စလည်း ယွန်းထွက်လာပြီးရှင်းပြတာ ကြောင့် ပြီးဆုံးသွားရပါ၏။

“လူဆိုးတွေကိုကြောက်လို့ ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီး မီးရှို့ ပြီး အော်တာပါ။ စားပြတေ့လို့ မအော်ရဲဘူး။ မီးဆိုမှ အားလုံး ကလည်း အရေးစိုက်မှာလို့ တွေးမိလို့ပါ။ အခု ခန်းဆီးတွေ မီးငြိမ်းပြီးပါပြီ”

မီးလန့်ရသည့်အတွက် အားလုံးကိုတောင်းပန်ပြီး အမှုဖွင့် ဖို့အတွက် နိုင်သခံ ရဲစခန်းသို့ လိုက်သွားရသည်။

သူ့ကားပေါ်မှာတော့ သူ့အပါးတော်မြီလေး အပါ။

ညီသခံကိုသတ်ခဲ့သည့် ကိစ္စတွေရော၊ ယခု နိုင်သခံတို့ (၃) ယောက်ကို နှိပ်စက်တာ၊ သတ်ဖို့ကြံစည်ကြတာတွေ အကုန် ပေါ်ပြီ။

နိုင်သခံ ကျေနပ်ရပါ၏။

ယခုတော့ ရဲရင့်ဆိုသည့် အကောင်ကြီးကြီးကို သက်သေ သာဓက အစုံအလင်နှင့် သူ့အကုသိုလ် သူ့ကို အကျိုးပေးသွားပြီ။

ရဲရင့် ပြေးချိန်မရတော့။ အခြေအနေအရ အချုပ်ထဲ ရောက်သွားပြီ။ ဒါတောင် ဂုဏ်တွေ ငွေတွေနှင့်ပေါက်ပြီး ဥပဒေ ကို လက်တစ်လုံးခြားလုပ်ဦးမည်ဆိုလျှင်တော့ မတတ်နိုင်။

စိတ်တော့ တော်တော်အေးသွားရပြီ။ ဆရာကြီး ကိုယ် တိုင် အချုပ်ခံနေရပြီမို့ တပည့်တွေကိုလည်း ညွှန်ကြားနိုင်မည် မထင်တော့။

အဲ အချုပ်ထဲမှာ ယွန်းအောင်နှင့်သားဦးကို ပြဿနာရှာ နေမှာပဲ စိုးရသည်။ သို့သော် ရန်ကုန်ရဲစခန်းနယ်မြေတွေက အများကြီးမို့ အချုပ်ခန်းက တစ်နေရာစီမို့ တော်ပါ၏။

“အပါလေး တော်ပေလိုကွာ။ နို့မို့ ကိုကိုတို့ သေတော့ မှာ။ လူမိုက်မှာ ဆေးရှိတာမဟုတ်ဘူး။ သတ်မယ့် ခပ်ကြီး”

အခန်း (၂၇)

ရာဇဝတ်ဘော။ ပြေးမလွတ်တာလား။

မိယွန်း အကြံဉာဏ်ကောင်းလို့ပါလား။

ယခုတော့ တကယ့်ရာဇဝင်လူဆိုးကို အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်နိုင်ကြပါပြီ။

စားပြမှုပေါ့။ လူသတ်ရန် ခြိမ်းခြောက်ကြံစည်မှုပေါ့။

တပ်ထားသည့် CCTV ကို ထုတ်ပေးလိုက်တော့ ရဲရင့်တို့၏ ရုပ် အသံ၊ ပြုလုပ်ချက်တို့က အထင်ကရသက်သေ။

နိုင်သခံ အပါပုခုံးလေးဖက်ကာ ကြည်နူးနေတော့ ယွန်းဝမ်းသာရပါသည်။

“အစ်ကိုတို့ ချောင်းကြည့်ပြီး ယွန်း ဉာဏ်ဆင်လိုက်ရတာ။ တော်ပါသေးရဲ့။ မီးက တကယ်လောင်မသွားလို့”

“အစ်ကိုတို့မှာ ညီမလေးပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိပါတော့ တယ်ကွာ။ ဒီနေ့ကစပြီး ယွန်းကို အစ်ကိုတို့ တစ်နေ့ (၃) ကြိမ် ရှိခိုးအိပ်ပါ့မယ်”

ဒါကတော့ ပေဠုနှင့် သက်ခိုင်၏ အပိုစကားတွေ။

ယခုကျ အိမ်ထဲမှာ အားလုံးပင် ငြိမ်းချမ်းရေးရနေကြပါ၏။ အပါကိုလည်း ယွန်းမှန်းသိသွားကြပေပြီ။

“ထင်တော့ထင်သာ။ အပါရောက်ပြီး ယွန်းပျောက်သွားတော့ မျက်စိတွေလည်နေတာ”

“တို့အစ်ကိုက အပါကို မျှိုထားမတတ် ချစ်ပြနေတော့ ငါတို့လည်း စိုးရိမ်တာပေါ့ကွာ။ အခြောက်ကိုများ ချစ်နေပြီလား။ ယောက်ျားချင်းလက်ထပ်တော့မလို့လားလို့ပ”

“ကဲ အစ်ကို၊ ယွန်းနဲ့ အပြန်ဆုံးလက်ထပ်ပေတော့။ သူ့ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် စောင့်ရှောက်ပါတော့ဗျာ”

“ရဲရင့်ရဲ့မာယာ အညှိုးတွေလည်း သူ့ဇာတ်သရုပ်သွားပါပြီ။ အစ်ကို ယွန်းကိုလက်ထပ်တော့ဗျာ”

ဝေဠုနှင့် သက်ခိုင်က အတင်းတိုက်တွန်းနေလျှင် ယွန်း မျက်နှာမထားတတ်အောင်ပင် ရှက်နေရ၏။ နိုင်သခံကတော့ ပြုံးပြုံးကြီး။

“ငါလည်း လက်ထပ်ချင်ပါပြီကွာ။ ယွန်းက ဆင်ခြေထူနေလို့ပါ။ ကဲကွာ ငါတို့ဘာသာ ဆွေးနွေးဦးပယ်။ မင်းတို့ အလုပ်သွားကြတော့”

ရဲစခန်းသွားရတာနှင့် ဘာနှင့်။ ထိုညကတစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းမအိပ်ကြရ။ ယခု မနက် (၇) နာရီခွဲခန့်ရှိပြီမို့ နိုင်သခံ ဝေဠုတို့ (၂) ယောက်ကို နှင်ထုတ်ခြင်းပင်။

“ဟာ ဆရာ၊ ဒီနေ့တော့ အလုပ်မသွားပါရစေနဲ့ဗျာ။ အစ်ကိုတို့ကို ရှုပ်လည်းမရှုပ်ပါဘူး။ ချောင်းလည်းမကြည့်ပါဘူး။ ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်ပြီး အိပ်ပါ့မယ်ခင်ဗျ”

“ဒါဆိုလည်း သွားအိပ်ကြ”

နိုင်သခံ အိပ်ခိုင်းနေလျှင် သက်ခိုင်က ခွံ့မဲ့လျက် -

“မနက်စာလေးတော့ စားပါရစေဦးအစ်ကိုရယ်။ ခိုက်

ဟောင်းလောင်းကြီးနဲ့ မအိပ်တတ်လို့ပါ”

“ကျွန်တော်လည်း ရေချိုးပါရစေဦးအစ်ကို။ ညက အသတ်ခံရတော့မှာပဲဆိုပြီး ရှူးရှူးတွေထွက်ကျထားမိလို့ပါ”

“ဟား ဟား ဟား ဒါကြောင့် နံနေတာကို။ မဟာဗန္ဓု လကြီးရဲ့”

“အံ့မယ် အစ်ကိုတို့လည်း ပေပါတယ်ဗျာ။ အားလုံး ရှူးစော်နံနေကြပါတယ်”

အားလုံးပင် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ရေချိုးဖို့ ပြင်နေကြ တော့ ယွန်းက အလိုက်တသိပင် မီးဖိုထဲဝင်ကာ မနက်စာလုပ် ကိုင်ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။

ထမင်းကြော်နှင့် ကော်ဖီ၊ မုန့်။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ သူတို့ (၃) ယောက် ဝတ် ကောင်း စားလှများနှင့် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။

“အံ့မယ် တယ်လုနေကြပါလား။ မင်္ဂလာဆောင်သွား ကြမယ့် သတို့သားတွေကျလို့”

ယွန်းပြောလည်းပြောစရာ။ (၃) ယောက်လုံး ပုဆိုးတွေ၊ ရုပ်အဖြူတွေနှင့်။ အစ်ကို နိုင်သခံက ပိုဆိုးသည်။

သူကအလှဆုံး။ အသပ်ရပ်ဆုံး။

“ကဲ ယွန်းလည်း ရေသွားချိုးဦး။ မိန်းကလေးလို ပြန် ဝတ်တော့။ လှလှလေးဝတ်။ အစ်ကိုတို့ လျှောက်လည်ကြရ အောင်”

“ဟုတ်”

ယွန်း ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ပြေးတုန်း သူတို့ (၃) ယောက်က ဘရိတ်ဖတ်(စ်)စားနှင့်ကြပြီး တီးတိုးတိုင်ပင်ကြလေ၏။

(၄) ယောက်သား ကား (၁) စီးနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြတော့ အားလုံးပင် ပေါ့ပါးနေကြသလို။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ညီသခံကို သတ်ခဲ့သည့် တရားခံရင့် ကိုလည်း အချုပ်ခန်းထဲပို့နိုင်ခဲ့ပြီ။

အန္တရာယ် ရန်စွယ်အပေါင်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီး နိုင်သခံ ၏ဘဝမှာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်တော့မည်။

အဆင်ပြေမည့်နေရာလေးတစ်ခုမှာ အိပ်လေး ခြံလေး ဝယ်မည်။

သူ့အိပ်ဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ၊ ခရီးကြီးတွေ၏ အိပ်လို နန်းတော်ကြီးတမျှ မခမ်းနားစေရ။

ကမ်းခြေက ဘန်ဂလိုလေးတွေလို ချစ်ဖို့ကောင်းနေရ မည်။ အချစ်အိပ်လေးပေါ့။

မိသားစု (၄) ယောက်လောက် ချောင်ချောင်နေလို့ရလျှင် တော်ပါပြီ။

သူ့ရယ် ယွန်းရယ်။ သားသား မီးမီးလေး (၂) ယောက် ရယ်။

အင်း စိတ်ကူးနှင့်သာ ရှားနေရတာ ယခုထိ ယွန်းကို ရအောင် မပြောနိုင်သေး။

တစ်တီတူးလို အကြောက်လွန်ပြီး မိုးပေါ် ခြေ (၂) ချောင်းထောင်အိပ်မည့် ကောင်မလေး။

ဂုဏ်၊ ဓန၊ ဥစ္စာ ပကာသနတွေနှင့် တိုင်းတာပြီး လူကို မယုံသင်္ကာဖြစ်နေသည့် ကောင်မလေး။

သူ့မှာရှိသည့် တန်ဖိုးတွေကိုတော့ မမြင်။ ခြောက်ပစ် ကင်း သဲလခြင်သည့် အပျိုမလေး။ အလိမ္မာအိမ်ပါ။ ဝိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိလေးလေ။

“ဟင်”

သူတို့ဝင်လိုက်ကြတာက တရားရုံ။

“ကိုကို”

“မင်းကိုလက်ထပ်မလို့”

“ဟင်း”

“မငြင်းနဲ့တော့ကွာ။ ကိုကိုပြတဲ့နေရာမှာသာ လက်မှတ် ထိုးလိုက်တော့။ တစ်သက်လုံး ရှာဖွေ ကျွေးမွေးသွားမှာ ယုံ”
တိုတိုရှင်းရှင်းနှင့် လိုရင်းကိုပြောပြီး လက်ထပ်ပေးမည့် တရားသူကြီးဆီ ခေါ်သွားတော့ ယွန်းပုံစံက ထိတ်လန့်တကြား။

“အစ်ကိုတို့တွေလည်း ကြံရာပါပေါ့နော်”

“သေလမ်းမပို့ပါဘူး ယွန်းရယ်။ နင့်ကို ရိုးမြေကျွေးပေးမိင် ယုံ မေတ္တာရှင်ကြီးမို့ ငါတို့က သတောတူရတာပါ”

“ဟင်း ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်တဲ့ လိပ်ကြီးတွေ”

“အံ့မာ၊ နင်ကများ နာအံ့ထင်သေး။ ငါတို့အစ်ကိုက

ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော၊ သဘောကောင်း၊ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီ
ခိုင်ကြီးပါဟ”

ယွန်း ရှက်မျက်စောင်းလေး ဘယ်သူထိုးရမှန်းမသိ ဖြစ်
နေတာမို့ ကိုကိုနိုင်သခံ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့သာ ဖဝါးခြေ
ထပ် လိုက်ပါသွားမိရတာ။

ဆင်ပြောင်ကြီးသွားရာ လိုက်ရသည့် ဆင်မယဉ်သာ
လေးနယ်။

ချမ်းမြေ့ကြပါစေ
ကြယ်စင်မှူးဝေ
၂၂-၂-၁၈